

Chỉ Cần Là Anh

Contents

Chỉ Cần Là Anh	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Lại Gặp Mặt	4
3. Chương 3: Quà Cảm Ơn	7
4. Chương 4: Không Quen Biết	11
5. Chương 5: Giải Quyết	13
6. Chương 6: Chỉ Cần Em Muốn!!	15
7. Chương 7: Có Một Kẻ Ngốc!!	18
8. Chương 8: Mỗi Ngày Đều Nhìn Em Một Chút	21
9. Chương 9: Chung Giường	25
10. Chương 10: Một Năm Quen Nhau	27
11. Chương 11: Bí Mật (h)	30
12. Chương 12: Một Đêm Tình Thú (h)	34
13. Chương 13: Rời Đi	37
14. Chương 14: Có Thai	39
15. Chương 15: Bảo Vệ Đứa Bé!! Chờ Người Ấy Về	42
16. Chương 16: Hơi Ấm Quen Thuộc	45
17. Chương 17: Anh Ấy Là Đại Boss	48
18. Chương 18: Bác Sĩ Bị Dọa Sợ Rồi!!	52
19. Chương 19: Ra Mắt Mẹ Và Em Chồng!!	55
20. Chương 20: Thật Sự Là Mẹ Ruột??	58
21. Chương 21: Bác Sĩ Bị Nhìn Trúng Rồi	61
22. Chương 22: Thừa Hạo Rơi Lệ!!	64
23. Chương 23: Tia Sáng Trong Khoảng Trời Tối	68
24. Chương 24: Tiểu Bánh Đậu Sắp Chào Đời	70
25. Chương 25: Xin Chào Con Trai!!!	73
26. Chương 26: Chăm Sóc	77
27. Chương 27: Đêm Khuya Tại Phòng Khám Đặc Biệt	80
28. Chương 28: Anh Em Hội Tụ	83
29. Chương 29: Vấn Đề Chính	86
30. Chương 30: Lãnh Hậu Quả	90
31. Chương 31: Đường Sống Cuối Cùng	94
32. Chương 32: Gia Hạnh Phúc (hoàn Vãn)	97
33. Chương 33: Phiên Ngoại : Mỗi Người Một Kết Cục	99

Chỉ Cần Là Anh

Giới thiệu

Thể loại: Bình phàm công x Tổng tài, song tính thụ, sinh tử văn, Ngọt ngào, sủng thụ, ảm áp Câu chuyện tình yêu giữa n

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Giữa tiết trời tháng 7 oi bức của Bắc Kinh, một chiếc xe Ferrari sang trọng đậu ngay một công trình lớn đang thi công tại trung tâm thành phố. Từ trong xe bước ra là một chàng trai đáng người nhỏ nhắn, làn da trắng như sứ, sống mũi cao và nhỏ. Đôi mắt to tròn kèm theo lông mi dày và cong, thoát nhìn trong rất xinh đẹp

Người quản lý công trình khi vừa thấy chiếc xe đó đến, liền không nói nhiều lời, vội vã chạy đến chào hỏi

- Chào chủ tịch Dương, ngài đến sao không gọi tôi trước!! Thật ngại quá tôi không có chuẩn bị gì cho ngài cả

Dương Dạ Anh mặt không biểu cảm mà sải bước đi thẳng, mở miệng nói lạnh nhạt nói với hắn

- Không cần!! Tiện thể ghé qua đây một chút xem tiến độ thi công thế nào, tôi sẽ đi gặp đối tác ngay bây giờ

- Chủ tịch yên tâm, không có gì sai sót cả. Ngài xem, mọi người đang rất miệt mài làm việc, theo như dự đoán, với tiến độ này trung tâm mua sắm của chúng ta sẽ hoàn thành sớm hơn một tháng!!!

- Tốt!!!

Không nói nhiều lời, cứ thế Dạ Anh và người quản lý nọ cứ thế mà khảo sát công trình

Dừng lại tại một đám công nhân đang trộn bê tông, Dạ Anh chăm chú nhìn những người đàn ông thân hình rầm rặng mà làm việc. Trong lòng không khỏi thở dài cùng cảm thán

- Họ đúng là khỏe thật, chẳng giống như mình, mới đi có một chút ngoài nắng đã thở không nổi. Giá như mình sinh ra giống bọn họ, không phải là một tên song tính vô dụng thì tốt biết mấy

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên có người hét to

- Coi chừng!!!

Dạ Anh theo bản năng nhìn lên phía trên, chỉ thấy một ván gỗ sắp rơi trúng đầu mình. Ngay lúc cậu đang còn đang chết sững không biết làm gì, thì một thân ảnh to cao đã xông tới, một tay nắm chắc lấy vòng eo cậu, kéo cậu né sang một bên, vừa đúng lúc miếng gỗ chạm xuống mặt đất phát ra tiếng ”Ầm ” cực lớn

Dạ Anh được nam nhân ôm eo có chút không được tự nhiên, vội vàng lách mình ra, lồm cồm bò dậy nhìn nam nhân vừa cứu mình, nam nhân này cũng chống người ngồi dậy, hai người mặt đối mặt

Cậu âm thầm đánh giá người này. Hắn là một nam tử cao lớn, với làn da ngăm đen, cánh tay đầy cơ bắp, cả người nhìn trong thật khỏe khắn, khuôn mặt lộ vẻ nam tính cuốn hút. Tuy không phải thuộc hàng đẹp trai gì, nhưng vẫn có thể khiến người ta nhìn vào một lần là nhớ mãi không quên

Người quản lý lúc này đã chạy đến. Mặt mày lúc xanh lúc trắng mà hỏi

- Chủ tịch!! Ngài không bị gì chứ. Cảm ơn Thừa Hạo đã cứu chủ tịch, tháng này tôi sẽ tăng lương gấp ba cho cậu

Thừa Hạo không nói gì, chỉ im im mà gật đầu. Đôi mắt của hắn dường như dán chặt lên người Dạ Anh, bị ánh mắt đó nhìn đến khó chịu, cậu ngẩng mặt lên, đôi mắt và khuôn mặt đã trở lại vẻ âm trầm như xưa, nhìn thẳng vài mắt đối phương mà nói lời cảm ơn

- Cảm ơn anh!!!

Khúc Thừa Hạo lúc này mới mở miệng, giọng nói trầm tính vang lên

- Lần sau cẩn thận

Dương Dạ Anh ngơ ngác gật đầu. Bỗng nhiên bàn tay to lớn của Thừa Hạo nắm lấy bàn tay thon dài của Dương Dạ Anh, hắn đưa bàn tay đó lên sát miệng mình, thổi một hơi nhẹ vào chỗ đang bị trầy xước đó, khiến cậu và người quản lý giật mình, cậu vội vã rút tay lại giấu ra sau lưng. Đoạn trừng mắt nhìn anh, quản lý thấy một cảnh như vậy liền mắng

- Thừa Hạo, tuy cậu có công cứu chủ tịch, nhưng không nên quá phận mình, mau xin lỗi ngài ấy mau!!

Thừa Hạo vẫn giữ im lặng, ánh mắt chùng thủy nhìn cậu. Bị nhìn đến tưởng chừng ánh mắt đó sẽ đâm thủng mình. Cậu đứng lên nói với quản lý

- Tăng lương cho anh ấy, tôi có việc phải đi trước, quản lý công trình cho tốt

Quản lý vội vàng gật đầu hắn đáp lại

- Chủ tịch đi thông thả, tôi sẽ làm tốt công việc của mình, Thừa Hạo mau đứng dậy làm việc đi, cuối giờ đến gặp tôi nhận tiền

Dạ Anh đứng lên vội vã sải bước, lúc đi ngang qua người Thừa Hạo còn khẽ liếc mắt anh một cái rồi mới

đi thẳng một mạch ra đến xe ô tô của mình

Khúc Thừa Hạo nhìn dáng vẻ cuồng quýt của cậu mà nở nụ cười, hấn đứng lên quay lại chỗ làm việc, miệng thì thầm

- Thật là một cục bông nhỏ đáng yêu

_____****_____

Cỏ lại ra truyện mới, mong mọi người ủng hộ, nhớ vote cho Cỏ và nhớ để lại bình luận đánh giá truyện của Cỏ để lần sau Cỏ cố gắng hơn ~^O^~

2. Chương 2: Lại Gặp Mặt

Buổi tối, thành phố Bắc Kinh đã lên đèn, những ánh sáng màu vàng nhạt chậm rãi chiếu xuống từng khu phố, kéo dài đến những con đường lớn

Khi tất cả các nhân viên của công ty Tịnh Tiến đã bắt đầu tan làm vào lúc xế chiều, thì đến bây giờ, khi đồng hồ đã điểm 9h30 Khúc Dạ Anh lúc này mới ngừng công việc của mình lại, tay phải tự đặt lên cổ mình mà nắn bóp mong xua tan đi cơn mệt mỏi tạm thời

Bụng cũng đã bắt đầu biểu tình, xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình, Khúc Dạ Anh nghĩ nghĩ

- Dù sao công việc cũng đã xong, bây giờ có lẽ nên đi ăn chút gì, sau đó đánh xe về nhà nằm nghỉ một chút vẫn là tốt nhất

Bị chính suy nghĩ của mình mê hoặc, không nghĩ nhiều cậu liền cầm chìa khóa xe ô tô, tắt máy tính mà đi thẳng xuống tầng hầm để lấy xe

Chiếc xe hơi đắt tiền của cậu chậm rãi rời khỏi tầng hầm công ty, định bụng nhấn chân ga chạy nhanh hơn một chút thì lúc này một thân ảnh cao to nhảy ra đứng chắn trước mũi xe của cậu

Khúc Dạ Anh mất trọn to, đạp chân thắng phanh gấp lại, chiếc xe chỉ còn cách một xú nữa thôi là đụng trúng người, cậu mở cửa xe bước ra, giọng nói mang theo chút lo sợ mà hỏi

- Này!! Không sao chứ???

Lúc này Dạ Anh nhìn thấy rõ hơn người vừa vọt ra trước xe của cậu, không ai khác chính là người đã cứu

mình khi sáng đây mà tên là Thừa Hạo thì phải

Trong lòng sinh ra nghi hoặc, cậu lại tiếp tục hỏi

- Anh là Thừa Hạo????

- Ừ

Nói xong câu này, Thừa Hạo không nhanh không chậm đã đi đến chỗ của cậu, trong tay cầm một chiếc ví màu đen Gucci hàng hiệu đến trước mặt Dạ Anh. Âm thanh đều đều vang lên

- Khi sáng cậu làm rơi ví, tôi đem đến trả cho cậu, tôi không có lấy gì đâu. Cậu cứ kiểm tra

Dạ Anh thăm cảm động, đôi tay trắng nõn vươn ra nhận lấy ví tiền

- Cảm..ơn anh nhiều nha, thật may quá!!! Nếu mất chiếc ví này lại phải tốn công làm lại rất nhiều thứ

- Ừm!! Lần sau nhớ cẩn thận. Tôi về!!

Thừa Hạo vừa xoay lưng lại, chuẩn bị bước đi. Dạ Anh liền chạy tới, bàn tay trắng nắm lấy gấu áo anh mà hỏi

- Tôi vẫn còn điều muốn hỏi!! Tại sao anh không đưa đến quầy lễ tân, mà lại nhất quyết phải đợi tôi để trả lại???

- Khi chiều tôi có đến công ty của cậu, nhưng bảo vệ thấy tôi ăn mặc không sạch sẽ nên không cho vào. Tôi lại sợ không biết khi nào mới gặp lại cậu. Nên mới đứng chờ

- Vậy là anh chờ cả một buổi chiều nay?

- Ừm

Dạ Anh chuyển động đôi mắt nhìn Thừa Hạo một lượt

Trên người anh vẫn còn mang bộ đồ công nhân khi sáng, cả khuôn mặt mang chút trầm tĩnh, cái quần jean bạc màu vẫn còn dính chút xi măng, đôi giày cũng bạc màu nốt. Nhìn qua thì có thể biết rằng anh sống rất khó khăn

Lúc này cái bụng của Dạ Anh lại lên tiếng phá tan không khí trầm lặng. Thừa Hạo biết cậu đói bụng cũng không nói nhiều, bàn tay của anh ban chiều khi tan làm đã rửa sạch sẽ đặt lên đầu cậu mà xoa xoa

- Mau đi ăn đi, công việc của cậu còn nhiều, nhịn đói không tốt cho cơ thể. Tôi phải về

- Khoan.. Anh...đã ăn chưa???

- Chưa!! Bây giờ đi về tiện thể ghé vào quán cơm mua một suất rồi về ăn

- Nếu anh không phiền, hay là đi ăn với tôi đi, xem như cảm ơn anh đã trả chiếc ví cho tôi

Thừa Hạo nhìn cậu, khóe miệng cong cong, nụ cười này khiến cậu có một cảm giác yên bình, lần đầu tiên cậu đứng trước một người mà lại nói chuyện nhiều như vậy, thậm chí còn mời người ta đi ăn cơm nữa chứ. Cậu không biết mình đã bị làm sao, tuy chỉ gặp nhau có hai lần nhưng cậu cảm giác người này rất đáng tin

Thừa Hạo cười với cậu, anh nói

- Tôi không thể đi ăn với cậu đâu

Cậu vội vã hỏi

- Tại sao?

- Cậu nhìn tôi đi, cả một thân dơ bẩn thế này, Mồ hôi vẫn dòn dính trên người, chưa có tắm rửa qua, đi với cậu sẽ làm cậu mất mặt đó

- Không có...tôi không phiền, vả lại nhà hàng tôi sắp đi ăn đã được tôi bao sẵn rồi. Anh đừng có lo

- Tôi...

- Không được ý kiến, tôi là ông chủ của anh, tôi bảo gì thì anh làm nấy, mau đi theo tôi nào

Nói rồi hai cánh tay cậu ôm lấy một cánh tay anh, cái miệng hơi trề ra mà nói. Anh nhìn hình ảnh này không khỏi bật cười. Sau đó gật đầu đồng ý lời mời của cậu

Cả hai cứ như vậy ngồi lên xe ô tô mà đi thẳng đến nhà hàng

3. Chương 3: Quà Cảm Ơn

Bữa ăn tối của họ kết thúc lúc 10h hơn, Dương Dạ Anh sau đó lại tốt bụng đưa Thừa Hạo về nhà

Chiếc xe hơi sang trọng đỗ ở một tiểu khu tồi tàn, vì trời đã khuya, ánh đèn đường cứ nhấp nháy rồi lại bật tắt khiến cả một tiểu khu như vậy nhìn thật sự rất đáng sợ

Thừa Hạo lúc này lên tiếng

- Chủ Tịch, để tôi ở đây là được, cậu mau về đi, chỗ này không được an toàn lắm

Dương Dạ Anh không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn vào tiểu khu tồi tàn này. Trong lòng không rõ tư vị gì đối với Thừa Hạo, chỉ đành gật đầu mà nói

- Ân!! Tôi về đây. Mai là chủ nhật, anh nghỉ ngơi cho tốt!!!

- Hảo!!!

- Thừa Hạo, anh...có thể cho tôi số điện thoại của anh không?

Thừa Hạo nhú mày, trong lòng ấy lên tia nghi hoặc chậm rãi hỏi

- Làm gì???

Thấy mình hơi thất thố, Dạ Anh vội vàng giải thích

- Tôi..tôi nghĩ là anh đã giúp tôi nhiều lần, tôi chỉ hi vọng sau này có dịp liền trả ơn anh mà thôi. Cho nên...cho nên

Thừa Hạo từ trong túi quần rút ra một chiếc điện thoại khá cũ kĩ sau đã bình ổn nói

- Nói số của cậu đi, tôi nháy qua (Cỏ: Sao tui thấy Thừa Hạo chẳng sợ cái vị chủ tịch của chúng ta vậy nhỉ
•—•)

- Số của tôi là XXXXXXX

Bàn tay của Thừa Hạo nhanh nhẹn bấm từng con số Dương Dạ Anh đọc, sau đó bấm gọi đi. Lập tức chiếc điện thoại đời mới nhất của cậu vang lên một số lạ, cậu ngắt máy sau đó cười với Thừa Hạo

- Ân!! Đây là số của anh,về nhà tôi sẽ lưu tên lại, cũng trễ rồi anh mau vào nhà đi, tôi về đây

- Đi đường cẩn thận!!!

Thừa Hạo mở cửa xe đi ra, sau đó đợi chiếc xe chạy đi thật xa, mắt hút trong bóng tối lúc này mới an tâm đi về nhà của mình

Lúc này trên giường, cả hai người đều không ngủ được, Dương Dạ Anh với tay lên đầu tủ lấy điện thoại của mình, nhìn dãy số của Thừa Hạo mà nhớ cho thật kĩ, sau đó lại nghĩ nghĩ, một lúc sau vui vẻ sửa tên Thừa Hạo trong điện thoại mình thành Hạo Hạo

Thừa Hạo cũng mỉm cười thay tên của Dương Dạ Anh thành ” Cục Bông ” sau đó mới yên tĩnh kéo chăn lên đi ngủ. Có lẽ trong đêm nay, cả hai đều rất vui trong lòng

_____*****_____

Vì là chủ nhật, nên Dạ Anh cũng thảnh thơi không ít, sau khi chuẩn bị tốt một số văn kiện xong, cậu lại cảm thấy nhàm chán, bất chợt cậu nhớ lại hình ảnh Thừa Hạo ngày hôm qua bận một thân đồ cũ kĩ, trong lòng liền ngứa ngáy không ít, quyết định lên lầu thay đồ rồi đi mua sắm một chút ít

Trên đường lái xe đến trung tâm mua sắm, cậu luôn cho mình chỉ là vì lòng tốt của anh ấy nên mới mua đồ cảm ơn người ta. Nhưng trong lòng cậu lại không biết rằng, mình đối với con người mới gặp hai lần này lại thì không chút phòng bị nào

Đạo một vòng quanh khu mua sắm, mua về không ít áo quần cùng giày dép theo kích cỡ của Thừa Hạo trong trí nhớ của mình, Dạ Anh vừa lòng thanh toán tiền chuẩn bị ra về, lúc đi ngang qua cửa hàng bán điện thoại, cậu lại nhớ rõ rằng điện thoại của Thừa Hạo thực sự cũ kĩ đến không tưởng được, đôi chân của cậu như phát giác bước vào cửa hàng, chọn một chiếc điện thoại Iphone X giống mình nhưng là màu đen sau đó đóng gói, thanh toán tiền rồi mới vui vẻ bắt đầu lái xe rời khỏi trung tâm (Cỏ: Cứ có cảm giác như con mình nó bị đại trai:v)

Chiếc xe một đường chạy thẳng đến tiểu khu của Thừa Hạo, vừa lái xe cậu vừa lôi điện thoại ra, bấm số của anh mà gọi, chuông reo chưa được 4 lần đã có người bắt máy

- Chủ tịch???

- Ân!! Là tôi

- Cậu có chuyện gì sao???

- Không có gì, chỉ là tôi đang trên đường lái xe đến tiểu khu của anh, nhưng lại không biết nhà anh ở chỗ

nào, anh mau xuống đón tôi đi nha. Tôi có vài thứ cần đưa cho anh

Nói rồi, không đợi Thừa Hạo trả lời, cậu liền tắt máy, đạp chân ga phóng nhanh hơn

Thừa Hạo thấy cậu đã tắt máy, khuôn mặt vẫn không biểu tình đi đến chỗ lần tới cậu dừng xe mà đứng đợi, chưa đầy 10 phút sau, Dương Dạ Anh hai tay mang theo túi lớn túi nhỏ chạy bộ đến

Thừa Hạo nhìn hình ảnh này càng thấy không vui, tiến đến đỡ đồ trong tay của cậu, sau đó hỏi

- Cậu đi bộ đến đây???

- Không!! Tôi đi xe nha, nhưng đậu ở lề đường ngoài kia, sợ đường trong này nhỏ, giao thông không tiện nên tôi để ngoài kia

- Mệt không???

- Có một chút!! Khoan nói đến chuyện này!! Mau dẫn tôi lên nhà của anh đi

Thừa Hạo gật đầu, sau đó từ tay Dạ Anh lấy hết mấy túi còn lại mà xách đi, cậu nhanh nhẹn bước theo anh

Nhà của Thừa Hạo rất nhỏ, cả ngôi nhà chỉ bằng cái phòng khách nhà cậu, nhưng nó lại gọn gàng và rất sạch sẽ, Dạ Anh nửa điểm cũng không có chán ghét

Thừa Hạo đặt những túi đồ lên trên bàn, sau đó đi rót cho Dạ Anh một cốc nước lọc đưa tới, cậu một hơi uống hết ly nước. Anh còn nhẹ nhàng dùng khăn bông lau đi những giọt mồ hôi trên trán Dạ Anh, động tác ôn nhu đến lạ thường khiến cậu đỏ mặt

Như nhớ ra vấn đề chính, cậu nói với anh

- Thừa Hạo, tôi có mua một ít quần áo cho anh đó

Thừa Hạo nghe cậu nói vậy, liền hỏi

- Cậu vì sao lại mua cho tôi??

- Ai!!! Tôi chỉ muốn cảm ơn anh thôi mà. Nhớ phải mặc đó, tôi nghĩ là sẽ vừa với anh, vì lúc trước tôi là nhà thiết kế, nên rất biết nhìn kích cỡ, anh yên tâm đi. A!! Đúng rồi, tôi còn mua một chiếc điện thoại đó, anh có vui không??

- Dạ Anh!!!

- Hửm

- Tôi cứu cậu không phải vì những thứ này, cậu mau mang về đi

Dạ Anh trợn mắt hỏi

- Tại sao!! Anh không thích ư??

- Không phải, nhưng tôi không muốn lợi dụng cậu

- Tôi nào có để cho anh lợi dụng, đây là chút quà cảm ơn của tôi thôi, anh mau nhận đi nếu không tôi sẽ buồn lắm nha.

Thừa Hạo bất đắc dĩ thở dài, gật đầu nói cảm ơn

- Cảm ơn cậu, xem như chúng ta không ai nợ ai, sau này cậu không cần áy náy nữa đâu

Dạ Anh nghe Thừa Hạo nói như vậy, trong lòng liền khó chịu, cậu bĩu môi, đôi mắt hiện lên tủi thân mà hỏi

- Anh cảm thấy tôi phiền lắm sao???

(Cỏ: Con trai, hình tượng tổng tài đâu, sao ở cạnh chồng là lời tính bánh ướm ra liền vậy con. Sang lên cái coi:v)

- Thừa Hạo giải thích

- Tôi không có chán ghét cậu

- Vậy tại sao anh lại không muốn gặp tôi. Từ nhỏ đến lớn cũng vậy, chẳng ai muốn gần tôi cả. Khó khăn lắm tôi mới tiếp xúc với người lạ. Vậy mà anh cũng chẳng cần tôi

Lúc này đôi mắt Dạ Anh đỏ lên, cậu sắp khóc thật rồi nha

Thừa Hạo nghe cậu nói vậy, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, không nghĩ nhiều liền đi đến gần, nâng môi cậu lên mà hôn xuống

Dạ Anh tròng mắt, thời gian dường như dừng lại, không gian yên tĩnh đến lạ thường, lúc này có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của cả hai đang đập. Dạ Anh dường như cũng không có chán ghét mà đẩy Thừa Hạo ra, cứ để anh hôn mình như vậy rất lâu

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, những con chim đậu trên cành cây mà hót ríu rít, hình ảnh hai người hôn nhau tạo thành một bức tranh thật đẹp

_____***_____

Cổ nói này, truyện của Cổ viết hầu như là vừa gặp liền yêu

Nên hy vọng sau này mọi người đừng hỏi Cổ sao bọn họ yêu nhau nhanh thế nhé. Bởi vì Cổ thật sự cuồng thế loại gặp một phát là yêu luôn này nha (=^.^=). Mong mọi người hãy ủng hộ Cổ nà, yêu lắm

4. Chương 4: Không Quen Biết

Kể từ sau khi Thừa Hạo hôn Dạ Anh đến bây giờ, hơn cả một tuần nay, tên kia vẫn chưa xuất hiện hay gọi điện nhắn tin gì cho cậu. Khiến cho tâm tình của cậu trở nên xấu đi, ngồi trong văn phòng của mình, cậu không ngừng lẩm cái tên Dương Thừa Hạo ra nguyên rủa một nghìn lần

- Dương Thừa Hạo đáng ghét, Dương Thừa Hạo anh dám hôn tôi, anh là tên đáng chết dám hôn xong lại không chịu trách nhiệm, Dương Thừa Hạo mau gọi điện xin lỗi tôi ngay

(Cổ: Con trai, hình như có gì đó sai sai rồi)

Sau khi âm thầm tự nguyên rủa người kia xong, Dạ Anh lại vò đầu bức tai mà ngẫm nghĩ

- Chắc!! Suy đi nghĩ lại thì mình cũng có lỗi, nếu như mình không tát hẳn một cái, có lẽ bây giờ cố sự lại không thành ra như vậy

Dạ Anh nhớ lại, khoảnh khắc Thừa Hạo buông cậu ra, lúc này cậu mới hoàn hồn trở về, vì then quá hóa giận, cậu liền giơ tay lên lưu trên mặt Thừa Hạo một cái tát, sau đó còn quát mắng

- Anh...anh cái tên đáng chết này, anh lại dám hôn tôi, đồ đáng ghét, anh nghĩ anh là ai hả. Từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!!!

Tôi một phút cũng không muốn thấy anh

Nói rồi, cậu cầm chìa khóa phóng thực nhanh xuống lầu mà đánh xe chạy về nhà

Nhớ lại lúc đó, Dạ Anh trong lòng không ngừng gào thét, lúc lấy lại được bình tĩnh, cậu lại tự kỷ với bản thân mình mà an ủi

- Mình không sai, mình chỉ là phòng vệ, tên kia là ai chứ mình chỉ mang ơn anh ta thôi. Hứ không thêm quan tâm đến hắn nữa

Bỗng nhiên, tiếng gõ cửa ngoài phòng truyền vào, Dạ Anh khôi phục vẻ băng lãnh vốn có mà cất giọng

- Vào đi!!!

Thư ký Linh Nhiên trầm tĩnh bước vào báo cáo

- Chủ tịch, 30p nữa ngài sẽ đến công trình, tôi đã chuẩn bị xe rồi ạ

Dạ Anh nhíu mày hỏi

- Đến đó làm gì???

- Ngài không nhớ sao??? Hôm nay tất cả các nhà thiết kế chính sẽ đến thiết kế phần chóp đỉnh của công trình, ngài nói rằng đích thân ngài sẽ đến xem

- Được tôi đã nhớ, cô mau đi ra phân phó tài xế xe đi. Tôi lập tức xuống ngay

Linh Nhiên cúi đầu chào vị tổng tài của mình, sau đó cất bước rời đi. Chỉ còn lại Dạ Anh trong lòng suy nghĩ

- Đến đó làm gì!! Hứ mình chẳng muốn gặp tên đáng ghét đó chút nào. Mình chỉ đến vì công việc thôi, không liên quan gì đến hắn ta đâu nha

Tự cổ vũ với lòng mình, Dạ Anh lấy áo khoác trên giá treo đồ xuống, tiêu sái rời đi

Vừa đến công trường, vẫn là người quản lý lúc trước mặt mày hớn hở ra đón tiếp, Dạ Anh theo thường lệ khuôn mặt vẫn âm lạnh như cũ mà đi đến chỗ các nhà thiết kế bàn việc. Sau hơn hai tiếng đồng hồ, mọi người thống nhất với nhau về phần công trình, sau đó lập tức việc của ai người nấy làm

Dạ Anh trong lòng khó chịu vì này giờ vẫn chưa thấy tên kia, liền giả vờ kiểm soát đi kiểm tra công trình mà lợi một vòng

Vừa lên tầng 9 của công trình đang xây dở dang, cậu liền bắt gặp Thừa Hạo mang áo cộc tay, lộ ra cơ bắp rắn chắc, cả người khỏe mạnh, thân hình cao lớn mà khuôn vác những bao xi măng, toàn cơ thể đầm đìa mồ hôi, nhưng khuôn mặt vẫn không lộ ra vẻ gì mệt mỏi chỉ chăm chú làm việc

Ài ngờ khi mắt Dạ Anh vừa giao đến chỗ anh, Thừa Hạo cũng ngược mặt lên hai người mặt đối mặt với nhau

Dạ Anh tính xoay người đi như chưa có chuyện gì thì Thừa Hạo còn nhanh hơn cậu, anh liền thu hồi ánh mắt, vác những bao xi măng lên người, sau đó lướt qua chỗ Dạ Anh thật nhanh làm như cả hai chưa hề quan biết nhau

Dạ Anh thấy tình cảnh như vậy, trong lòng liền tức đến run người mà nghĩ

- Cái..cái..tên..kia..dám...lơ..mình hử không thèm để ý đến mình nữa chứ, cái tên chết tiệt này

Dạ Anh giả vờ đứng lại lâu chín lâu hơn để xem xét, lúc này Thừa Hạo đã quay lại tiếp tục vác những bao xi măng khác lên người, cho dù đi lướt qua cậu cũng không thèm liếc mắt nhìn cậu dù chỉ một lần

Lần này cậu triệt để nổi giận, liền xoay người rời đi. Trong lòng nguyên rủa

- Tốt.. Anh dám làm vậy với tôi, con mẹ nó tên khốn khiếp

Mang theo tâm trạng bực nhọc rời khỏi công trình, Dạ anh nhấc chân ga, chiếc xe phóng thật nhanh trên đường, lòng của cậu lúc này bật lên một cỗ chua xót đến lạ thường

5. Chương 5: Giải Quyết

Dương Dạ Anh lái xe về đến công ty, nhưng trong lòng lại phi thường khó chịu, càng nghĩ cậu càng không thể hiểu được tên kia rõ ràng là hôn cậu trước, vậy mà lại làm như không có gì, thậm chí còn xem cậu như không khí mà lơ đi

Dạ Anh tức giận đến cả người run rẩy, cậu dường như mất đi bình tĩnh mà xô ngã mọi thứ trên bàn làm việc xuống dưới đất, sau đó lại gục xuống, hai tay ôm mặt mà lẩm bẩm

- Luôn là như vậy, từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng vậy, chẳng ai thích đến gần mình, những người tiếp xúc với mình một hai lần rồi lại sẽ chán ghét mình, lần này khó khăn lắm mới dám nói chuyện với một người,

nhưng tại sao lại thành ra như vậy, tại sao con người ấy cũng không thể tiếp tục nói chuyện với mình. Tại sao, tại sao????

Dạ Anh luôn là vậy, cậu thiếu thốn tình yêu thương từ gia đình, một thân một mình tự gây dựng công ty, chẳng ai dám đến gần cậu, cậu lại tự ti về thân thể song tính của mình nên tự tạo lớp bọc bảo vệ, nhưng mấy ai hiểu, cậu cũng muốn có người quan tâm cậu, có người nói chuyện với cậu đâu chứ, Thừa Hạo giống như một sợi dây thừng cứu rỗi lấy đời cậu từ vực thẳm, nhưng rồi bây giờ sợi dây thừng ấy cũng đứt mất rồi, cậu lại quay về một Dương Dạ Anh ngày xưa

Dạ Anh đau khổ suy nghĩ, sau đó phút chốc lại tự cổ vũ chính mình mãnh mẽ lên. Nhấn nút gọi Linh Nhiên vào sắp xếp lại văn phòng, 2 tiếng sau Dạ Anh lại tiếp tục làm việc

_____****_____

Ban đêm, thành phố đã lên đèn, Dương Dạ Anh trong lòng vẫn còn buồn rầu và phiền não, mang một tâm trạng bất ổn mà về đến nhà

Bước vào nhà, cả bầu trời tối cùng lạnh lẽo bao trùm lấy căn biệt thự, Dương Dạ Anh thở dài, với tay lên công tắc mà bật đèn, sau đó thay giày đi vào nhà

Cậu mệt mỏi thay đồ đi tắm rửa, lúc chà rửa đến bộ phận sinh dục kì quái của mình, cậu không khỏi đỏ mặt gòm chán ghét

Nhờ có dòng nước rửa trôi đi mồ hôi khiến cậu cảm thấy nhẹ nhàng không ít, mặc quần áo vào và đi xuống bếp, tâm trạng đã xấu đến mức tồi tệ khiến cậu uống hết hai chai rượu nguyên chất lâu năm năm

Cơn men bắt đầu lấn át lí trí của cậu, cả người cậu ngà ngà say, bỗng nhiên cậu nhớ đến lần đầu tiên Thừa Hạo cứu cậu, cùng với những lần xoa đầu cậu khiến cậu đỏ mặt, và cảm giác Thừa Hạo hôn cậu rồi còn dám làm ngơ cậu, khiến cậu khó chịu đến không thôi

Cậu đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe, sau đó lại chạy xe từ trong gara lao ra ngoài, hướng một đường về nhà của Thừa Hạo mà đi

Đến nơi Thừa Hạo sống, Dạ Anh theo trí nhớ của mình mà tìm đến nhà tên kia, đứng trước cửa nhà của hắn mà gõ cửa

Thừa Hạo vì chiều nay gặp được Dạ Anh nhưng lại không được nói chuyện khiến anh cả đêm nay hầu như không thể nhắm mắt ngủ được, cầm chiếc điện thoại mà cậu đã mua cho mình, Thừa Hạo buồn bực mà nhìn số duy nhất lưu trong điện thoại, lại thì thầm

- Dương Dạ Anh!!!!

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Thừa Hạo suy nghĩ đã đêm khuya thế này rồi còn ai tìm mình, nhưng tiếng đập cửa càng ngày càng dữ dội hơn, bất đắc dĩ Thừa Hạo đứng lên mở cửa, nào ngờ người mà anh vừa nhớ đến lại đang xuất hiện trước mặt anh, cả người toát ra mùi rượu, đôi má hồng đỏ vì chất còn, giọng nói khàn khàn mà nói

- Khúc Thừa Hạo!!

- Làm sao vậy!!

- Anh là tên khốn nạn!!!Hức

- Tôi đã làm gì sai?? Này đừng có khóc chứ, ai bắt nạt cậu, uất ức gì tại sao lại khóc

- Anh!! Chiều nay anh dám lơ tôi, anh nhớ nha, anh dám không quan tâm tới tôi. Khó khăn lắm tôi mới nói chuyện với người lạ, anh lại không thèm để ý đến tôi. Tôi giận!!!! Hức hức

- Tôi nào không quan tâm tới cậu

- Anh còn dám hôn tôi xong lại còn không chịu trách nhiệm, hức!!!! Nụ hôn đầu đời đó!! Có phải hôn xong anh cảm thấy tôi ghê tởm lắm đúng không!!!!

Vừa nói hết câu này, cậu liền ngã ngửa vào người anh mà thiếp đi, anh nhìn con người khả ái trong lòng mà thở dài, bế cậu vào trong nhà, đặt cậu xuống giường mình, sau đó cởi giày, chỉnh lại góc chăn cho cậu dễ ngủ, lau mặt cho cậu, anh nhẹ nhàng dùng tay niết niết môi cậu mà thì thầm

- Tôi nào không quan tâm em, rõ ràng là em muốn không nhìn thấy tôi mà

6. Chương 6: Chỉ Cần Em Muốn!!

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao chói vót, Dương Dạ Anh đang ngủ say bị những tia nắng gay gắt làm chói mắt mà khó chịu tỉnh dậy, đầu óc vì dư âm của rượu làm cho choáng váng đến muốn ngất đi, cậu đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng của mình, sau đó từng đoạn quá khứ cứ theo nhau ùa về chạy trong đại não của cậu

- Tối hôm qua là cậu say, chẳng những thế còn không biết xấu hổ mà lái xe đến nhà Khúc Thừa Hạo khóc lóc mà kể tội hấn, Fuck!!! Thực...mất..mặt hết sức

Dương Dạ Anh trong lòng vừa gào thét vì hình tượng sụp đổ, vừa cảm thấy xấu hổ đến đáng thẹn

Đột nhiên, cánh cửa được mở ra, Khúc Thừa Hạo xách một bao đồ ăn nhỏ đi vào, thấy Dạ Anh đã tỉnh, khuôn mặt không cảm xúc của hắn liền nhu hòa một chút, y bước đến gần cậu, nhỏ giọng hỏi

- Em còn khó chịu không

Dạ Anh vừa thấy Khúc Thừa Hạo xuất hiện, nhớ đến chuyện hôm trước hắn tỏ ra không quen biết với cậu, rồi lại đến chuyện tối hôm qua. Lửa giận ở đâu lại bốc lên, cao giọng mà nói

- Không có khó chịu!!! Hứ...

- Như vậy thì tốt rồi

Khúc Thừa Hạo không nói gì, liền đi vào nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn lau mặt thật sạch sẽ của mình nhúng nước, sau đó lại đi ra, tiến đến chỗ Dạ Anh ngồi, động tác ôn nhu mà dùng khăn lau khuôn mặt trắng mềm của cậu

Bị hành động của Thừa Hạo làm bất ngờ, Dạ Anh tặc mao giờ chân đạp hắn một cái sau đó nói

- Làm gì đó!!!

- Dĩ nhiên là lau mặt cho em!!

- Tôi đâu cần anh giúp!!!

Thừa Hạo cũng không quản cậu đang nổi đóa, một hai liền bế thốc cậu lên, hướng nhà vệ sinh nhỏ hẹp mà đi đến, bắt đầu cưỡng chế cậu vệ sinh, tất nhiên hắn rất biết phép lịch sự khi cậu đi giải quyết liền đứng bên ngoài chờ

Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, Khúc Thừa Hạo lấy từ trong những cái túi mới mua lúc nãy ra một hộp cháo vẫn còn nóng, đổ ra bát sau đó đưa đến miệng cậu mà nói

- Há miệng ra!!!

- Tôi có chân có tay tự ăn được không thèm anh đấy!!

Thừa Hạo một thân khó chịu đặt muống cháo xuống, sau đó hắng giọng nói

- Dạ Anh!!

- Gọi tôi là chủ tịch

- Tôi phải chiều em như thế nào, tối hôm qua thì khóc lóc kể tội tôi rằng tôi không lo cho em, bây giờ tôi quan tâm em, em lại có những hành động như vậy là sao??

- Tôi... Anh nói anh quan tâm tôi, như vậy tại sao hôm đó anh lại lơ đẹp tôi hả!!!!

- Cái đó là tôi nghe theo lời em nên mới làm vậy. Hôm đó em, em vừa tát tôi vừa nói rằng không muốn tôi xuất hiện trước mặt em, tôi sợ làm trái ý em em liền sinh khí, nên mới tận lực né tránh

Dạ Anh nào đã được thông suốt liền chột vui vẻ, nhưng trong lòng vẫn còn kiêu ngạo mà nói

- Ai cho phép anh hôn tôi

- Nếu tôi nói ngay từ lần đầu gặp em tôi liền yêu, liệu em có tin hay không. Nhưng đó lại là sự thật, đến ngày hôm sau, em mua thật nhiều đồ đến nhà tôi, còn làm bộ mặt khiến người ta muốn bảo vệ đó, cho nên tôi liền kiểm lòng không được

Ầm!!ầm!! Dạ Anh trong lòng nghĩ

- Hấn thích mình, thật con mẹ nó quá bất ngờ, nhưng tại sao mình lại vui vẻ đến vậy

Trong lòng thì gào thét như vậy, nhưng Dạ Anh ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh

- Thừa Hạo, thật xin lỗi vì đã trách lầm anh, còn chuyện anh thích tôi....

- Em không cần bận tâm đến chuyện đó, tôi biết bản thân mình ở vị trí nào, nên không dám trèo cao đâu. Mau ăn cháo đi, sắp nguội hết rồi kìa

- Thừa Hạo anh nghe tôi nói đã, chuyện anh thích tôi, tôi thật sự rất vui, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với một người nhưng bản thân lại hoàn toàn không thấy sợ, đã vậy tôi rất tin tưởng anh, nhưng anh biết không, trên cơ thể tôi có một chỗ rất xấu xí, nếu người ngoài mà biết liền xem tôi như quái vật, liệu một ngày nào đó anh biết chuyện này, liệu anh còn thích tôi được hay không

- Con người chúng ta, không ai là hoàn hảo cả, mặc kệ em nghĩ gì, tôi vẫn muốn bảo vệ em

Cậu nghe hấn nói vậy, nước mắt liền trực trào, cậu không biết đây là sự thật hay dối trá, nhưng nếu đang nằm mơ vậy thì hãy để cho cậu mơ tiếp đi. Cậu nức nở nói với hấn

- Thừa Hạo, tôi không biết đây là thực hay mơ, nhưng xin anh hãy cứ như thế này mãi mãi, Thừa Hạo chúng ta quen nhau đi

Thừa Hạo ôm cậu đổ dãnh, sau đó nói

- Được!!!Tôi nhất định sẽ thương em hết lòng

- Anh phải nghe lời tôi nữa!!

- Tốt!! tất cả đều nghe em

- Sau này dù có chuyện gì cũng không được bỏ rơi tôi

- Tôi hứa

- Thừa Hạo, đến một ngày nào đó, tôi gom đủ can đảm của mình rồi sẽ nói cho anh biết bí mật ghê tởm của tôi. Nhưng bây giờ hãy cho tôi sống trong những phút giây này có được không

- Dạ Anh nếu em cảm thấy sợ không cần phải nói với tôi đâu, cho dù en có ra sao tôi vẫn sẽ yêu thương em hết mình, em đừng lo lắng!!!! Nín đi nào

- Oa oa Thừa Hạo!! Thừa Hạo...

Cứ như vậy, chuyện tình của họ được bắt đầu, tuy rằng không có một lý do chính đáng, cũng chẳng có tìm hiểu gì nhau, một tên công nhân thô kệch vừa gặp liền yêu và một tổng tài thiếu đi tình thương cứ như thế mà đến với nhau. Câu chuyện của tình cảm của bọn họ bây giờ xin được phép chính thức bắt đầu!!!

7. Chương 7: Có Một Kẻ Ngốc!!

Kể từ ngày hai người xác định tiến đến chuyện tình cảm cho tới lúc này cũng đã tròn bốn tháng, phải nói rằng trong những tháng ngày này, Dương Dạ Anh đều sống trong một cuộc sống toàn màu hồng phấn trải dài

Ở tầng lớp giàu có của cậu, hầu hết những người bằng tuổi cậu sẽ chọn quen mẫu người theo mô típ phải là một đại thiếu đẹp trai, hay một vị công tử lăm tiền, hoặc người có đầu óc thông minh, nhưng Thừa Hạo người yêu của cậu thì lại không có những thứ đó, anh ấy nhiều khi sẽ tính toán sai, những chuyện kinh doanh lại càn dốt đặc cán mai, khuôn mặt tuy không phải thuộc loại điển trai gì nhưng body lại rất chắc chắn, và đổi lại anh ấy biết cách chăm sóc, quan tâm đến cậu, luôn chiều mọi thứ cậu muốn, ví dụ như anh ấy sẵn sàng sang nhà các dì hàng xóm học nấu các món ăn bổ vì cậu, những lúc tan ca làm, Thừa Hạo sẽ

luôn âm thầm đứng ngoài cửa công ty đợi cậu tan làm về, hay lúc đi chơi anh ấy sẽ luôn đi sát theo cậu, nắm tay cậu không buông

Có một chuyện khiến cậu nhớ mãi không quên, đó là tháng trước sinh nhật cậu, Thừa Hạo đã tích góp tiền đi làm của mình lại chỉ để mua cho cậu một chiếc đồng hồ, nhìn kiểu dáng thiết kế của chiếc đồng hồ này, cậu liền biết đây không phải là loại rẻ tiền, cậu liền hỏi anh

- Thừa Hạo!! Đồ này rất đắt, em nhìn là biết ngay, vậy thì tiền ở đâu anh có mà mua thứ này???

Anh nhìn cậu, sau đó chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn của cậu mà giải thích

- Em đừng bận tâm, mấy năm nay anh sống độc thân một mình, tiền đi làm ngoài chi phí sinh hoạt một chút ít, thì còn lại đều để dành, nên khi mua món quà này cho em cũng không phải gánh nặng lắm!!! Em thích là được rồi!!

Cậu vui lắm, niềm hạnh phúc cứ dâng trào trong lòng cậu, nhưng đến một tuần, khi đang khảo sát công trình nơi anh làm, lúc đi lên tầng mười liền nghe những người công nhân nói

- Này!! Chúng ta khuôn vác nửa ngày thôi đã mỏi đến tay chân chịu không được, thế mà Thừa Hạo khỏe thật, tháng trước xin cậu ta còn xin làm cả hai ca luôn đấy!!!

Một vị công nhân khác đang cắt những sợi thép dài liền tiếp lời

- Ai!!! Tháng trước tôi thấy nó làm đến cả cơm trưa cũng không thèm ăn, liền mở lời hỏi cậu ấy rằng lao lực kiếm tiền để làm giàu hả!!

Lúc đó Thừa Hạo chỉ cười mà nói với tôi rằng

- Hắn muốn tặng quà cho người hắn yêu nên phải chịu khó, hắn không muốn người ấy chịu thiệt thòi nào, tôi còn thấy thậm chí cậu ấy cả tháng đó chỉ dám ăn bánh mì thôi. Ày! Thật, ai có phước lắm mới lấy được người như Thừa Hạo

Dạ Anh vô tình nghe được hết câu chuyện, trong lòng cậu bỗng thấy ghen ngào và đau lòng

- Hắn vì cậu mà chịu khó, thì ra hắn luôn sợ cậu khi quen hắn sẽ chịu nhiều thiệt thòi nên mới cố gắng như vậy, cả một tháng toàn ăn bánh mì làm sao hắn chịu nổi chứ. Cái đồ ngốc này

Thế là cả ngày hôm đó, Dạ Anh cứ thất tha thất thểu mà trở về công ty

Đến tối, như thường lệ, cứ đúng 7h giờ là Dạ Anh lại tan ca làm, vừa lái xe ra khỏi công ty đã thấy Thừa Hạo đứng ở góc tối chỗ đầu đường chờ cậu, khi xe đến Thừa Hạo theo thói quen sẽ đi đến mà ngồi vào, sau đó cả hai sẽ cùng đi ăn tối rồi đi dạo

Nhưng hôm nay lại khác, chiếc xe vừa dừng lại, Dạ Anh liền mở cửa, một đường chạy đến chỗ Thừa Hạo ôm chầm lấy anh mà khóc

Bị hành động bất ngờ của cậu làm cho giật mình, Thừa Hạo khuôn mặt lo lắng hỏi

- Dạ Anh!! Em làm sao vậy?? Sao lại khóc nữa

Dạ Anh càng khóc to hơn

- Oa..oa..anh cái đồ ngốc này... Tại sao anh lại ngốc như vậy hả??

Thừa Hạo nghi hoặc khó hiểu hỏi

- Anh làm sao???

- Thừa Hạo!! Tại sao lại nói dối em?? Tại sao phải âm thầm vì em mà chịu khổ, em không cần những món quà cao sang, anh tặng gì em đều thích, em không có thiệt thòi, cả một tháng ăn bánh mì cũng chỉ vì món quà của em, làm sao anh chịu nổi???

Thừa Hạo bất ngờ khi cậu biết chuyện, lại tiếp tục hỏi

- Làm sao em biết chuyện này??

- Chuyện đó không quan trọng, anh có phải là đồ ngốc hay không, tại sao lại tự hành xác mình như vậy??? Em không thiếu những thứ đó, chỉ cần anh yêu em là được, những thứ đó em không cần anh có hiểu không??? Hức hức!! Tên ngốc này

Thừa Hạo đẩy cậu ra khỏi người mình, sau đó hai tay nâng mặt cậu lên nói

- Dạ Anh nhìn anh này

Cậu tròn đôi mắt vẫn còn nhòe nước mắt lên nhìn anh, Thừa Hạo thở dài nói

- Em biết không, em quen anh đã là một thiệt thòi rất lớn cho em, em nhìn địa vị hai chúng mình xem, thật sự rất khác nhau, anh chỉ có khả năng chi trả những quán ăn nhỏ không hợp với khẩu vị của em, không thể

dẫn em đi đến những nơi em thích, anh biết tuy em không thích nhưng vì ngại anh nên luôn cố gắng nhẫn nại, cho nên Dạ Anh thật sự anh chỉ muốn làm một điều gì đó để bù đắp cho em thôi. Một tổng tài như em khi đồng ý quen anh, đã khiến anh càng thương em thêm!

- Em không chịu đựng gì cả, từ khi anh đến, anh luôn chiều chuộng em, quan tâm chăm sóc em từng lúc, khiến em cảm nhận được tình yêu thương bấy lâu nay mình thiếu thốn, em không hề thiệt thòi, không thiệt thòi xúi nào Thừa Hạo à!!!!

- Đứa ngốc này, Dạ Anh anh thương em đến chết mất

- Thừa Hạo, oa oa oa.... Em cũng yêu anh

Cứ thế Dạ Anh ôm Thừa Hạo một lúc lâu mà khóc lóc, sau khi bình ổn lại tâm trạng, cậu liền dụi hết nước mắt nước mũi lên người anh, sau đó cười cười nói

- Thừa Hạo, cũng tối rồi, chúng ta đi ăn, hôm nay em đãi anh, em phải vỗ béo anh lại mới được

Không đợi Thừa Hạo trả lời liền kéo anh ngồi vào trong xe mà phóng đi

Sau vụ việc ấy, chiếc đồng hồ Thừa Hạo tặng cậu lại được cậu xem bảo bối còn quý giá hơn những hợp đồng làm ăn lớn. Mãi cho đến khi sau này hai người đã có đứa con, mọi người vẫn sẽ thấy Dạ Anh đeo nó trên tay mình một tất cũng không tháo ra!!!

_____*****_____

Hình như truyện này không tốt bằng Kế Hoạch Dụ Đồ Tiểu Ngốc nhỉ???

Hình như nó hơi bị sơ xài quá thì phải. Bởi vì tui tính sai một bước a ~T__T~ mới nghĩ đoạn đầu mà chưa nghĩ đến đoạn sau đã cho ra truyện, dẫn đến tình trạng bí như trái bí luộc đây ~T__T~ hy vọng là khi tui viết truyện Những Tháng Năm Bình Yên sẽ bù đắp lại được khoảng thiếu sót này ~T__T~

Tự hỏi có nên Drop truyện bởi vì nó không hoàn hảo hay không

8. Chương 8: Mỗi Ngày Đều Nhìn Em Một Chút

Hôm nay là ngày nghỉ, Dạ Anh được thanh thoi đánh một giấc ngủ thật dài sau những ngày làm việc mệt mỏi, nhưng nào ngờ, trong lúc cậu vẫn còn vui vẻ đi gặp chủ công thì tiếng chuông điện thoại liên vang lên, phá đi thời gian tuyệt vời của cậu, mơ màng cảm điện thoại lên nghe máy, giọng nói người lạnh lùng của người phụ nữ vang lên

- Tiểu Anh

Dương Dạ Anh vừa nghe giọng nói lạnh lùng này, cơn buồn ngủ lập tức biến mất không một chút dấu vết. Cậu thu lại vẻ lạnh lùng thường có của mình, sau đó đáp lại

- Mẹ, có chuyện gì sao??

- Hôm nay không đi làm, mau về nhà chính một chút, ta có chuyện muốn nói với con. Thời gian có hạn, ta không thích chờ đợi. Nhớ chưa!!

- Vâng! Thưa mẹ

Nhìn vào cuộc điện thoại này, nếu là người ngoài chẳng ai nghĩ đó là cuộc nói chuyện của mẹ con dành cho nhau, thay vào đó giống như là một cuộc nói chuyện mang theo giọng điệu cưỡng ép thì đúng hơn

Dạ Anh buông điện thoại xuống, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng, cậu chán ghét về Dương gia, nơi đó chẳng bao giờ chào đón cậu, từ khi sinh cậu ra, vì thân thể song tính của mình cậu liền bị mẹ chán ghét, bà ấy hầu như không thêm quan tâm đến cậu, ngay cả cô em gái cũng không để cậu vào mắt, thậm chí con bé thấy cậu còn hơn tận lực tránh né hơn tránh tà. Người cha luôn yêu thương che chở cho cậu cũng đã đi về một nơi rất xa, thì hỏi bây giờ cậu về nơi đó làm gì???. Nhưng dù sao vẫn cậu vẫn là con, không thể không làm tròn chữ hiếu được

Dạ Anh đang buồn bực trong lòng, liền mở điện thoại gọi cho Thừa Hạo, chưa đầy hai tiếng chuông reo đã có người bắt máy, giọng nói ôn nhu truyền đến

- Bảo bối!! Hôm nay là ngày nghỉ sao em dậy sớm vậy

Dạ Anh nghe được tiếng người yêu của mình, cơn khó chịu trong lòng cũng được xua tan phần nào, cậu nhẹ giọng nói

- Người ta hôm nay siêng năng dậy sớm không được sao???

- Ân!! Dậy sớm cũng tốt!! Em đã ăn gì chưa???

- Chưa!! Vẫn còn nằm trên giường

- Nếu dậy rồi thì mau đi ăn đi, em nhịn đói không tốt!!! Biết chưa

- Ân!! Em biết rồi. Thừa Hạo, hôm nay không thể gặp anh rồi. Mẹ em gọi điện bảo em về nhà!! Có lẽ phải về trễ nha!!

- Ủ!! Về đó cũng phải ăn uống đầy đủ, không được bỏ bữa biết chưa???

- Đã biết!! Được rồi em phải cúp máy đây. Thừa Hạo tạm biệt

- Ngoan!! Em tắt máy đi

Dương Dạ Anh cười hai tiếng qua điện thoại, sau đó mới yên lòng nhấn kết thúc. Bên này, Thừa Hạo nhìn cuộc gọi đã ngừng kết nối, trái tim ấm áp không thôi, nụ cười trên miệng khe cong lên, trong lòng suy nghĩ có lẽ nên đi mua con gà về, ngày mai hầm mang lên công ty cho em ấy ăn trưa

Nghĩ là làm, Thừa Hạo cầm ví tiền của mình lên, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài, lúc này bỗng vang lên tiếng gõ cửa, anh nhú đôi mày như cánh chim ưng của mình, cả người thông thả đi ra mở cửa. Đứng trước cửa nhà là một người đàn ông mặt mũi thông minh, sáng lạn kèm theo vẻ mặt nghiêm túc, mang trên người một bộ vest đen tuyền, người đàn ông kính cẩn cúi người 90° với Thừa Hạo, sau đó nói

- Ông chủ!!!

_____*****_____

Dạ Anh lái xe về nhà của mình cũng đã là 10 giờ tối, trong lòng mang theo phiền muộn không ngừng. Mẹ cậu gọi cậu về đều có lí do, bà muốn đưa An Nhiên tức là em gái của cậu vừa mới tốt nghiệp đại học xong lên ghế phó giám đốc công ty, Dạ Anh lập tức không đồng tình, bởi vì con bé chưa trải sự đời, còn quá non trẻ, đâu phải muốn ngồi ở chức vị cao là dễ, nếu như để một người chưa hề có kinh nghiệm thương trường lên quản lí công ty, bảo đảm nó sẽ lệch quỹ đạo, nhưng ý mẹ đã quyết cậu chẳng thể thay đổi được, chỉ đành im lặng chấp thuận

Dạ Anh vừa lái xe về nhà, ánh đèn xe soi sáng một dáng người cao lớn vạm vỡ đang đứng trước cửa nhà cậu. Dạ Anh vừa thấy liền biết Thừa Hạo, không nói hai lời dừng xe mở cửa chạy đến chỗ anh, trong lòng vui sướng hời

- Anh!! Khuya rồi sao còn đến đây!!

Thừa Hạo nhìn người yêu trước mặt mình, trong lòng liền nở nụ cười, kéo đầu nhỏ của cậu đến đặt lên miệng cậu một nụ hôn, sau đó ôm cậu vào lòng mà nói

- Có chút nhớ em, một ngày không gặp em, anh liền chịu không được!!

Dạ Anh nghe vậy, miệng liền bật cười sau đó đưa tay lên, ôm lấy tấm lưng rộng rãi đó

- Anh đứng đây bao lâu rồi??

- Được hai tiếng!!

- Chỉ vì muốn gặp em, anh liền đứng đây hai tiếng

- Ân!! Chỉ cần gặp em!! Cả người anh lại nạp đủ năng lượng

- Thừa Hạo!!! Em cũng vậy!!!!

Khóe miệng anh khẽ cong, vỗ vỗ lưng cậu anh nói

- Đứng im cho anh ôm một lát nào!!

Hai người cứ đứng đó ôm nhau một lúc thật lâu rồi mới buông ra, Thừa Hạo xoa đầu nhỏ của cậu nói

- Cũng khuya rồi!! Em mau vào nhà nghỉ ngơi đi, đứng đây cảm lạnh sẽ mau cảm lạnh, anh phải về rồi. Ngủ ngon!! Bảo bảo

- Để em đưa anh về!!

- Ngoan!! Vào nhà ngủ đi. Khuya rồi, em mà đi lung tung, lỡ có chuyện gì anh biết làm sao??. Anh bắt taxi về được rồi!!

Thừa Hạo nói xong, lại xoa đầu cậu một lần nữa, sau đó xoay lưng rời đi. Nhìn bóng lưng anh cứ chậm rãi xa dần, Dạ Anh trong lòng ngứa ngáy, khuôn miệng nhỏ nhắn cất ra lời đề nghị

- Thừa Hạo, đêm nay đừng về. Ở đây ngủ với em đi!!!

_____*****_____

Cỏ: Ông Hạo có bí ẩn bà con ơi:v

Nào các cô, có ai ăn chay sml chưa:v có muốn có xôi thịt ăn cho đỡ ngán hay không nào:v

9. Chương 9: Chung Giường

Thừa Hạo khựng người lại, bước chân dường như không tiến lên chút nào nữa, cả người anh xoay lại, khuôn mặt chăm chú nhìn cậu

Dạ Anh cảm thấy câu này của mình có lẽ gây ra hiểu lầm, vội vàng giải thích

- À...à...thì thật ra là trời đã khuya lắm rồi, lúc này em nói muốn đưa anh về thì anh lại không chịu, bây giờ cũng trễ rồi, khó bắt taxi lắm, anh...ngủ lại đây một đêm vẫn an toàn hơn!!!

Thừa Hạo nhìn cậu đang cố gắng giải thích với mình, liền mở giọng hỏi cậu

- Anh có thể ngủ chung với em không???

- Hả!!!

Dạ Anh hết sức ngạc nhiên vì lời đề nghị của anh, cậu vẫn còn đang trong trạng thái mơ mang thì Thừa Hạo lại lên tiếng

- Em đừng suy diễn lung tung, anh không làm gì thì em đâu, anh hứa khi nào em đồng ý anh mới chạm vào em, bây giờ anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi!! Có được không??

Dạ Anh nghĩ thầm trong bụng, dù sao hai người đã là người yêu của nhau, anh ấy đã hứa không làm gì tổn hại với mình thì chắc chắn sẽ không. Với lại, mình cũng thích được anh ấy ôm..

Dạ Anh nở nụ cười với Thừa Hạo, sau đó lập tức đồng ý

Trên chiếc giường kingsize của mình Dạ Anh mặc bộ đồ ngủ màu hồng có vài chú thỏ trắng làm điểm nhấn, cậu ngồi yên lặng để con người to lớn phía sau sấy tóc cho cậu. Cảm xúc từ bàn tay to lớn cứ vò vò lên đầu tóc khiến cậu dễ chịu đến vô cùng. Thừa Hạo thì lại nhỏ giọng trách mắng cậu

- Em đó!! Lần sau đừng tắm khuya nữa có biết chưa

- Ân!! Hôm nay về trễ nên mới tắm khuya thôi, không có lần sau đâu, anh yên tâm đi mà!!!

Nhìn mái tóc đen tuyền đã được sấy khô của cậu, đặt máy sấy lên đầu tủ, Thừa Hạo bước xuống giường, đi đến gần cửa tắt đèn, sau đó lại leo lên giường của cậu, ôm con người nhỏ bé vào lòng mình

- Bảo bối anh muốn nghe kể về cuộc sống trước đây của em

- Hửm!! Cuộc sống của em sao?? Nó rất vô vị nha!!!

- Không sao cả, miễn là có em thì không hề vô vị

Cậu lấy tay chọc chọc lồng ngực rắn chắc của anh, sau đó khẽ cắn lên vết hầu phía trên, nhẹ giọng kể

- Anh biết không, lúc em vừa sinh ra, mẹ em liền chán ghét em vô cùng, bởi vì em có một bí mật rất khó nói, sau này em nhất định sẽ nói cho anh biết

- Ủ!! ngoan, nếu em sợ, không cần nói cho anh biết, anh vẫn luôn bên em

- Ân!! Chúng ta tiếp tục nào!! Mẹ em là một người phụ nữ thông minh cùng kiêu ngạo, khi sinh em ra chưa được một tháng sau đã bỏ mặt em để bà vú nuôi, lao vùi làm việc, cũng thật may em vẫn được cha yêu thương. Ông ấy không ngại em ra sao, vẫn luôn bù đắp khoảng trống thiếu đi tình thương của người mẹ dành cho em. Cho dù có bận họp hay phải kí cả một hợp đồng lớn, chỉ cần em có chuyện xảy ra, cha liền bỏ ngang công việc để chăm lo cho em. Gia đình tuy ít họp mặt đầy đủ, nhưng vẫn không đến nỗi quá lạnh nhạt, nhưng người tính lại không bằng trời tính, khi sinh nhật lần thứ 10 của em gái em tổ chức. Cha em trên đường trở về nhà, xe lại bị mất tay lái, lao thẳng vào lan can cầu rồi rơi thẳng xuống sông, sau đó đám tang cha em vừa qua đi chưa đầy hai ngày. Các cổ đông bắt đầu cắn xé lẫn nhau, mẹ em cho dù có tài giỏi thì vẫn là phụ nữ, không thể làm gì hơn, công ty đi xuống trầm trọng, năm đó em vừa đúng 20 tuổi phải ngồi vào ghế chủ tịch, điều hành cả một công ty lớn

Thừa Hạo vỗ lưng cậu, giống như đang dỗ bảo bổi nhỏ

- Thời gian đó em chắc hẳn phải cực khổ lắm phải không???

- Ân!! Lúc đó những kẻ ganh đua không thiếu, nghĩ em còn non trẻ luôn muốn hạ bệ em, muốn họ sợ mình, em đành phải mặc ở ngoài một lớp mặt tàn độc, âm lãnh đến vô cùng. Khiến ai nhìn cũng phải sợ, cũng vì nó em không có ai là bạn cả. Nhưng nhìn đi, bây giờ không phải em đã có anh rồi sao, anh không những sợ em ngược lại còn đối với em khác với những kẻ kia, em thật sự rất vui

Thừa Hạo nghe cậu nói vậy, liền hôn lên trán của cậu, sau đó anh thở dài nói với cậu

- Anh vẫn luôn ở bên cạnh em, mãi mãi là như vậy, nhưng nếu lỡ có một ngày anh phải rời bỏ em một thời gian, nhất định em phải tin anh, phải chờ anh quay về, có biết chưa???

Dạ Anh nghi hoặc hỏi

- Anh sắp đi đâu sao???

- Anh thì đi đâu được chứ. Chỉ muốn nói đùa em chút thôi, nhưng nếu một ngày có chuyện đó xảy ra, em

sẽ tính sao

- Còn tính sao nữa, em vẫn sẽ chờ anh, em tin anh!!!!

Dạ Anh vì quá mệt mỏi sau một ngày dài, sức để nói chuyện cũng không còn liên rúc sâu vào ngực Thừa Hạo ngủ say, ánh trăng len lỏi qua cửa sổ, chiếu thẳng xuống hai thân ảnh trên giường, Thừa Hạo ôm chặt người trong lòng đã ngủ rồi thì thào vào tai cậu

- Dạ Anh, đợi anh trở về, lúc đó em sẽ không chịu ủy khuất hay cực khổ nữa!! Anh sẽ khiến em sống một cách hạnh phúc, giống tổ ngoại kia em không cần lo nữa. Chờ anh!!

Thừa Hạo trầm lặng khẽ vén tóc Dạ Anh sang một bên hôn lên môi cậu rồi chìm vào giấc ngủ

Đêm nay thật dài..

_____****_____

Cổ đang tự hỏi có nên làm thêm nghề Edit truyện không, tui đang định từ bản QT của truyện Thăng Nam Biển Động Phụ tác giả U Hoàng Tử Lam sau đó xếp sắp lại câu chữ cho phù hợp để mọi người đọc cho dễ hiểu. Không biết có được hay không nhĩ

U Hoàng Tử Lam chính là tác giả của bộ truyện moe moe Bánh Bao Nhà Ai đó:v

10. Chương 10: Một Năm Quen Nhau

Thấm thoát trôi qua thế mà Thừa Hạo cùng Dạ Anh cũng đã nắm tay nhau hết một năm tròn, hôm nay là ngày kỉ niệm hai người quen nhau. Thừa Hạo tay cầm chiếc hộp nhẫn màu đỏ cất sâu vào túi quần, nặng nề thở ra một hơi dài

Thời hạn anh phải quay về cũng đã đến, mọi chuyện đều đang chờ anh giải quyết, tình hình thật sự cấp bách đến không chịu nổi, nhưng nếu xa Dạ Anh bảo bối, trái tim anh lại không đành lòng. Chỉ cần sau vụ việc này ổn thỏa, anh và bảo bối của anh sẽ được ở bên nhau một cách chính thức

Thừa Hạo chậm rãi bắt taxi đến nhà hàng lần trước đợi Dạ Anh, chú ý đến chiếc hộp màu đỏ thắm trong túi quần, anh liền cảm thấy yên lòng hơn

- Dạ Anh, phải để em chịu thiệt một chút rồi, chiếc nhẫn này là vật định ước giữa anh và em!!!! Sau lần này nữa thôi, mọi thiệt thòi của em anh đều thay em gánh chịu

Chiếc xe taxi cứ thế chậm rãi chạy trên lòng đường hòa mình với lòng thành phố Bắc Kinh bộn bề tấp nập

Lúc Dạ Anh đến đã thấy người yêu mình ngồi đó đợi cậu rồi. Hôm nay anh ấy thật sự rất đẹp trai, anh mang trên mình một áo thun đen đơn giản, không quá cầu kì cùng chiếc quần bò đen rách gối đi kèm với đôi giày thể thao cũng đen nốt, nếu cậu nhớ không lầm, đây chính là đồ cậu đã mua cho anh, và đây cũng là lần đầu tiên anh mặc nó

Thật ra cậu mua rất nhiều quần áo cho anh, nhưng chưa bao giờ thấy anh mặc nó, anh toàn bận những bộ đồ cũ kĩ của mình có lần nổi thắc mắc dâng cao, cậu liền hỏi anh. Lúc đó anh chỉ xoa đầu cậu cười nói

- Đồ của em, anh đều rất quý, không muốn nó dính một chút vật bẩn nào, nên không nỡ mang

Lúc đó, ai biết được rằng trong lòng cậu vui đến nỗi nào, không nói hai lời cậu liền đẩy anh xuống hôn loạn xạ

Bây giờ nhìn anh mặc nó trong ngày hôm nay, tim cậu lại cảm thấy ấm áp hơn, khuôn miệng vui vẻ kéo lên, tiến đến bàn ăn. Vừa ngồi xuống cậu hỏi anh

- Thừa Hạo anh đến thật sớm nha!!

- Ủm! Nếu để em chờ anh, chắc chắn em sẽ thấy cô đơn!! Haha

Cậu bấu môi đáp lại

- Xí!! Người ta chẳng thèm cô đơn đâu. Anh đừng có mơ tưởng nha (-)

- Haha!! Được rồi, là em cao tay hơn. Ngồi cho ngay ngắn, anh đã gọi sẵn món rồi, người ta sẽ mang lên bây giờ!!

- Ân!!!

Bỗng nhiên Thừa Hạo đôi mắt nhìn chăm chăm lên người cậu, giọng nói mang chút buồn rầu cùng lo lắng

- Dạ Anh, sau này ăn uống phải đúng giờ có biết chưa

- Ân, em luôn ăn đúng giờ mà!!

- Phải luôn ngủ sớm cho anh!!

- Nha!!! Chưa gì đã thấy anh giống mấy ông cụ hay lão nhãi rồi

- Vậy nếu anh thành một ông già rồi, em có yêu anh không??

Anh cười tà hỏi cậu

- Có!! Cho dù anh có thành dạng gì em vẫn yêu anh

- Dạ Anh!! Em thật ngoan. Và hãy nhớ rằng luôn cẩn thận mọi thứ xung quanh có biết chưa

- Này Thừa Hạo!! Anh có bí mật gì đúng không??. Đạo gần đây anh cứ liên tục nhắc nhở em những việc này. Anh đang giấu em chuyện gì??

Dạ Anh nheo mắt nghi hoặc bắt đầu chất vấn anh. Nhìn cậu như vậy, anh chỉ lắc đầu sau đó ôn nhu dỗ dành cậu

- Anh không có bí mật gì cả, chỉ sợ em làm không đúng những lời anh dặn, liền ngã bệnh.Lúc đó anh chịu sao thấu hả bảo bối???

Vừa hay lúc này phục vụ đã mang thức ăn đến cho hai người, Thừa Hạo chu đáo mà chăm lo cho cậu ăn từng chút một. Trên bàn ăn, hai người không còn vẻ nghi hoặc như mới nãy nữa mà thay vào đó là bầu không khí ngọt ngào nhu hòa

Bữa ăn kết thúc, Dạ Anh lái xe đưa hai người đến công viên đi dạo, ban đêm ánh đèn đường yếu ớt chiếu sáng xuống lối đi. Thân ảnh hai người con trai nắm tay nhau đi dạo được in xuống con đường

Thừa Hạo bước chân dừng lại, hai tay đút vào túi quần lấy hộp nhẫn ra, sau đó mở nó ra trước mặt Dạ Anh, trong khi đôi mắt cậu vẫn còn đang mở to vì ngạc nhiên, Thừa Hạo nói

- Dạ Anh, bấy lâu nay anh biết trong thâm tâm em nhiều lúc vẫn nghĩ anh không thật lòng với em, hôm nay anh muốn em đeo chiếc nhẫn này để biết rằng, cho dù mai này có ra sao, cả cuộc đời của em đều sẽ có anh ở phía sau che chở. Nếu lỡ có một ngày nào đó em thấy uất ức điều gì hãy mang theo chiếc nhẫn này đến đòi nợ anh. Có biết chưa????

Sau đó anh lồng nhẫn vào ngón tay áp út của cậu

- Thừa...Thừa....Hạo.....anh...

- Đây chỉ là quà kỉ niệm một năm hai ta bên nhau thôi, sau này chúng ta kết hôn, anh liền làm cho em một buổi linh đình hơn có được không???

Từ ngày quen Thừa Hạo đến bây giờ, không biết bao nhiêu lần cậu phải rơi nước mắt, nhưng những giọt nước mắt đều là từ hạnh phúc mà xuất phát ra, mặt kệ nước mắt nước mũi có dính đầy trên mặt mình, cậu vẫn chăm chăm ôm lấy anh, để cho anh cứ vuốt ve đầu cậu một cách ôn nhu

Đến lúc rồi, đã đến lúc cho anh ấy biết rồi, mình sẽ không sợ hãi nữa, mình sẽ đối mặt với tất cả

- Thừa Hạo!!

- Sao vậy! Anh nói trước là nhẫn đã đeo là không có quyền trả lại đâu!!

- Không phải chuyện đó! Em đã từng nói với anh trong cơ thể em có bí mật, em nghĩ đây là lúc em cho anh biết sự thật!! Mặc kệ anh có nghĩ em là quái vật hay cái thể loại gì, em cũng không thấy hối hận

- Chưa bao giờ anh hối hận vì em cả, em đã thật sự sẵn sàng???

- Ân!! Thừa Hạo về nhà em đi!! Em sẽ cho anh biết!!!!

- Được rồi, bảo bố đừng sợ, anh đây đã hứa thì sẽ thực hiện được!! Em không cần run rẩy như vậy

Sau đó, hai người nắm tay nhau đi thẳng đến xe hơi, chiếc xe chậm rãi lẳng bánh chạy một đường về nhà Dạ Anh, nơi đó cậu sẽ lộ ra bí mật của mình

_____*****_____

Chap sau có thịt, có thịt, có thịt (tui cần nhắc lại ba lần)

Chap sau có H H H, các cô đã đợi lâu chưa nào:v. Tui đây sẽ trở tài viết H, mong các cô đừng chê nà

Hờ hờ, tui tạm nghỉ viết tất cả truyện trong hai ngày để dưỡng bệnh và tập trung cày truyện. Từ ngày chăm chỉ viết truyện đến giờ. Bộ truyện tui đọc từ khi bế giảng đến giờ vẫn chưa xong đó ~T_T~ bà con thông cảm cho con Cỏ này lười hai ngày nhé •3•

11. Chương 11: Bí Mật (h)

Vừa về đến biệt thự, Dạ Anh không quản chuyện gì nữa, cứ thế một mạch dẫn Thừa Hạo lên phòng mình, trong lòng cậu thật sự rất sợ, nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, cậu vẫn sẽ dũng cảm đối mặt với nỗi sợ này

Cánh cửa phòng vừa được mở ra, Dạ Anh vội vã kéo anh vào bên trong, sau đó hít một hơi thật sâu rồi nói

- Thừa Hạo, anh phải chuẩn bị tâm lí thật kĩ, có biết chưa??

Thừa Hạo biết cậu đang rất sợ hãi, cũng không nói gì nhiều, chỉ im lặng mỉm cười ôn nhu gật đầu

Dạ Anh mở khóa kéo quần xuống, cởi luôn cả quần lót đang bao lấy bộ phận xấu xí của mình, lập tức cảnh sắc bên dưới hiện ra, bên dưới còn thật nhỏ bé ấy thế mà lại cất dấu một nụ hoa đang e thẹn của nữ giới

Thừa Hạo trợn mắt nhìn vào nơi đó của cậu, cả người dường như bị ngọn lửa đốt toàn thân

Cậu thấy anh trợn mắt, cứ nghĩ rằng anh đang sốc bởi thân thể dị tật của mình, hoặc nói đúng hơn là anh đang kinh khiếp một kẻ quái vật như cậu. Lòng cậu bỗng đau nhói không thôi, nước mắt chảy dài hàng mi, cậu nức nở nói

- Thừa Hạo!! Anh là người tốt, em không muốn lừa anh bất cứ điều gì cả, em muốn anh phải thật hạnh phúc. Bây giờ anh thấy rõ rồi chứ?? Em là người song tính, nam không ra nam, nữ không ra nữ, giống như là một con quái vật, anh hiểu rồi chứ, nếu như anh không chấp nhận được sự thật này, em cũng không ép anh đâu, anh cứ thẳng đi nói em là yêu quái cũng được, tên bệnh hoạn cũng chẳng sao. Em đều chịu được, anh bỏ đi em cũng không trách anh. Nhưng Thừa Hạo chỉ hy vọng anh có thể ghi nhớ rằng Dạ Anh em đây vẫn luôn yêu anh!!

Tuôn một tràng những lời mình nói xong, Dạ Anh dường như suy sụp mà khóc nức nở. Cả lưng dựa hẳn vào bức tường đằng sau

- Anh ấy biết rồi!! Rốt cuộc mình cũng làm được. Thật tốt quá!!! Nhưng sao mình lại đau thế này??

Thừa Hạo bị cảnh đẹp ban nãy làm cho mê mang, bỗng dưng nghe cậu nói những lời tê tâm liệt phế này, anh liền thức tỉnh, không nói hai lời, tiến đến gần cậu, ngồi xổm xuống gần ngay bộ phận yếu mềm đó, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một bên cánh hoa

Nơi riêng tư bị đụng chạm, Dạ Anh bỗng giật mình muốn lui ra sau, nhưng phía sau chỉ có bức tường lạnh ngắt, không có lối thoát, cậu phải lấy tay mình đẩy Thừa Hạo ra, nhưng anh quyết không chịu buông tha, quyết định cúi đầu xuống, đưa lưỡi ra liếm lên cánh hoa nhỏ bé đó

Dạ Anh bị liếm đến tê người, lần đầu tiên có người dám dùng miệng hút nơi dị dạng đó. Thực....thực...sung sướng quá, cậu phát ra tiếng rên rỉ

- A...a... Thừa...Hạo....đừng...liếm

Thân thể vì bị đầu lưỡi cứ đưa ra tiến vào sâu bên trong hoa huyết, dâm thủy lập tức chảy ra chạy vào

miệng anh, Thừa Hạo hài lòng đến độ tham lam hút hết những dâm thủy nhờn nhợt đang ào ào chảy ra, còn cố tình tạo ra tiếng ” Chùn chụt” dâm đẳng, bú liếm đến mê luyến cả người, xem nó như nước giải khát mà ra sức hút

Dạ Anh bị hút đến hai chân nhũn đi, khoái cảm ập đến làm cậu vừa ngượng ngùng vừa thoải mái. Cố dùng răng cắn lấy đôi môi mình cho thanh tỉnh, cậu tiếp tục nức nở cậu xin anh

- Thừa...Hạo.....mau...ha...nhả...ra..đừng...aaa...đừng..hút..mạnh...vậy...ưm...

Thân thể cậu bắt đầu dấy dựa như muốn né tránh cái miệng đang hầu hạ nơi đó của mình. Thấy cậu đã khóc, anh liền hút một cái thật mạnh nữa, sau đó mới luyến tiếc nhả nơi ngon ngọt đó ra, anh đứng dậy ôm cậu vào lòng mà dỗ dành

- Aiiii!!! Anh nhật được bảo bối thật sự rồi. Bảo bối đừng sợ, cũng đừng khóc vì chỗ đó của em, anh yêu chỗ đó chết đi được. Mùi vị còn ngọt hơn cả sữa, khiến anh mê luyến đến chết, anh hận nếu như kẻ nào đó không phải anh mà dám chạm vào em, anh sẽ giết chết tên đó mất

Cậu vẫn thút thít hỏi

- Anh không nói em là quái vật sao????

- Anh thương em còn không hết, làm sao dám chê em được. Chỗ đó đẹp đến hút hồn anh rồi!!! Đừng sợ nữa!!. Khác người không phải là quái vật, mà đó là một điều đặc biệt, em đừng hoảng!!!

- Oa.....Thừa Hạo, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã không bỏ em

- Dạ Anh cho anh được không??? Anh sắp chịu không nổi rồi!!!

Dương vật anh vì mùi vị ngọt ngào của dâm thủy làm cho cương lên phát đau, đôi mắt đầy tình dục nhìn cậu

Đối với thân thể của cậu, lâu lâu cũng đến thời kỳ phát tình, thì thử hỏi anh làm sao nhẫn nại được, cho nên cậu chỉ lẳng lặng gật đầu. Anh được sự đồng ý của cậu, liền hôn lên môi cậu một lúc lâu, mùi vị dâm thủy khi nãy anh liếm vẫn còn dính xót bên khóe miệng, khi hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, vô tình cậu cũng tự nếm được chút mùi vị dâm đẳng xuất ra từ hoa huyết của mình

Hôn nhau một lúc lâu, anh buông cậu ra, giọng nói kiềm nén

- Bảo bối!! Sợ thì cứ nói anh có biết chưa

Dạ Anh tiếp tục gật đầu, lúc này anh mới yên tâm làm tiếp phần việc của mình, hôn một đường dài từ miệng đến xương quai xanh của cậu, sau đó không lưu tình mà xé nát chiếc áo sơmi đang vướng víu kia, đập vào mắt anh là hai đầu vú màu hồng đã cương cứng của cậu. Ngực cậu tuy không to, nhưng có lẽ vì là người song tính nên đầu vú vẫn to hơn những người đàn ông khác

Anh nhìn đến mê mẩn, bàn tay bất ngờ vươn đến bộ ngực, ngón tay khẽ kẹp lấy hai núm vú đã cứng ngắt của cậu, khẽ day điếng hai tiểu đầu vú

Cậu bị anh kích thích đầu vú liền không kiên nhẫn gì nữa, hai tay vòng ra sau túm lấy tóc anh mà rên loạn xạ

- A....nhẹ..thôi..thực....ngứa..aaaa..ngắt...mạnh....lên..nữa...ừm ha..trời..ơi...muốn..chạy..sữa..

luôn..rồi!!!

Ý thức cậu bắt đầu chìm trong mê loạn, bắt đầu ưỡn ngực ra tùy anh ngắt nhéo rồi lại xoa bóp. Sau một hồi dùng tay mình chơi đùa một trận thỏa mãn. Anh cuối đầu xuống, dùng miệng mình hấp trụ ngực bên phải của cậu, tay kia vẫn tiếp tục kéo đầu nhũ bên kia. Đầu lưỡi anh nhẹ nhàng đâm vào núm vú rồi lại nhàng khuấy đảo, sau đó lại dùng răng cắn nhẹ lên tiểu đầu vú tạo cảm giác vừa tê vừa ngứa vô cùng, một lúc sau anh lại dùng sức hút mạnh đầu ngực, ra sức bú liếm không ngừng. Dạ Anh càng thỏa mái kêu to

- A..ha.....muốn...bị...hút...ra..sữa..

luôn....rồi...ừ...ừ..bên..kia...cũng muốn

Anh nghe cậu yêu cầu mình vậy, liền buông đầu vú bên này ra, chuyển sang bên kia nhiệt tình bú tiếp

Bàn tay cũng không rảnh rỗi xoa tiểu côn thịt nhỏ mềm của cậu, lâu lâu còn dùng ngón tay của mình xoa lên lỗ niệu đạo của cậu, được anh kích thích những chỗ mẫn cảm. Dâm thủy từ hoa huyết chảy ròng xuống nhỏ từng giọt lên sàn nhà. Chơi đùa với tiểu côn thịt xong, anh lại tiếp tục mò xuống phía dưới, hai ngón tay kẹp lấy cánh hoa bên phải của âm đạo mà vừa ngắt vừa nhéo chơi đùa

Cuối cùng Dạ Anh không chịu nổi kích thích liền ôm đầu của anh, tiểu côn thịt bắn ra tinh trùng dính cả bàn tay Thừa Hạo

- Quao!!bảo bối em bắn thật nhiều nha!!

Thừa Hạo cảm thán nói

Sau một lần bắn, cậu liên tục thở hổn hển, đôi mắt ngập nước nhìn anh, Thừa Hạo nhìn đến tình trạng đang dính trên tay mình, liền ở trước mặt cậu say sưa liếm đi thứ đó khiến cậu đỏ mặt nói

- Anh...nó thực bản!!

Đối với anh nó không hề bản chút nào, ngược lại còn rất ngon và ngọt nữa, sau khi liếm sạch sẽ tinh trùng, anh liền nói với cậu

- Dạ Anh!! Lên giường đi!! Chúng ta tiếp tục làm

_____*****_____

Còn một chap nữa là sẽ kết thúc H nha bà con, nay là màn dạo đầu thôi

Những bạn khác viết H thực sự tốt quá, tui cũng muốn viết được như các bạn ấy, nhưng với riêng bản thân tui khi đăng chap này lên tui chỉ cảm thấy sợ thôi, bởi vì tui sợ mọi người thất vọng, tui viết H dở như học toán, tui chưa bao giờ viết H nên tui biết nó rất tệ. Thật xin lỗi mọi người nha!! Mong mọi người chấp nhận và cho ý kiến để tui làm động lực viết thêm

12. Chương 12: Một Đêm Tình Thú (h)

Dạ Anh ngưỡng ngừng theo lời anh mà tiến lên giường, đoạn lúc đi đến cũng tiện tay cởi phăng chiếc áo vương vãi đi. Cả một thân hình trắng hồng, mềm mại, nuột nà cứ thế phô bày ra hết trước mặt Thừa Hạo

Cặp mông cong vênh lúc dùng đầu gối trèo lên giường liền hiện ra cục huyết phần hồng không kém gì hoa huyết phía trước, Thừa Hạo cả cổ họng khô khốc vì cảnh đẹp ở phía trước, anh tiến lên, hai tay giữ chặt mông cậu lại, tiếp tục cúi xuống đưa lưỡi mình ra thưởng thức cục huyết khô ráo không một cọng lông kia

Dạ Anh bị anh liếm đến mức đầu óc mê man, hai tay cùng hai đầu gối chống đỡ cả một thân thể, cặp đùi trắng tuyết cũng mở rộng hơn để anh thuận tiện đưa lưỡi vào bên trong

Được kích thích quá độ, hoa huyết lại tiếp tục chảy thêm dâm thủy, cậu thích thú kêu la

- Aaa... Ông..xã..m...nhanh...hơn..nữa...đi..ô...a..

Thừa Hạo si mê cục huyết đến một lúc thật lâu mới buông ra. Anh lật người cậu lại, tiếp tục kéo hai chân cậu ra rộng hơn, hoa huyết đỏ hồng cùng cục huyết đều cùng nhau xuất hiện, hoa huyết dính đầy dâm thủy mà co rút, làm anh nuốt chút nữa máu mũi thì nhau chảy xuống. Hôn lên cổ chân cậu, anh nói

- Mẹ kiếp!! Bảo bối!! Em thật mê người, con mẹ nó quái vật chỗ nào chứ!! Aaaaa!! Phẩm vật của anh!!!

Bàn tay phải anh cúi xuống cầm côn thịt đã cương cứng lần nữa, đưa vào miệng mình ngậm nó giống như là món ăn ưa thích, tay phải cũng không rãnh rỗi, mượn chút dâm thủy của cậu luồng ngón tay mình vào bên trong bắt đầu khuếch trương

Hoa huyết bị ngón tay đâm vào, vô thức hút chặt lấy nó, Dạ Anh lại càng sung sướng kêu to hơn

- Ui...anh...sướng...hảo...sướng...mau..làm..chết..em...đi

Sau khi ba ngón tay đã đưa vào bên trong một lúc lâu, hoa huyết bắt đầu co giãn, lúc này Thừa Hạo mới chịu cởi hết đồ trên người mình, dương vật thô to, đầy gân guốc xuất hiện rõ trước mặt mình, Dạ Anh nhìn thấy sự to lớn của cự vật liền thanh tỉnh hơn một chút, vội vàng lắc đầu

- Không....đi...vào...sẽ...rách...mất

Biết cậu đang hỗn loạn, anh liền dỗ dành

- Ngoan!! Đừng sợ, anh sẽ từ từ đưa vào có được không!! Bảo bối ngoan nào

Nhìn anh nãy giờ đã hầu hạ cho mình, cả người phải chịu đựng đến nỗi hai bên thái dương cũng đã nổi gân, cậu nhẹ gật đầu

Được sự cho phép của cậu, anh liền dùng dâm thủy đang chảy ào ào ra đó, xoa một ít lên dương vật của mình. Qui đầu thô to như quả trứng gà bắt tiến đi vào. Nhưng thật sự cự vật của anh quá lớn, cộng với việc Dạ Anh là người song tính nên lỗ huyết sẽ nhỏ hơn, vì vậy không tránh khỏi đau đớn vô cùng, nước mắt cậu bắt đầu rơi xuống, nhưng không hề có một tiếng kêu la, cậu cố cắn răng chịu đựng nó, cả người cứng còng lại

Thừa Hạo biết cậu đã đau đến thấu xương, liền dùng tay trái sờ dương vật nhỏ bé của cậu, anh vẫn chậm rãi tiến vào, lúc côn thịt được đưa vào một nửa, máu từ hoa huyết liền chảy ra, anh kích động hôn lên miệng cậu nói

- Bảo bối!! Không ngờ em cũng có màn trình!! Anh thật thích chết đi được!! Bảo bối xin lỗi em

Cậu xin lỗi vừa dứt đi, anh liền không thủ hạ lưu tình mà cấp tốc tiến vào bên trong

- Aaaaaa!!!! Thừa Hạo....hức...a..a..ôi...đau..quá....đi...ra

- Ha...bảo bối...ráng...nhịn..một chút..anh..sẽ..đưa..em lên mây

Cả người dưới của anh bắt đầu động không ngừng những cú thúc cứ như muốn lấy mạng cậu, có lúc đâm

đến cả tử cung. Thừa Hạo một bên vừa động vừa mắng

- Chết tiệt!! Em cũng có tử cung!! Anh liền chơi chết em!! Sẽ sinh cho anh cả một đội bóng

Dạ Anh sau khi cơn đau qua đi, thì khoái cảm cũng đánh úp cậu, sướng khoái đến mức cậu nhìn vật ảnh xung quanh đều lu mờ, anh nói gì cậu chỉ nghe câu được câu mất, nhiều lúc còn thuận tiện đáp lại anh

- Ân...wow...được..sinh...cả...đội..bóng...cho..anh.a..a..đâm.mạnh...nữa...ô...ô..nhanh lên...

Thừa Hạo hài lòng vì cậu đã bắt đầu mê đắm chìm đắm trong tình dục, tốc độ ra vào càng ngày càng nhanh hơn, thúc thêm không biết bao nhiêu cái, anh liền tới giới hạn của mình, tiện tay ngắt mạnh núm vú vừa nãy đã bị anh chà đạp, hai tay kéo dẫn hai nụ hoa đó, anh nói

- Bảo bối!! Anh đến đây!! Tất cả tinh trùng đều cho em!!!

Sau đó một luồng tinh dịch phun vào hoa huyết của cậu, độ ấm nóng của nó khiến cậu sướng khoái đến mức dương vật nhỏ cũng bắn theo anh, hoa huyết co rút cũng phun ra thứ gì đó dính đầy cả bụng của anh

Thừa Hạo thở dốc nhìn người yêu ở dưới, cả người cậu nhuốm đầy tình dục, đầu vú bị anh chơi đùa đến sưng tấy, hoa huyết và tinh dịch hòa quyện với nhau, cục huyết cũng theo khoái cảm co rút, anh chiếm lấy môi cậu mà hôn, một lúc sau mới buông ra nói

- Dạ Anh!! Anh yêu em!!! Bảo bối của anh

Cậu cũng đáp trả anh bằng giọng yếu ớt

- Thừa Hạo!!! Em...cũng..yêu anh

- Chúng ta làm thêm vài hiệp nữa nhé!! Anh chưa thỏa mãn

Nói rồi chưa đợi cậu có đồng ý hay không, anh liền bắt đầu đưa dương vật đâm vài cú huyết phía sau mà luân động

Đêm còn dài, cảnh xuân phía trước vẫn còn lâu. Hai người ôm lấy nhau quần quýt không rời

_____*****_____

Chap sau ông Hạo bỏ đi!!!! Để Dạ Anh ở lại một mình. Hờ hờ

Nhưng vẫn xin khẳng định trước hai đứa nó là yêu nhau thật lòng đó.....

Các cô đã sẵn sàng để ăn ngược chưa nào (*- -*)

Vote cho Cỏ đi, rồi tui ra chap mới, không tui dối tui nghỉ chơi với mấy người đó nghe (3)

13. Chương 13: Rời Đi

Hai người ” dã chiến” trên giường với nhau cũng đến 2 giờ sáng mới ngừng lại, thật ra không vì Dạ Anh đã kiệt sức, cổ họng gào đến khản đi, khóc lóc xin dừng lại thì có lẽ bây giờ Thừa Hạo vẫn sẽ còn làm cậu đến dài dài

Thừa Hạo rút ra chưa được bao lâu, cậu liền không quản mọi thứ xung quanh mình nữa, mí mắt cứ nặng trĩu dần đi, sau đó cậu liền lâm vào giấc ngủ

Nhìn tâm can bảo bối trong người mình đã ngủ say, Thừa Hạo yêu thương đến vô cùng, nhẹ nhàng bế cậu vào nhà vệ sinh, tẩy rửa thật sạch sẽ cho cả hai, lúc này anh mới yên tâm lau sạch người cho cậu, sau đó lại bế về chiếc giường ban nãy, lót một miếng chăn mỏng lên giường rồi lại lấy một miếng chăn khác đắp cho cậu, bây giờ anh mới chăm chú nhìn cậu đang yên giấc, trong lòng như có tảng đá đè nặng

Anh đứng lên, mặc lại bộ quần áo một cách chỉnh tề, đi lại trong phòng ngủ Dạ Anh tìm kiếm được một tờ giấy và cây bút, anh bắt đầu viết một bức thư

Qua một lúc lâu, bức thư cũng đã hoàn thành, Thừa Hạo ánh mắt âm trầm luyến tiếc nhìn Dạ Anh, anh khẽ vuốt trán cậu hôn nhẹ lên nó, sau đó lại từ túi quần rút ra một chiếc điện thoại, nhưng chiếc điện thoại này không phải là cái lần trước mà Dạ Anh mua cho hắn, đây là chiếc điện thoại khác

Thừa Hạo bấm cuộc gọi đi, bên kia đã có người bắt máy, giọng nói cung kính

- Ông chủ!! Bây giờ cũng đã đến lúc xuất phát rồi, phi cơ riêng đã chuẩn bị xong tất cả thưa ngài

- Tốt! Tôi liền lập tức đi xuống

Thừa Hạo không nói nhiều lời thì ngắt máy, trước khi quay người đi, anh liền ôm Dạ Nay vẫn còn đang ngủ say hôn lên mặt cậu thật nhiều cái, rồi lại lấy chiếc điện thoại của cậu đã đưa mình để bên cạnh bức thư đã được đặt bên tủ nhỏ bên phải đầu giường, dùng chiếc điện thoại khi này mới vừa gọi điện chụp thật nhiều bức ảnh cậu đang ngủ say, lúc này hắn dứt khoát ra đi, cánh cửa phòng vừa khép lại, hắn thì thầm cho chính bản thân mình nghe

- Bảo bối!! Xin lỗi em!! Sau này về anh liền bù đắp cho em

Hắn đi xuống nhà cậu, người đàn ông khi trước đến nhà hắn đã đứng ở dưới nhà chờ đợi từ lâu, vừa thấy Thừa Hạo xuống, y liền cung kính cúi gập người chào

- Ông chủ!! Mời ngài lên xe, thời gian không còn kịp nữa, hai ngày nữa cuộc họp sẽ diễn ra, chúng ta phải gấp rút đi nhanh, nếu không trụ sở chính lẫn các chi nhánh sẽ lâm vào rối loạn

Khuôn mặt Thừa Hạo lạnh lùng đến đáng sợ, anh không nói gì chỉ im lặng ngồi phía sau, ra lệnh người đàn ông khởi động xe chạy đi

Chiếc xe liền lao thẳng trong màn đêm, địa điểm là hướng tới sân bay mà đến

_____*****_____

Dạ Anh thức dậy cũng đã là chuyện của ngày hôm sau, đưa tay qua chỗ bên cạnh đã lạnh ngắt từ lâu, cậu liền tỉnh ngủ, cả người bật dậy tìm kiếm bóng dáng thân quen của người yêu mình, nhưng lại chẳng thấy đâu, ánh mắt bỗng liếc đến bức thư được đặt bên tủ nhỏ, cậu khẽ vươn cả một người đau nhức như vừa bị xe tải cán qua lấy được bức thư

Đập vào mắt cậu là những nét chữ thẳng đều, nhưng đầy phần cứng rắn của Thừa Hạo viết, trong lòng cậu khẽ dấy lên chua xót cùng tủi thân

Dạ Anh bảo bối!! Khi thức dậy nếu không thấy anh, em cũng đừng giận, không tốt cho sức khỏe của em!! Anh đã từng nói với em nếu có một ngày anh đi rồi!! Em có chờ anh không??. Lúc đó em đã cười và chắc chắn rằng sẽ chờ đợi anh. Thừa Hạo anh tin em sẽ thực hiện lời hứa, em cũng đừng suy nghĩ lung tung rằng anh ăn xong sẽ bỏ trốn, chiếc nhẫn anh đeo cho em là vật định ước của anh, nhẫn vẫn còn thì người sẽ không biến mất, anh thật sự có chuyện gấp rút bây giờ không thể nói cho em biết được, đợi khi mọi chuyện ổn thỏa, anh liền về với em. Chúng ta sẽ cùng nhau kết hôn!!! Anh hứa sẽ không để em bị uất ức, em là người song tính cũng cần phải sợ, khi về anh liền bảo vệ em khỏi những thứ đó, nhưng bây giờ tạm thời em cố gắng chịu thiệt một chút nhé!! Điện thoại của em mua cho anh, tạm thời nhờ em cất giữ giúp, căn nhà của anh đã có người khác đến ở, em đừng tìm anh. Anh hứa nhất định sẽ về bên em một cách nhanh nhất!!

Khúc Thừa Hạo

Dạ Anh sau khi được xong bức Thừa Hạo để lại cho mình, nước mắt liền rơi lã chã trên khuôn mặt xinh đẹp, với tay cầm chiếc gối phía sau mình, cậu liền ném nó đập thẳng vào tường. Đau lòng vừa khóc vừa gào rống

- Thừa Hạo!! Sao anh dám làm thế với em?? Sao không mang em đi theo với! Còn bắt em chờ đợi anh hả??? Đồ đáng ghét!! Anh đang nơi đâu!! Hức hức

_____****_____

Thừa Hạo con đang nơi mô:v Dạ Anh con ráng chịu khó ở một mình trong một hai chap nhé, sau này nó về nó lại hầu hạ con:v

Các cô ơi, tui đang bị con lười nó bám ở cổ ~T__T~ khiến tui cũng bắt đầu muốn lười theo rồi

14. Chương 14: Có Thai

Kể từ lúc Thừa Hạo bỏ đi không nói tiếng nào đến giờ cũng đã tròn bốn tuần, Dạ anh cũng phát hiện mình có điểm không ổn

Cả người vô lực đến khó chịu, chỉ cần ngửi mùi thức ăn thôi cũng đã khiến cho cậu buồn nôn kinh khủng, buổi tối khi đi ngủ thường hay bị chột rút làm cho bật khóc đến tỉnh táo

Cậu nào phải kể khờ khi không biết những dấu hiệu này là gì, nhưng cậu không dám tin. Bởi cậu luôn nghĩ rằng, người song tính như cậu rất khó mà mang thai, phần trăm mang thai rất hiếm, chắc chắn sẽ không xảy ra trên người mình đâu nhỉ???

Nhưng càng ngày biểu hiện càng quá rõ ràng, nó thôi thúc tâm trí cậu phải mau mau kiểm chứng để chấp nhận sự thật này nhanh nhất

Buổi tối sau khi xong việc làm, cậu liền lái xe đến một tiệm thuốc nhỏ, mặt mũi đỏ bừng đến trước quầy bán nói

- Cho tôi một hộp que thử thai

Thật may,người bán thuốc này không hỏi gì nhiều. Chỉ đẩy chiếc kính của mình lên thẳng sống mũi, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp màu trắng. Dạ Anh thanh toán tiền xong liền ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh ra ngoài, hồng thoát khổ bầu không khí xấu hổ này

Vừa về đến nhà, cậu liền thử ngay, chưa đầy ba mươi phút sau, Dạ Anh cả khuôn mặt trắng bệch

Điều cậu nghi ngờ đã ứng nghiệm!! Đúng là hai vạch thật sự, cậu..... Đã mang thai rồi

Dù sao cũng phải chấp nhận sự thật, cậu không thể lờn gì khác hơn. Nhắn gọi một cuộc điện thoại, cậu gọi cho người bạn là Uy Vũ của mình, hẳn là bác sĩ khiếm bạn tốt cũng là người trong cuộc biết cậu mang thân thể song tính

Rất nhanh điện thoại có hồi đáp, giọng nói Uy Vũ đầy vui tươi mà chào hỏi

- Sao vậy đại thiếu gia!! Hôm nay sao rảnh rồi gọi tớ vậy???

Dạ Anh dường như đã quá mệt mỏi, không vòng vo nhiều lời cậu liền vào thẳng vấn đề

- Uy Vũ!! Tôi có thai rồi!!

Cạch!!

Bên kia đầu điện thoại nữ y tá hét lên

- Bác sĩ!! Tay ngài bị dao làm chảy máu rồi kìa!!

Uy Vũ cũng gào vào điện thoại

- Con mẹ nó Dạ Anh!! Đợi đó cho tôi, tôi liền đến nhà cậu ngay. Y tá Lệ, hôm nay phẫu thuật hay đỡ để gì ông đây bỏ hết, cô bảo vài vị bác sĩ kia làm đi. Tôi đi có việc!!!

2 tiếng sau, con xe ferrari màu đỏ của Uy Vũ đã phóng đến trước cửa nhà Dạ Anh, không màng đến hình tượng nho nhã ngày xưa của mình, tay hấn xách một bộ dụng cụ chạy xộc thẳng vào nhà cậu

Dạ Anh đang nằm trên ghế sofa liền bị hấn ào ào làm một trận, sau đó lại kiểm tra thân thể một lần

Lúc Uy Vũ kiểm tra xong, liền bắt đầu hỏi cung Dạ Anh

- Nói cho tôi biết cái thai là của ai???

Dạ Anh thần nhiên đáp

- Của bạn trai tôi!!

- Hấn đã biết cậu là người sinh tính???

- Ân!! Đã biết

- Con mẹ nói! Hai người đã quan hệ tình dục??

- Chính xác!! Nếu không làm sao có thai!!

- Dạ..Dạ Anh, bạn trai cậu đâu??

- Anh ấy đi rồi!!

- Hắn ta đi đâu??

- Không biết!! Anh ấy để lại bức thư, sau đó liền đi ngay trong đêm phát sinh quan hệ!!

Uy Vũ thề đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình hắn muốn mang người đến như vậy, giọng nói bắt đầu gằn gừ

- Vậy là hắn đã bỏ trốn!! Cậu giàu như thế sao không cho người tìm tung tích của hắn hả??

- Uy Vũ, Thừa Hạo không bỏ trốn, tôi tin tưởng anh ấy chắc chắn sẽ quay về, không cần tìm. Anh ấy bảo tôi đợi, tôi nhất định sẽ đợi

- Dạ Anh.. Cậu tin tưởng người ta quá rồi, biết đâu hắn lừa cậu thì sao. Nhưng cái tên Thừa Hạo tôi thấy thật quen quen

Dạ Anh đáp

- Anh ấy chỉ là công nhân bình thường thôi, tôi nhất định đợi anh ấy về

- Dạ Anh.. Cậu nên biết rằng nếu bây giờ cậu có thai sự nghiệp sẽ sụp đổ, mẹ cậu và em gái cậu chắc gì đã gánh được, không chừng bà ta còn sẽ bắt nhốt để giấu giếm bí mật cậu bị người ta làm cho lớn bụng, người ngoài cũng không để yên cho cậu đâu

Xét theo đứa bé trong bụng chỉ mới gần một tháng, cậu là người song tính nếu có thai sinh con cũng rất khó, thậm chí là mất mạng. Nghe lời tôi, cậu mau phá thai đi

Dạ Anh nghe đến chữ phá thai hai con mắt đều trợn lên, cả người tỏa ra sát khí như muốn giết người, dút khoát nói

- Tôi sẽ không phá!!

- Cậu điên rồi, cha đứa bé thì đi đâu không biết, bụng càng lớn nguy hiểm rình rập cậu càng cao, từ người nhà đến người ngoài cậu chống đỡ nổi không?? Còn có nếu sinh nó ra mạng cậu chắc gì an toàn??

Hít một hơi thật sâu, ý lạnh trong mắt Dạ Anh càng tăng cao, cậu đáp

- Tôi không sợ, nó là con tôi, là máu mủ của tôi, nó có quyền được sống, nếu tôi chết gia sản tôi làm ra này vẫn đủ nuôi nó!! Những người kia tôi có cách giải quyết của mình, mẹ và em gái nếu đã phát hiện ra tôi có thai thì sao chứ??, hai người đó dám tổn hại đến nó, tôi cũng sẽ lật mặt với hai người, cậu nên nhớ rằng bây giờ tôi mới là người có quyền cao nhất

Uy Vũ thật sự nổi giận, liền bắt đầu mắng cậu

- Được, đường là do cậu chọn, bước đi cũng là do cậu quyết định, tôi không có quyền can ngăn, sau này nếu có hối hận cũng đừng than vãn với ai

Hắn nói xong liền bỏ về ngay lập tức. Chỉ còn lại Dạ Anh trong căn nhà rộng lớn, trả về lại sự yên tĩnh vốn có của nó, Dạ Anh vô thức đưa tay lên xoa bụng mình, nước mắt không biết bắt đầu từ lúc nào chảy xuống, cậu nghẹn ngào nhìn xuống bụng bằng phẳng của mình nói

- Thừa Hạo!! Em chọn tin anh, nhất định anh phải về sớm đó, con và em nhất định đợi anh quay lại....

_____***_____

Thật sự Uy Vũ không có ác ý đâu, chỉ vì ông quá thương bạn mình sẽ bạn mình khổ nên mới bảo phá thôi!! Dạ Anh ráng đợi đi con Thừa Hạo mẹ thả về ngay:v

Nay Cỏ đi chơi mới về nên up chap trễ, sorry bà con

15. Chương 15: Bảo Vệ Đứa Bé!! Chờ Người Ấy Về

Uy Vũ mặc dù rất giận đến cả người run rẩy, nhưng hắn vẫn mỗi ngày đều đặn đến kiểm tra sức khỏe của cậu và thai nhi. Luôn tìm ra những phương pháp tốt nhất để cậu không bị đứa bé trong bụng quấy phá. Ngay cả việc nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa cũng chính một tay hắn lo cho cậu

Biết sao được!! Dạ Anh là người song tính, ban đầu trong nhà chỉ có thuê một người giúp việc làm đến chiều là ra về, như vậy cũng sẽ tránh được nhiều rắc rối hơn, bây giờ cậu lại có thai, hiện tại bụng nhỏ không sao, nhưng thử hỏi xem về sau bụng lớn rồi làm sao mà che giấu được nữa. Người ngoài lại không đáng tin, thế nên cậu liền cho người phụ nữ ấy một số tiền lớn rồi cho nghỉ việc.

Uy Vũ thương bạn mình, từ khi sinh ra đã thiệt thòi hơn những đứa bé khác, bây giờ căn nhà lại không có ai, cậu nấu ăn còn không biết, chẳng lẽ người mang thai phải gọi đồ bên ngoài ăn sao?? Như vậy lấy đủ dinh dưỡng đâu mà nuôi đứa bé, thế nên mang thân phận là bác sĩ khiếm bạn tốt của Dạ Anh, hẳn chính thức trở thành bảo mẫu trong thời gian có thai của cậu

Cũng nói luôn, từ ngày Dạ Anh mang thai đến giờ, thân thể không ổn định, biết rằng sau này thai nhi càng lớn thì sẽ càng nhiều chuyện phiền toái xảy ra hơn, cậu liền đi trước những kẻ đang ngăn nghe công ty cậu trước một bước. Dạ Anh thông báo sẽ làm việc tại nhà, nếu có lí do gì quan trọng cậu sẽ đích thân lên công ty giải quyết, viện cớ lí do công ty dạo này có nội gián, tất cả hồ sơ bảo mật cậu đều đem về nhà hết, thay vào đó trong căn nhà của cậu cũng lắp ráp đến hai mươi cái ti vi liên thông đến các camera của công ty, ngay cả nhà vệ sinh cũng được thâu vào. Như vậy cho dù cậu ít xuất hiện thì mọi chuyện trong công ty vẫn được cậu nắm rõ, thuận tiện sẽ không ai biết được cậu mang thai

Thư kí Linh Nhiên cũng rất tận tâm tận lực với cậu, đây là người mà cha cậu nhận nuôi từ nhỏ để sau này giúp đỡ cậu, chuyện cậu là người song tính, còn có đứa bé trong bụng, Linh Nhiên tuy biết chậm hơn một chút nhưng cô vẫn không nói gì, một mực âm thầm bảo vệ công ty giúp cậu, văn kiện gì thực sự cần thiết cô liền sẽ đem đến nhà cho cậu, thuận tiện lại sắm sửa ít bộ quần áo cả trai lẫn gái cho đứa bé chưa chào đời

Dạ Anh tuy được hai người bạn tốt thiết lập một vòng bảo vệ, nhưng cậu cũng có rất nhiều phiền não. Ví dụ như, chuyện công ty tuy đã được lo liệu xong, nhưng nghĩ thử xem mẹ của cậu nhất quyết đòi đưa đứa em gái lên làm phó giám đốc, đã che thì phải che cho kĩ, Dạ Anh cũng không có đại gì mà làm theo lời hai người họ ngay lúc này, thái độ dứt khoát từ chối, dùng danh nghĩa chủ tịch của công ty, là người nắm phần trăm cổ phần cao nhất lập tức cưỡng ép hai người kia.

Tuy nhiên mẹ cậu cũng không phục điều này, nhiều lần bà ta và em gái còn đến trước cửa nhà cậu quậy phá, bắt ép cậu cho bằng được. Khiến cậu chỉ còn cách thuê tạm bốn vệ sĩ gác cửa để hù dọa hai mẹ con, những việc này cứ liên tiếp xảy ra, khiến cậu càng ngày tinh thần càng đi xuống

Hôm nay Uy Vũ kiểm tra sức khỏe cho cậu xong, sắc mặt hẳn bỗng khó chịu hẳn lên, cất ống nghe vào trong túi xách. Hắn nói

- Dạ Anh!! Ba tháng đầu là thời gian thai nghén nặng nhất, nhưng cậu làm rất tốt luôn cố gắng ăn uống đầy đủ để nuôi con. Nhưng tớ mới phát hiện ra, tâm lí cậu có vấn đề, tinh thần suy sụp rất nặng

Dạ Anh cả người gầy gò ốm yếu đến đáng thương nhìn hẳn nhẹ nhàng cười nói

- Tớ không sao!! Chỉ là một chút nhớ anh ấy và vài chuyện vặt vãnh nên mới vậy thôi.

- Dạ Anh!! Tớ biết cậu thương hẳn và đứa bé, nhưng tớ cũng biết cậu đang rất tủi thân, đêm nào tớ cũng nghe thấy tiếng khóc từ phòng cậu, nếu cứ như vậy cậu sẽ kiệt sức mất!!

Dạ Anh trấn an bạn mình

- Tớ không sao!! Vẫn ổn mà!!

- Cậu cứ như vậy thật sự tớ rất lo cho cậu, những ca sinh con của người song tính rất dã man, có thể mất mạng của một trong hai, thậm chí là cả hai người đều mất mạng

Ý cười trong mắt Dạ Anh vẫn giữ nguyên tiếp tục nói với hắn

- Đừng nghĩ linh tinh, không sao hết!!! anh ấy còn chưa về thì tớ làm sao xảy ra chuyện được chứ??

Uy Vũ thở dài nhìn con người kiên định trước mắt, bất đắc dĩ nói

- Tớ thật hết lời với cậu rồi, dù sao đó là ý của cậu, tớ sẽ không xen vào. Nhưng cái bây giờ quan trọng nhất là thân thể cùng tinh thần của cậu. Nhìn xem đi, cả người cậu tuy ăn nhiều nhưng ốm đến nỗi má cũng hóp lại, tinh thần thì xuống dốc tồi tệ lắm rồi!!

Cậu lắc đầu nói

- Tớ sẽ cố gắng cải thiện tốt hơn, cậu đừng làm quá lên như vậy, mặt cậu sắp biến thành ông già luôn rồi kìa. Haha

- Tớ...

Dạ Anh ngưng cười, nói bằng giọng nghiêm túc

- Uy Vũ, tớ biết cậu là người tốt, cậu cứ yên tâm đi tớ vẫn khỏe mạnh, tớ đã hứa với bản thân mình phải thật sống tốt, bảo vệ đứa nhóc này và chờ đợi anh ấy về nữa!!! Nên tớ biết mình cần làm gì, tớ sẽ không để điều tồi tệ xảy ra ở người mình đâu

Uy Vũ biết cậu đã quá yêu người tên Thừa Hạo kia, nên cũng chẳng nói gì thêm, cả hai chỉ trầm lặng nhìn ra khoảng vườn rộng mênh mông ở ngoài sân

Dạ Anh trong lòng thầm nói

- Thừa Hạo!! Nhanh về với con và em nào. Em nhớ anh!!!

Tích cực vote cho tui đi rồi tối nay lại có chap mới

Ai muốn Hạo Ca về sớm nào!!!! Giơ cái tay lên cái coi:v

16. Chương 16: Hơi Ấm Quen Thuộc

Dạ Anh mang thai đến tháng thứ bảy thì xác định được đó là một bé trai, thân thể thẳng nhóc vẫn phát triển bình thường, có khi còn hiếu động đá cậu vài cái. Điều đó khiến cậu rất vui, nhưng cơ thể cậu lại chẳng có biến đổi gì, ngược lại nó càng tồi tệ hơn

Cả người cậu ốm đến mức đáng sợ, nếu muốn dùng từ miêu tả thì chỉ có thể nói là giống hết bộ xương di động, nước da xanh xao viền dưới mắt cũng thâm quần nốt. Uy Vũ biết cậu không có vấn đề gì về sức khỏe, mà là cậu bị tâm bệnh, vì quá nhớ thương người kia nên cậu mới thành ra như vậy, mặc dù đã qua thời kỳ thai nghén, Dạ Anh cũng ăn rất được, nhưng cũng chỉ vỗ béo được thẳng bé kia chứ cậu lại không có được một miếng thịt nào

Tối nay sau khi ăn xong tất cả các món ăn trên bàn, Dạ Anh liền lên phòng tắm rửa một chút rồi lại sang phòng bên cạnh xử lí công việc

Đến 9h tối, khi mọi việc đã hoàn thành, cậu nhẹ nhàng xoay cổ, suốt bảy tháng nay cậu chưa một lần bước chân ra khỏi nhà, khiến cả người liên bức bối. Hôm nay tâm tình cậu tốt, liền quyết định đến công viên nơi cậu và anh thường hẹn hò để đi dạo

Uy Vũ đang ngồi dưới nhà vừa uống rượu vừa xem ti vi, thấy Dạ Anh mang áo khoác liền hỏi

- Tối rồi cậu đi đâu vậy??

Dạ Anh đáp

- Tớ muốn đi dạo một chút, ở nhà mãi cũng khó chịu

- Đi ngay bây giờ???

- Ừ!!

- Bây giờ này nguy hiểm lắm đừng có đi!!

- Không sao!! Tớ chỉ đi dạo một chút thôi!!

Dù sao cậu chịu đi ra ngoài vẫn tốt hơn, Uy Vũ cũng không ngăn cản, còn quan tâm hỏi cậu

- Có cần tớ đi chung với cậu không??

- Không cần!! Tớ muốn yên tĩnh một mình

- Được nhớ đi về sớm, đừng đi lâu quá người cậu không tốt đâu

- Đã biết!!

Nói rồi Dạ Anh cũng bước đi, bận một thân áo khoác thật to để che đậy cái bụng to lớn của mình, cậu bảo tài xế đưa mình đến công viên

Công viên vào buổi tối rất vắng người, chỉ có vài cặp tình nhân đang nắm tay nhau đi dạo giống cậu, nhìn những đôi tay trong tay đang vui vẻ nói đùa kia, trong lòng vừa buồn vừa nhớ lại khoảng thời gian hai người cũng nắm tay nhau đi như vậy, lúc đó Thừa Hạo sẽ ôn nhu hôn lên bàn tay của cậu, cả hai sẽ cùng nhau tâm sự những chuyện vui buồn với nhau hết cả một buổi tối, nhưng bây giờ thì nhìn lại đi chỉ có cậu cùng với thằng nhóc này đi chung với nhau, còn anh vẫn vậy, vẫn im hơi lặng tiếng chưa thấy một tin tức gì

Mỗi lần nhớ đến anh, nhớ về những kí ức hai người bên nhau, nước mắt của cậu không tự chủ được rơi xuống, đau buồn, tủi thân, uất ức suốt bao tháng này được buông xả, đứng ở một góc tối công viên, cậu vừa khóc vừa nói một mình

- Thừa Hạo!! Anh ở đâu!!! Em mệt mỏi quá rồi!! Em nhớ anh đến sắp điên rồi!! Hức!! Thừa Hạo...

Bỗng nhiên một vòng tay từ phía sau ôm lấy cậu, cánh tay vững chãi siết chặt phần ngực trên, đầu của người phía sau chôn sâu vào dưới hõm cổ nhỏ gầy của cậu, mùi hương quen thuộc suốt bao tháng này lại được quay về, anh thì thầm

- Bảo bối!!! Ngoan ngoan đừng khóc!! Anh về rồi!!

Cậu tròn tròn đôi mắt vẫn còn ướt đẫm cả nước mắt, giọng nói này còn là của ai nữa Thừa Hạo!! Thừa Hạo của cậu đây mà

Cậu đẩy ra khỏi người hắn, hai người mặt đối diện với nhau, Dạ Anh vừa khóc vừa nói

- Thừa Hạo em ghét anh!!! Hức...hức...đồ khốn này!!!

Thừa Hạo bây giờ không còn vẻ bụi trần như trước nữa, nhờ ánh đèn mờ nhạt của công viên vẫn có thể thấy rõ anh đang bận một bộ vest đen, tóc đều được vuốt ra đằng sau, cả người toát lên một vẻ uy nghiêm lạ thường, anh không nói gì chỉ mỉm cười bước đến ôm cậu vào lòng dỗ dành

- Ngoan!! Anh đây rồi!! Đừng khóc!! Anh xót!!

Dạ Anh vẫn cố gắng muốn thoát khỏi hân, cậu vừa khóc hai tay vừa đấm vào ngực rắn chắc của hân, nước mắt nói

- Đồ khốn!! Anh đi đâu bây giờ mới về!!! Em hận anh, em ghét anh!! Tại sao đi lâu như vậy!! Em có thai mà anh còn không lo về

Thừa Hạo nắm lấy cánh tay đang đánh vào ngực mình, nhẹ nhàng hôn lên nó, tiếp tục vỗ về cậu

- Anh xin lỗi!! Là anh không tốt!! Đã để em và con chịu nhiều ủy khuất rồi!! Anh sẽ cố gắng bù đắp lại cho em và con! Có được không! Anh hứa sẽ không bỏ đi nữa!! Dạ Anh của anh ngoan nào

Cậu khóc to hơn, uất ức nghẹn ngào đều được tuôn ra hết, hơi ấm quen thuộc đã về với cậu rồi, khiến tâm trạng nhẹ nhàng và an tâm hơn nhiều

Sau một hồi khóc lóc, cậu liền hít hít cái mũi nói

- Thừa Hạo em xuống kí!!

- Anh vỗ béo em lại

- Người ta ăn hiếp em!!

- Anh về rồi!! sẽ bảo vệ em!! Không ai dám bắt nạt em nữa

- Em ăn cái gì cũng không ngon miệng

- Anh sẽ đút em ăn, sẽ làm cho em hồng hào lại như xưa

- Thừa Hạo!!! Con hay đá em, đau lắm

- Đợi nó sinh ra anh sẽ trừng trị giúp em có được không!!!

- Ừm!!! Em buổi tối ngủ hay bị chột rút

- Anh sẽ xoa bóp cho em!! Sẽ khiến em ngon giấc

- Anh à!! Người ta cũng mang thai,có chồng dẫn đi mua sắm áo quần cho con. Em không có, em tủi thân lắm!! Hức!!

- Anh xin lỗi!! Anh sẽ cố gắng bù đắp cho em. Ngoan khuya rồi, anh dắt em về!! Đứng đây sẽ có hại cho em và con

Dạ Anh mỉm cười gật đầu, để Thừa Hạo nhẹ nhàng nắm tay cậu như lúc trước bước đi, trong màn đêm một thân ảnh người con trai to lớn nắm lấy một người nhỏ hơn mình đi song song với nhau. Đôi lúc cảm giác bình yên đối với cậu chỉ đơn giản là được ở cạnh người yêu mình, như vậy là đủ rồi!!

Định là để thằng con 3 tuổi mới cho Hạo về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mang thai đứa đầu tiên ai cũng mong sẽ có đầy đủ người chồng ở bên chăm lo. Nên tui quyết định cho Hạo về sớm lo cho vợ sắp sinh:v

Chap sau thân thể của Hạo ca sẽ được làm sáng tỏ, cùng một màn thê nô công trong truyền thuyết sẽ tái xuất.....

Các cô thấy tôi giàu đúng lời bừa không, nói tôi nay có chap là có chap liền mà

17. Chương 17: Anh Ấy Là Đại Boss

Thừa Hạo vừa nắm tay Dạ Anh đi ra khỏi công viên, lập tức một nhóm người áo đen liền cung kính chào họ

- Ông Chủ!! Xe đã chuẩn bị xong, mời ngài và phu nhân lên xe ạ

Dạ Anh bị đám người mang áo đen này dọa sợ, bàn tay vô thức siết chặt lấy tay anh hơn nữa, tay còn lại thì che chở cho thằng nhóc trong bụng. Thừa Hạo thấy cậu không đi nữa liền xoay người lại hỏi

- Em sao vậy, khó chịu chỗ nào hả??

Cậu lắc đầu mình, sau đó hỏi anh

- Thừa Hạo, những người này là ai?? Tại sao họ lại gọi anh là ông chủ?? Anh đổi đời từ khi nào vậy??

Anh biết lúc này trong lòng đều là nghi hoặc đối với anh, liền vỗ về trấn an cậu

- Bảo bối!! Lại dọa sợ em rồi, những người này là thuộc hạ của anh, trước tiên chúng ta lên xe, rồi sau đó anh thành thật khai báo với em có được không??

Nói rồi, không đợi cậu trả lời anh liền một tay vòng qua vai cậu, một tay nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng đỡ Dạ Anh ngồi vào xe

Sau đó xoay người qua nói với những thuộc hạ của mình

- Sau này cũng không còn chém giết gì nữa, các cậu về đây nhớ ăn mặc đơn giản một chút, đừng tạo ra vẻ mặt dữ tợn đó, sẽ khiến em ấy sợ

Đám người áo đen liền đồng thanh trả lời

- Đã rõ!!! Thưa ông chủ, bọn em sẽ chú ý hơn!!

Thừa Hạo ngồi vào trong xe, ôm lấy tâm can bảo bối của mình vào lòng, đoàn xe gồm năm chiếc bắt đầu nối đuôi nhau mà chạy, xe của anh và cậu nằm ở giữa được bốn chiếc xe kia áp sát bảo vệ, tạo ra một cảm giác oai vệ trong màn đêm. Dạ Anh ngược cái đầu nhỏ của mình lên hỏi anh

- Thừa Hạo chuyện này là sao?? Anh mau nói cho em biết đi

- Được rồi!! Được rồi anh nói!! Em đừng xúc động sẽ không tốt cho em và con

- Tốt!! Em hỏi anh bấy lâu nay anh đi đâu??

Thừa Hạo thành thật trả lời

- Anh quay về Mỹ kế thừa sự nghiệp của cha anh

- Sự nghiệp?? Sự nghiệp gì?? Anh mau nói cho em nghe xem nào

Tay anh vỗ vỗ lấy tấm lưng cho của cậu, đôi môi hôn nhẹ lên cái đầu nhỏ ấy, tiếp tục nói

- Dạ Anh!! Thật ra anh không phải là một tên công nhân bình thường như em nghĩ, điều anh chuẩn bị nói ra có lẽ sẽ khiến em ngạc nhiên

Dạ Anh càng tò mò hơn, hồi thúc anh nói cho mình nghe

- Anh cứ nói đi!! Em ổn mà

Thừa Hạo càng ôm chặt Dạ Anh hơn, sau đó bắt đầu kể

- Thật ra anh là con trai của ông trùm hắc đạo quốc tế, mẹ anh là bà trùm sòng bạc ở Mỹ, dưới trướng anh còn một thằng em trai nữa, năm mười tuổi anh được cha đào tạo cho cách cầm súng, phóng dao, mười ba tuổi bắt đầu đi buôn vũ khí cho người khác, mười bảy tuổi giết được mười mấy mạng của những ông trùm khác. Đến năm hai mươi hai tuổi thì tự mình mở được công ty trải dài khắp Châu Á mang tên Sát Phong

Dạ Anh con mắt tròn tròn hết cỡ, Trời ạ! Đừng đùa với cậu chứ, tập đoàn Sát Phong là tập đoàn hùng mạnh nhất Châu Á, đến cả những công ty lớn khác cũng đều kính sợ vì nó. Dạ Anh không tin vào tai mình nữa, cậu lấp bắp hỏi

- Thừa Hạo vậy tại sao anh lại làm công nhân cho ty em, rồi bây giờ lại bảo quay về kế thừa sự nghiệp của cha anh!!! Em không hiểu được

Thừa Hạo xoa xoa cái bụng căng tròn của cậu nói:

- Bởi vì anh chán!! Anh nghĩ rằng cả cuộc đời mình cứ dính líu đến sổ sách rồi lại những chuyện không sạch sẽ khiến anh cảm thấy nhàn chán vô cùng. Thế là anh quyết định giao một việc lại cho em trai anh xử lí, còn mình thì có thể có một cuộc sống tự do!! Rồi anh gặp được cục bông trắng trắng mềm mềm là em, khiến anh tìm lại được cảm giác yên bình thật sự. Nhưng cách đây đúng một năm, thư kí của cha có đến tìm anh mà nói rằng ông ấy trong một lần cùng mẹ đi dự tiệc, có một tên liều mạng muốn giết chết cha anh, ông bị kẻ đó dùng kiếm nhật một phát đâm xuyên đầu, biết mình không sống nổi liền dùng chút hơi tàn cuối cùng dặn dò mẹ rằng phải gọi anh về tiếp quản sự nghiệp. Thật sự lúc đầu anh rất do dự, bởi vì anh nghĩ rằng nếu bây giờ anh đi rồi lấy ai quan tâm chăm sóc cho em đây, nhưng tình thế của gia đình anh ngày càng loạn, các băng đảng khác chớp thời cơ này muốn lật đổ gia tộc nhà anh. Mẹ và em trai thật sự không thể chống đỡ nổi, cho nên anh mới quyết định quay về nơi đó sắp xếp lại mọi việc

- Vậy cho nên đêm hôm đó là anh bỏ em đi???

- Aiii!! Bảo bối của tôi ơi!! Anh nào dám bỏ em!! Thật sự lúc đó nếu nói cho em biết, mọi nguy hiểm sẽ đều nhắm về em, cho nên anh mới ra đi đột ngột như vậy. Mọi chuyện sau khi giải quyết xong, anh liền dời cả công ty về đây, tất cả anh em và gia đình của anh sẽ hoàn lương về đây làm một tập đoàn không dính líu gì đến hắc đạo nữa. Mẹ biết mình sắp có cháu cũng liền vui vẻ vứt luôn cả sòng bạc ở Mỹ, xách đầu em trai anh về đây an tĩnh tuổi già

- Khoan khoan!! Vậy anh biết em có thai trước rồi sao??

- Đúng!! Anh có cho người theo dõi em!! Tất cả những vệ sĩ canh gác cửa cho em cũng là người anh cho trà trộn vào!! Cho nên những người đó mới kín miệng như vậy, anh thì vẫn có thể nắm rõ được tình hình của em!!

Dạ Anh bây giờ về lẽ ra rằng anh hoàn toàn không có bỏ mặt cậu, vẫn luôn âm thầm bảo vệ mình. Dạ Anh cả người liền ầm áp rúc sâu vào ngực anh, hít lấy hơi ấm quen thuộc ngày xưa

Thừa Hạo tiếp tục nói

- Bảo bối!! Xin lỗi em!! Xin lỗi con trai vì đã không thể ở bên hai người

Dạ Anh lắc đầu nhỏ giọng nói

- Trở về là tốt rồi, chúng ta vẫn có thể cùng nhau chào đón bảo bối ra đời!!! Thừa Hạo!!

Anh đáp

- Ủ!!! Anh nghe

- Em muốn như những người khác, được chồng mình dẫn đi mua sắm áo quần cho con

- Anh sẽ làm điều đó cùng với em

- Em thêm món ăn anh nấu!!

- Ngày mai anh lập tức xuống bếp nấu cho em

- Thừa Hạo!! Em yêu anh

Nghe được lời nói yêu thương ngọt ngào này, trong lòng anh không khỏi cảm thấy ầm áp, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cậu, anh đáp lại

- Bảo bối!! Anh cũng yêu em

Sau bao nhiêu tháng phải rơi nước mắt cùng nhớ thương, bây giờ lòng cậu nhẹ hẫng đi, Thừa Hạo về rồi, cậu không còn phiền muộn gì nữa, mọi thứ lại trở về quỹ đạo vốn có của nó

Chời đự!! Tui nói gia thế của ông Hạo là tui chém banh xác, chén từ gió thành bão luôn = =

Phải viết lại chap khiến tui muốn rã tay luôn, bạn thì bạn vẫn cố gắng ra chap cho mọi người đây nà!!

Bà con cùng gia đình của Thừa Hạo chuẩn bị đón cháu tui chào đời nào!! Hớ hớ

18. Chương 18: Bác Sĩ Bị Dọa Sợ Rồi!!

Đoàn xe vừa về đến nhà, lập tức đám người áo đen liền dẫn đầu đi trước, Uy Vũ vẫn còn đang nằm phoir thấy xem ti vi, nghe tiếng bước chân cũng không thèm ngoái đầu lại, bàn tay với đến đĩa trái cây vừa cắn vừa nói

- Uây!! Dạ Anh sao cậu về sớm vậy!!!

Khoan!!! Có cái gì đó không đúng, hần cảm nhận được có rất nhiều tiếng bước chân,cùng hàng loạt con mắt đang nhìn đến hần, theo phản xạ hần nhìn đến hướng cánh cửa

Bịch!!!

- Mẹ nó!! Dạ Anh cậu bị bắt cóc tổng tiền hả??

Lúc hần vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Dạ Anh được cả một đám người áo đen vẽ mặt hung tợn vây quanh, trong đại não liền xử lí thông tin và tự mình rút ra kết luận rằng người bạn thân chí cốt của mình bị bắt cóc, hần nuốt miếng táo còn đang nhai dở trong miệng xuống, giọng nói hơi run rẩy cất lên

- Các huynh đệ!! Tôi nói này, dù sao cái người các anh đang nắm giữ đó hiện đang mang thai sắp sinh đến nơi rồi!! Hề hề! Hy vọng các vị huynh đệ có thể thủ hạ lưu tình mà tha cho cậu ấy!!

Đám người áo đen ngơ mặt

Thừa Hạo cũng không kịp nắm bắt tình huống hiện tại

Dạ Anh hết lời để nói với tên bác sĩ đàn này

Riêng chỉ có mình Uy Vũ vẫn đang ra sức diễn thuyết cho những người này nghe, hòng có gắng giải thoát cho bạn mình

- Mọi người nghe tôi nói!! Vạn nhất các người làm hù dọa đến cậu ấy khiến Dạ Anh phải sinh non ngay tại đây, cha của đứa bé liền lập tức sẽ không tha cho các người đâu!! Hần..hần ta rất mạnh đó. Hay các người thay thế tôi làm con tin đi, tôi cũng có rất nhiều tiền, cha của tôi là giám đốc bệnh viện lớn nhất Trung

Quốc này đó

Đám người áo đen mồ hôi chảy ròng con mắt đều tập trung nhìn sang ông chủ của mình

Dạ Anh thiệt sự không thể nghe tiếp những lời ngớ ngẩn này nữa, liền nói

- Uy Vũ....cậu đừng...

Từ” kích động ”chưa kịp nói ra, vị bác sĩ của chúng ta liền quát

- Cậu im đi!! Để tớ bàn bạc với những tên này!! Nếu muốn tiếp tục chờ cha thằng bé về thì hãy để tớ giải quyết

Thừa Hạo lúc này mới lên tiếng

- Anh bạn!! Tôi đây chính là cha đứa bé, những người này giờ cậu đang nói chỉ là thuộc hạ của tôi!!

- Hể!!!!!!

Uy Vũ lần này trực tiếp bị dọa sợ rồi, hấn lắp bắp nói

- Dạ..Dạ...Anh..hấn..là..cha..đứa...bé??

- Ủ!! Chính là anh ấy!! Khúc Thừa Hạo mà tớ vẫn hay nói đến cậu

- Hấn là xã hội đen???

Dạ Anh lắc đầu, tiếp tục nói

- Còn kinh dị hơn những gì cậu nghĩ nữa, anh ấy chính là tổng tài của công ty Sát Phong, là con trai của trùm xã hội đen quốc tế đó

Lần này Uy Vũ bị dọa cho đến ngu người luôn rồi

- Hơ hơ hơ!! Dạ Anh cho tôi viên thuốc trợ tim đi!! Không phải nói cha đứa bé là công nhân trong công ty cậu hay sao??

Thừa Hạo nói

- Là tôi giấu em ấy chuyện đấy, đến hôm nay em ấy cũng mới biết, anh là bác sĩ Uy Vũ đúng chứ??

- Ân là tôi

- Thật sự cảm ơn anh đã chăm sóc cho em ấy trong thời gian tôi đi vắng, sau này nếu khó khăn gì có thể đến tìm tôi!! Thừa Hạo tôi đây sẽ giúp anh hết mình

Uy Vũ khóc không ra nước mắt nói

- Ân!! Đừng khách sáo Dạ Anh là bạn tôi nên tôi cũng có phần trách nhiệm thôi, anh về rồi cũng nên chăm sóc cho cậu ấy thật tốt, Dạ Anh mang thai nên sức khỏe rất yếu!!

Uy Vũ tỏ ra cẩn trọng khi nói chuyện với Thừa Hạo, đừng đùa chứ nếu như tên này biết hắn đã từng xúi Dạ Anh đi phá thai, còn không ngừng chửi rửa anh. Không chừng cái mạng nhỏ bé của hắn đã bị đám người này băm ra thành từng khúc rồi

Trời cũng đã khuya, Dạ Anh bắt đầu mệt mỏi vô cùng, mặc kệ mọi người đang làm gì, liền ôm lấy Thừa Hạo nói

- Anh!! Em muốn đi ngủ

Anh cương chiều xoa đầu cậu, sau đó bế cậu theo kiểu công chúa nói

- Được rồi!! Ngoan anh bế em về phòng thay đồ rồi ngủ có được không??

- Ừm, còn những người anh em của anh, nhà em còn trống phòng rất nhiều cứ để họ vào ngủ thỏa mái

Cũng không quản vẫn có người ở đây, anh liền ôm tâm can bảo bối của mình vào phòng, một khắc hướng đến trên lầu mà đi, đoạn dặn dò

- Phu nhân vừa nói gì các người đều nghe rõ chứ??

Bọn họ đồng thanh nói

- Dạ rõ!! Bọn em xin cảm ơn phu nhân, chúc hai người và cậu chủ nhỏ trong bụng ngủ ngon

Thừa Hạo vừa bế Dạ Anh vào phòng, tại phòng khách chỉ còn lại Uy Vũ và đám thuộc hạ ở lại, biết mình có đứng đây cũng chẳng có tác dụng, hắn liền đánh bài chuẩn

- Các anh!! Phòng còn nhiều mọi người cứ tự nhiên nhé, tôi đi ngủ trước đây, tạm biệt!!

Nói rồi cũng không đợi bọn họ phản ứng hay không, đôi chân của hắn như cắm tên lửa mà lao thẳng lên phòng mình rồi khóa trái cửa lại

Cả bọn áo đen dưới này liền nghĩ thầm

- Cái vị bác sĩ này thật thú vị, đợi nhị thiếu gia về đây liền mai mối cho ngài ấy.... Bảo đảm cuộc sống của nhị thiếu gia sẽ bớt buồn chán hơn!!!

Cả đám người đồng lòng nhìn nhau mà quyết định. Chắc chắn!! Xem ra vị bác sĩ của chúng ta chưa gì mà đã bị ngấm trúng thành mối ngon, xin chia buồn cùng ngài

_____*****_____

Chap này cho ông Vũ lên sàn chào sân với mọi người nà!!!

Đám người áo đen dễ thương nhỉ, đám thuộc hạ này mà về với thuộc hạ của Tinh Ung Mạnh thì ôi thôi rồi!! Chắc nát cái xóm quá

Các cô biết tin gì chưa!! Kế Hoạch Dự Dỗ Tiểu Ngốc vượt mốc 5k lượt đọc rồi, cũng sắp vượt mốc 500 vote luôn rồi đó, huhu tui mừng quá, ai đến vả cho tui vài phát xem đây là thật hay mơ đi. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tui nha, tui yêu mọi người!!!!

19. Chương 19: Ra Mắt Mẹ Và Em Chồng!!

Hơi ảm thân thuộc lại trở về, nỗi buồn cùng nỗi đau dường như biến mất, cậu liền ngủ một giấc thẳng đến ngày hôm sau, cả người đều cuộn lại như một con tôm nhỏ, rúc sâu vào lòng ngực rắn chắc của Thừa Hạo

Anh tỉnh dậy từ rất sớm, nhìn tâm can bảo bối đã lâu rồi không được gặp, kim lòng không được liền đặt môi mình lên môi cậu mà hôn nhẹ, bàn tay cũng không yên phận đưa đến bụng tròn tròn rồi xoa xoa

Dạ Anh vì những động tác này của Thừa Hạo cũng từ từ mở mắt, bốn ánh mắt chạm nhau, nỗi lòng hai người đều được rót vào một làn nước ấm chảy róc rách vào tim. Cậu ôm cổ anh nói

- Thừa Hạo!! Em đói rồi!!

Anh ôn nhu nghịch vài lọn tóc xoa trên trán cậu,đáp

- Được!! Mau đứng dậy vệ sinh, sau đó anh liền mang em xuống phòng bếp ăn có được không??

Cậu không nói gì, chỉ gật gật đầu đồng ý

Hai người vệ sinh xong cũng đã mất đến nửa giờ sau, khi Thừa Hạo vừa ôm Dạ Anh xuống phòng khách liền bắt gặp hai thân ảnh quen thuộc một nam một nữ đang ung dung uống trà cùng với thuộc hạ của mình

Nghे tiếng bước chân từ trên cầu thang, người phụ nữ liền quay lại hướng ánh mắt đến đây, khuôn mặt thoạt nhìn như mới ba mươi mấy tuổi, nở nụ cười tình nghịch nói

- Ủi chà!! Hai đứa con mới sáng sớm đã định rải bánh ngọt cho mẹ và Tuấn Ngụy hay sao??

Thừa Hạo bế Dạ Anh đến chỗ ghế salon, chỉnh sửa tư thế chi Dạ Anh ngồi trong lòng mình thoải mái hơn, sau đó mới nói

- Hai người đến sớm vậy, đã ăn uống gì chưa???

- Ấy dô!! Mẹ nói rồi, cháu trai mẹ ở đây thì đương nhiên ta cũng phải về sớm rồi, hôm qua mẹ liền đóng cửa sòng bạc, sau đó phóng hỏa thiêu rụi nó rồi

Anh gật đầu tỏ vẻ không có chuyện gì nghiêm trọng

- Không sao!!! Dù gì chúng ta đã nhất quyết hoàn lương rồi thì cũng nên từ bỏ hết đi. Con sẽ quay lại quản lí Sát Phong, Tuấn Nghi làm phó tổng giám đốc trong công ty, còn mẹ nếu muốn gì thì cứ nói cho con biết là được

- Tốt tốt!! Dù sao công ty của con cũng hùng mạnh nhất Châu Á, chúng ta không cần lo gì cả!! Nào nào, cho ta gặp mặt con dâu của mình nào

Dạ Anh nãy giờ rúc trong lòng ngực của Thừa Hạo bây giờ mới lộ đầu ra!! Vẻ mặt hơi ngượng ngùng tự đồnggk chào hỏi

- Cháu chào bác gái!!

Lam Oanh nhìn đến khuôn mặt dễ thương của con dâu, nụ cười càng thêm sâu hơn, bà vui vẻ nói

- Thừa Hạo à!! Con không cần giấu vợ con kĩ đến thế đâu, mau đặt thằng bé xuống cho mẹ nhìn kĩ nào. Tuấn Ngụy đừng uống trà nữa, mau chào anh dâu con đi

Người con trai ngồi bên cạnh này giờ vẫn giữ yên lặng nghe mẹ mình nói vậy, cũng lập tức đặt chén trà xuống, hướng Dạ Anh gật đầu chào hỏi

- Chào anh dâu!! Em là Khúc Tuấn Ngụy, sau này sẽ làm phiền chị dâu nhiều rồi

Cậu thật sự rất ngạc nhiên về thái độ của hai người này, cứ ngỡ rằng nếu là người trong giới bác đạo thì luôn là khuôn mặt âm độc hiểm ác, nhưng bọn họ lại hoàn toàn khác xa với những gì cậu nghĩ, lúc này Dạ Anh đã nói lỏng cảnh giác hơn, từ người của Thừa Hạo ngồi xuống ghế sofa bắt đầu nói chuyện

- Bác gái!! Bác thật sự không ngại cháu là nam mà lại mang thai sao??

Bà phẩy tay cười cười, phủ định câu nói đó

- Tình yêu là do duyên nợ con người, con cái là do thượng đế cho, ai cấm?? Ta cảm thấy không có gì là xấu hổ cả, con đừng sợ chúng ta, những điều về con, Hạo Hạo đã nói cho ta nghe, Dạ Anh đừng lo, mẹ đây sẽ bảo vệ con và cháu cưng!!

Tuấn Ngụy đỡ lời nói

- Anh dâu!! Thân thể anh có ra sao gia đình chúng em thật sự không ngại, thằng bé là cháu của em, máu mủ ruột thịt của Khúc gia, tất cả những người đang đứng ở đây sẽ không để anh chịu oan ức đâu!!

Cả đoàn người áo đen đứng từ ngoài cửa cho đến trong nhà đồng loạt dùng khẩu khí oai vệ hô to

- Bảo vệ đại phu nhân!! Bảo vệ đại phu nhân!! Vì cậu chủ nhỏ, chúng ta phải ra sức bảo vệ!!

Cậu tròn xoe đôi mắt của mình, những giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên má

- Đã lâu rồi cậu mới cảm nhận được thứ tình cảm gia đình kể từ khi cha qua đời, họ không phải thân sinh, máu mủ ruột thịt, thậm chí là mới gặp lần đầu, nhưng lại tạo ra một cảm giác an toàn cho cậu. Dạ Anh thật sự không còn gì hạnh phúc hơn

Thừa Hạo nhẹ ôm cậu vào lòng mà vỗ vỗ, dùng giọng cưng chiều nói

- Được rồi bảo bối!! Em đừng khóc nữa, sẽ khóc tốt cho con đâu!! Ngoan ngoan nào, em thấy đó ai cũng yêu thương em hết mà

Cậu vẫn cứ nức nở không thôi, nhưng cả bàn tay lại nắm chặt lấy tay anh ôm vào ngực mình, cảm giác này khiến cậu yên tâm vô cùng. Lam Oanh tiếp tục nói

- Dạ Anh gọi ta một tiếng mẹ xem nào, đừng sợ..

Dạ Anh vẫn còn mang tiếng khóc lấp bắp gọi tiếng mẹ

- M..mẹ..mẹ

Bà dường như hài lòng với cách xưng hô của cậu, bàn tay thon dài bật ra ngón trở biểu thị cho sự tuyệt vời này, hai anh em nhà họ Khúc cũng nhìn nhau cười một cái thật tươi, Tuấn Ngụy dùng khẩu hình khuôn miệng nói với anh trai mình

- Chúc mừng anh sắp được lên chức cha

Trong lúc mọi người đang diễn ra viễn cảnh vui vẻ và hạnh phúc, thì bỗng nhiên một tiếng nói đầy chanh chua cùng tiếng giày cao gót nên xuống sàn vang lên

- Thì ra cậu trốn trong này là do bị người ta làm cho lớn bụng sao??? thật là làm mất mặt người mẹ như tôi mà, đồ cái thứ quái vật không biết xấu hổ này, mẹ và em gái ruột thì cậu không cho bước chân vào nhà, thế mà lại hiên ngang mở chân cho người ta thao!! Thật là vô sỉ

Nhà chồng dễ thương nhĩ:”>>> còn mẹ vợ thì thôi Cỏ hết lời để nói rồi

Không liên quan cơ mà Dịch Dương Thiên Tỉ nhà tui đậu rồi các cô ơi tui mừng quá, mừng muốn hết bệnh luôn ấy..... Điểm thu của ống cộng lại là 473 cao hơn điểm sàn 132 điểm tui mừng quá muốn khóc rồi!!

20. Chương 20: Thật Sự Là Mẹ Ruột??

-M...m..mẹ!!

Dương Dạ Anh sững sờ nhìn người mẹ và đứa em gái của mình, cùng lúc đó đám thuộc hạ mới chạy vào

- Thừa phụ nhân, thừa hai vị thiếu gia chúng tôi nghe bà này nói là mẹ của cậu Dương nên mới cho vào!! Không thể ngờ là bà ta lại ác ý đến như vậy

Nói đoạn đám người đó định kéo người đi. Nào ngờ cậu lại nói

- Không cần!! Dù sao biết cũng đã biết rồi, chi bằng cứ giải quyết luôn đi!!

Cậu không cần phải che giấu nữa, mọi thứ đã trở về quỹ đạo, bây giờ chỉ cần giải quyết mọi chuyện với mẹ và em gái nữa là xong. Dạ Anh lau sạch nước mắt, thoát ra khỏi lồng ngực của Thừa Hạo, bình tĩnh đứng lên với đợt bão tố cuối cùng này

Dương phu nhân được người thả ra, liền làm động tác phủ tay khinh bị, mồm độc địa nói

- Cái loại nam không ra nam, nữ không ra nữ như mày thật sự không biết trong đầu nghĩ gì mà mặc cho đàn ông thao cái bụng lớn đến chừng này!!! Hahaha

Dương Dạ Nguyệt là cô em gái của cậu cũng hòa theo

- Quái vật vẫn là quái vật thôi mẹ à!!

Cậu hít một hơi thật sâu, bàn tay xoa xoa cái bụng của mình, Thừa Hạo thấy bảo bối của mình đang cố gắng bình tĩnh liền đứng lên đỡ cậu, sau đó hướng hai người nói

- Bác gái!! Dù sao em ấy cũng là con bác, tôi mới thật không hiểu được tại sao bác lại có thể nói ra những lời như vậy được

- Cậu im đi!! Cái thứ quan hệ với quái vật thì cũng chẳng khác nào súc sinh cả, các người đều là một lũ rác rưởi

Tuấn Ngụy nghe đến vậy liền không chịu nổi nữa, cả người liền bật dậy nhưng lại vì lực cánh tay của Lam Oanh đè xuống, bà nhẹ gạt đầu với hấn nhưng không nói gì, Tuấn Ngụy chỉ đành ôm một bụng tức giận ngồi xuống

Dạ Anh rất quật cường, cậu chậm rãi nói

- Mẹ!! Bao nhiêu năm nay con chưa được nhận tình thương của mẹ, nhưng mà mẹ nhìn đi dù sao đây cũng là cháu, là máu mủ của nhà họ Dương, mẹ thật sự đến cháu mình cũng mắng sao???

Bà ta cũng bình tĩnh không kém, nở một nụ cười kinh thường đến vô cùng. Hướng Dạ Nguyệt nói

- Con gái!! Con xem anh trai quái vật của con nói kia, nó nói nó không được mẹ yêu thương, Hahaha! Nếu ta không nghĩ mày là con ta thì mày cũng đã chết ngay từ lúc sinh ra rồi!!

- Anh trai!! Anh tự tin quá rồi đó, này cái anh chàng đứng bên cạnh ơi, tôi thấy đáng người rất được, tại sao lại khát khao tình dục với một tên như vậy, chi bằng anh về đây với tôi, bảo đảm tôi sẽ hầu hạ anh sướng hơn tên quái vật này

Dạ Anh nghe lời nói câu dẫn trắng trợn trước mắt mình, cả người bắt đầu choáng váng, nếu không nhờ Thừa Hạo đỡ lấy, có lẽ cậu cũng ngã xuống từ lâu rồi

Bà ta vẫn tiếp tục nói

- Cậu Dương!! Nếu cậu còn suy nghĩ cho cha của cậu trên trời cao, chi bằng cậu đưa lại công ty cho em gái cậu quản lí đi, cậu bụng lớn thế này, nếu đang làm việc đứa bé lại sinh ra thì cực khổ cho cậu lắm nha!!

- Mẹ!! Người tưởng con thật sự chỉ là con cờ dưới tay người thôi sao?? Đừng làm như con không biết gì. Năm xưa mẹ miễn cưỡng lấy ba vì tiền tài của ông ấy, nhưng mẹ cũng biết cơ thể ông ấy có đặc biệt cho nên khi sinh con ra liền mang trong mình là người song tính. Mấy năm sau mẹ cùng tình nhân cũ của mẹ lên giường, mới có A Nguyệt là đứa bé lành lặn không giống con, chứ thật ra con bé đó đâu liên quan gì đến nhà họ Dương. Nhưng cha không ích kỷ như mẹ, có là người ngoài ông ấy vẫn chấp nhận nuôi và xem nó như con ruột, cha mất chưa được bao lâu mẹ liền đem con ra làm con thí để đưa công ty ổn định lại, sau đó mẹ định lật đổ con, để tình nhân của mẹ lên nắm quyền công ty, ba người liền sống cuộc sống sung sướng sao??

Bà ta nghe vậy, mặt vẫn không đổi sắc

- Vậy thì đã sao?? Con bé bây giờ cũng đã nằm trong nhà họ Dương rồi, cậu đâu thể chối được!! Bây giờ cậu được kẻ giàu bao dưỡng như vậy, chi bằng cái công ty nhỏ này cho chúng tôi đi, làm gì keo kiệt đến thế

Chát!!chát!!chát

Lam Oanh vừa nghe xong lời nói này của bà ta cũng không thủ hạ lưu tình nữa, cứ thế tiến đến mà đánh người, đoạn dùng giọng hung dữ nói

- Mọi người không cần nhúng tay vào, mẹ đây sẽ giải quyết được hai mẹ con này, Thừa Hạo mang vợ con lên phòng. Đừng để con dâu và cháu trai ta phải chịu kích động

Dạ Anh thấy người mẹ của mình nói ra những lời vô sỉ như vậy, lại thêm nhìn đến Lam Oanh bùng phát tức như vậy triệt để một mẻ ngã vào lòng Thừa Hạo, anh liền bế cậu lên phòng, đoạn dùng lời nói trấn an cậu

- Bảo bố! Chúng ta lên nghỉ ngơi. Mẹ anh sẽ giải quyết được mọi chuyện thôi, đợi khi nào em sinh con xong, anh chính thức cho những người đó biết thế nào là đau khổ

_____*****_____

Phía này Tuấn Ngụy cũng đứng lên xem trò vui

Dương phu nhân bị đánh cho mấy tát cũng nói dóc lên, bắt đầu chửi bậy

- Con hồ ly này, mày dám đánh tao à

Chát!! Chát

Lam Oanh không nhiều lời trực tiếp đánh thêm hai tát, sau đó nắm luôn cả đầu hai mẹ con nhà này nện xuống đất, lăn lộn trong giới giang hồ bao nhiêu năm, những người này đối với bà chỉ là những con kiến không hơn không kém

Hai người bị nện đầu xuống đất liền chịu không nổi kêu la, tiếp theo bà lật mặt hai người này lại, với tay đến bình trà còn nóng trên bàn trực tiếp tưới thẳng lên mặt bọn họ, hơi nóng lan tỏa khiến khuôn mặt đau rất vô cùng, hai mẹ con liền thét lên như chọc tiết

Mẹ Lam lúc này mới buông ra, đoạn dùng giày cao gót đặt lên đầu bà Dương nói

- Tôi đây vì nghe mình có cháu, vì muốn bảo vệ con dâu, còn đốt luôn cả sòng bạc để tránh nguy hiểm, Tuấn Ngụy vì chị dâu và cháu của nó còn dám bỏ cả sự nghiệp bên Mỹ để về đây, gia thế của chúng tôi còn lớn của bà nhưng lại dám bỏ đi hết chỉ vì hai mạng người. Còn bà và đứa con gái này nhìn xem, thật không ra thể thống gì cả. Dạ Anh chịu đựng các người bao nhiêu năm nay, một tình thương nó cũng không nhận được. Bà còn nhân tính không?? Người đâu, lôi những người này ra ngoài, để Hạo Hạo nó trừng trị các người tốt hơn

- Rõ!!

Hai người phụ nữ bị một đám nam nhân lôi đi một cách nhẹ nhàng, Tuấn Ngụy hướng đến mẹ mình mà nói

-Anh hai mà giải quyết thì hai mẹ con này hết đường sống

Tuấn Ngụy mỗi lần nhớ đến những năm tháng anh hai mình còn là nhân vật nguy hiểm liền không khỏi rùng mình

21. Chương 21: Bác Sĩ Bị Nhìn Trúng Rồi

Dạ Anh mệt mỏi ôm bụng mình nằm xuống giường, Thừa Hạo thấy tinh thần cậu không ổn liền ngồi bên cạnh, lấy tay vuốt tấm lưng cho cậu, Dạ Anh cả người run lên, đôi mắt vô cự nhìn ra cửa sổ nói

- Cha em cả đời luôn tận tâm với gia đình, ông ấy cũng vì ông nội bắt ép nên mới cưới mẹ em, cha cũng là người song tính giống như em đây, ông ấy cũng từng có một người đàn ông yêu thương, che chở, nhưng nếu như ông nội không ép cha em và người đàn ông kia đến đường cùng, thiết nghĩ bây giờ sẽ không có thảm trạng này xảy ra hay không, ông nội trước khi mất đi cũng luôn bảo cha phải cưới lấy mẹ mới yên lòng nhắm mắt, bà ấy cũng là tự nguyện lấy, cha vì sức ép của gia đình nên mới đi phẫu thuật thành người bình thường. Thử hỏi nếu nói người chịu đau khổ nhất vẫn chính là ông ấy, mẹ có quyền gì hận ông ấy thấu xương chứ?? Thừa Hạo, em biết mình thật bất hiếu khi hận mẹ của mình, nhưng bây giờ vì bảo vệ cho Dương gia, bảo vệ cho những gì cha đã cố gây ra, em không thể nhận bà ấy làm mẹ được nữa

Anh vỗ nhẹ tấm lưng cậu trấn an

- Nếu người kia đã phụ tình trước, hà cớ gì em phải níu kéo. Không cần đoạn tình cảm ác độc như vậy, anh sẽ giúp em lo liệu mọi thứ, việc của em bây giờ là nằm nghỉ ngơi đợi bảo bối chào đời, thể lực anh đủ mạnh để gánh việc này

- Thừa Hạo, sinh con xong em muốn kết hôn với anh, em muốn có một đám cưới như những người khác!! Em muốn được công khai, không muốn phải lén lút nữa

Nhẹ nắm tay Thừa Hạo cậu nói ra những lời từ trái tim mình

- Được!! Anh sẽ cho em thành hoàng tử nhỏ có được không???

- Ừ

Dạ Anh mang thai cũng sắp đến tháng thứ tám rồi, lại cộng với việc lúc này vừa xảy ra, cả người mệt mỏi quá sức tưởng tượng, liền nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, anh nhìn cậu như vậy không khỏi thấy xót xa, hôn lên cái trán nhỏ kia, anh chỉnh lại góc chăn cho cậu, sau đó ngồi bên cạnh chăm sóc

_____****_____

Khi mọi chuyện đã kết thúc, bà Lam Oanh liền kéo đám thuộc hạ đi mua quần áo cho từng người để hợp phong cách theo Thừa Hạo nói là ” hoàn lương” Tuấn Ngụy không có hứng thú với chuyện này, liền mặc kệ mẹ mình muốn đi đâu tùy thích, còn mình thì vẫn tiếp tục ngồi ở phòng khách uống trà

Uy Vũ bây giờ mới ngủ dậy, cả người còn mặc nguyên bộ đồ pijama hình còn gấu trúc, đầu tóc như tổ quạ mà ngáp ngáp dài đi xuống cầu thang, lăm lăm còn đưa tay xuống gãi móng, nhìn mất hình tượng vô cùng.

Nhìn thấy một thân ảnh mang đồ đen đáng ghét lại giống người yêu của Dạ Anh, cậu liền lên tiếng chào hỏi

- Uầy Hạo Ca!! Chào buổi sáng!! Oáp!!

Tuấn Nguy quay người lại, Uy Vũ liền đứng hình, lúc sau mới lắp bắp nói

- Anh...anh...là...ai??

Tuấn Nguy thấy con người nhếch nhác bê tha nay, cảm thấy buồn cười vô cùng, anh bình tĩnh nói

- Em trai của Thừa Hạo, Tuấn Nguy, về nước để đón cháu

Câu từ ngắn gọn nhưng rất đầy đủ ý nghĩa, cậu cũng không khách sáo mà chào hỏi lại

- Thất lễ!! Thất lễ quá!! Tôi là Uy Vũ bạn của Dạ Anh khiêm luôn bác sĩ của cậu ấy

Anh một lần nữa con mắt quét một lượt cái con người này, thật sự buồn cười hết sức, đúng là bác sĩ sao??nhìn chả giống tí nào. Ai đời đã lớn xác lắm rồi nhưng lại bận đồ ngủ in nhân vật hoạt hình lên không chứ?? Còn chẳng để ý để tứ gì đến hình tượng, cứ thế vừa nói chuyện vừa....gãi mông !! Chắc, hết sứ tưởng tượng mà

Tuấn Nguy là con người ít nói, cho nên cả khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng thật ra thì trong lòng đã cười ầm lên mất rồi, cố nén cười trong lòng, anh hỏi

- Phòng anh trai và chị dâu ở đâu, cậu có thể chỉ giúp tôi được không?? Tôi cần gặp anh trai mình có chút việc

Uy Vũ xoa cái đầu tổ quả của mình sau đó nhe răng cười, chỉ đường

- Anh đi thẳng lên lầu sau đó rẽ qua bên trái, phòng thứ ba là của hai người

Anh không nói gì nữa chỉ chăm chăm nhìn cậu, trái tim không khỏi nhộn nhạo, nở một nụ cười lưu manh hết sức, Tuấn Nguy đứng dậy bước đến cầu thang, lúc đi ngang qua chỗ cậu đang đứng ngáp ngáp dài, bàn tay không yên phận nà mò xuống dưới, nhắm ngay mục tiêu mà đặt tay lên

- Bộp!!

Uy Vũ đơ người trong giây lát, sau đó mới quay người lại chửi ầm cái tên đã đi khuất sau cầu thang kia

- Cái con mẹ nó!! Tên biến thái này, dám bóp mông ông!! @#\$\$%&

Anh nghe cậu chửi bậy mà nhin không nổi nữa, nụ cười liền nở trên môi, nhìn bàn tay vừa mới chạm đến mông cậu, anh khẽ cảm thán

- Thật căng tròn và nảy nở nha

_____*****_____

Tuấn Ngụy nguy hiểm vô, nhìn thì nghiêm túc mà biến thái:v

22. Chương 22: Thừa Hạo Rơi Lệ!!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rất nhanh thời gian liền trôi đến bữa tối, bầu không khí trên bàn ăn phải là nói êm đềm cực kỳ

Mẹ Lam sau một ngày đi mua sắm về, liền khoe thành quả của mình cho con dâu và con trai mình xem

- Nè!! Mấy đứa thấy mẹ làm có tốt không, thuộc hạ của chúng ta đã được mẹ đây sắm sửa quần áo thật đẹp, các con nhìn xem bọn họ hiện ra trông thấy

Tuấn Ngụy cùng bác sĩ Uy Vũ của chúng ta đồng loạt đảo mắt về những người đang tụ tập ngoài sân kia thì không khỏi đau đầu, trong lòng đều thầm nghĩ

- Đám người ngoài kia chả khác gì con tắc kè hoa cả, nào là quần áo toàn màu hồng với xanh chuối, đã thế trên áo còn in cả một vườn hoa lên, thật sự nhìn bọn họ giống người điên hơn chữ ” hiên ” đó

Chỉ riêng Thừa Hạo và Dạ Anh là không nói gì, nhìn đám người được mua đồ mới kia đang vui sướng nói chuyện thì hai người vừa cười vừa lắc đầu, anh ôn nhu gấp một miếng thịt thơm ngon vào chén cậu, cưng chiều nói

- Bảo bối!! Em ăn nhiều một chút để sau này lấy sức mà sinh con cho anh!!

Cậu cũng chu đáo gấp một miếng trứng bỏ vào chén cơm của anh, sau đó đáp lời

- Anh đó!!! Mau ăn đi, sau này có con rồi em không thèm gấp cho anh đâu

- Bà xã à!! Tiểu tử kia chưa chào đời em liền chuẩn bị tư tưởng bỏ rơi anh!!

Mẹ Lam nhìn một mảng màu hồng ở phía bên này thì cảm thấy thỏa mãn vô cùng, bà cũng góp lời.

- Hai đứa khỏi cần lo!! Cháu mẹ, mẹ nuôi không cần đến hai đứa đâu. À đúng rồi Tuấn Ngụy, còn cũng đã 26 tuổi rồi, mà nhìn đi đến bây giờ vẫn chưa có một bóng người là sao hả?? Nhìn anh hai và anh dâu con đi, bây giờ hai đứa nó thật dễ thương biết bao nhiêu, còn con thì...

- Mẹ!! Con cũng đã có người rồi!! Nếu không có gì thì con sẽ cưới người ấy sớm luôn

Bà Oanh nghe đến đây liền giật mình, Uy Vũ trong lòng biểu môi khinh bỉ vô cùng Thừa Hạo ân cần lau miệng dính đầy mỡ của Dạ Anh xong cũng liền đặt đũa xuống hỏi thăm

- Em trai!! Ai mà có thể lọt vào mắt Tuấn Ngụy nhà ta vậy

- Chính là người ngồi đối diện em!!

Tuấn Ngụy hất cằm chỉ sang vị bác sĩ của chúng ta đang chăm chú ăn cơm, cả nhà yên lặng, Uy Vũ cũng thả đũa luôn

- Khụ!! Khụ!! Khặc!! Khặc

Uy Vũ vì câu nói của tên vô liêm sỉ kia mà suýt chút nữa mặc nghẹn cơm mà chết, tự vuốt vuốt ngực của mình xong, cậu đứng lên, chỉ thẳng mặt người đối diện mà rửa xả

- Cái tên vô lại kia!! Tôi với anh có quan hệ gì đâu mà cưới với chả hỏi, chúng ta mới gặp nhau chưa đầy hai mươi tư tiếng mà anh liền nhận bừa là sao hả!! Cười cười em gái anh ấy

- Xin lỗi tôi là con út thì lấy đâu ra em gái được??? Với lại tôi không có hứng thú với con gái. Càng ghét nhất trò loạn luân

Mẹ Lam tiếp lời

- Úi cha!! Bác sĩ Vũ mặt mũi cũng dễ thương nha, rất hợp rồi con đó con trai, được được mẹ thích, hay đợi chị dâu con sinh xong rồi tổ chức đám cưới luôn một lần nhỉ

- Bác..bác..gái, cháu với con trai bác thật sự không có quen biết nhau, Dạ Anh cứ tở..... Cha tở mà biết tở quen con trai là tở lên đĩa luôn đó

- Hừm cháu là con trai của Uy Nhan???

- Vâng ạ... Nếu bác gái đã nghe đến tên cha cháu thì chắc hẳn cũng biết ông ấy là người nóng tính đến chừng nào, cho nên hi vọng bác đừng nói vậy thật sự rất gây khó dễ cho cháu

- Haha!! Không sao không sao, cha cháu từng là thuộc hạ cho chồng của ta, cháu mà được gả vào nhà họ Thừa không chừng ông ấy còn mừng hơn trúng số nữa đó, hahaha

Dạ Anh nhìn vị bạn thân của mình như đang khóc không ra nước mắt, còn đổ thêm dầu vào lửa

- Tuấn Ngụy tở thấy cũng đẹp trai lắm, cậu nên quen em ấy đi là vừa

- Haha!! Bà xã nói đúng!! Nói đúng, nào Dạ Anh bảo bố, em mau uống sữa đi đã!!

- Các....các người thật quá đáng

Uy Vũ tức giận ngồi xuống bắt đầu vùi cơm vào miệng mình ăn cho bỏ tức, lâu lâu còn ném ánh mắt hình viên đạn về tên đầu sỏ gây chuyện là Tuấn Ngụy kia, nhưng đổi lại chỉ là nụ cười vô sỉ của hắn ta.....

Bữa tối kết thúc Uy Vũ liền vào phòng ngủ của Thừa Hạo và Dạ Anh để nói chuyện, trong căn phòng rộng lớn, Thừa Hạo đỡ vợ mình ngồi xuống giường, sau đó Dạ Anh hỏi

- Vũ!! Cậu có chuyện gì muốn nói với chúng tôi sao??

Hắn nhìn đến hai vợ chồng nhà này, rồi lại liếc xuống nhìn cái bụng to tròn kia, thu liễm lại vẻ mè nheo xù lông ban nãy, điềm tĩnh đáp

- Như tôi đã từng nói rằng, thân thể cậu là người song tính, cho nên việc sinh con có thể dẫn đến mất tính mạng

Thừa Hạo nhíu mày, nghi hoặc hỏi Uy Vũ

- Mất tính mạng, chuyện này có nghĩa là sao???

- Anh mới về đây được hai ngày nên không biết, thân thể của Dạ Anh là người song tính, cho nên cấu tạo bộ phận sinh dục có thể nói là không thể hoàn thiện như bao người khác, thằng bé nếu có sinh ra thì có thể dẫn đến mất mạng một trong hai người, còn trường hợp xấu hơn là cả hai đều không thể giữ lại được. Ban đầu tôi có bảo cậu ấy phá thai nhưng Dạ Anh nhất quyết không chịu, bây giờ thai đã phát triển hết rồi, tôi muốn hỏi lại lần nữa Thừa Hạo!!anh chọn cậu ấy hay chọn con, nếu chọn cậu ấy đến lúc sinh tôi sẽ làm giải pháp tốt nhất để giữ tính mạng của Dạ Anh lại

Thừa Hạo không hề do dự liền chọn

- Tất nhiên phải giữ tính mạng cho em ấy

- Tôi chọn đứa bé!!

Dạ Anh này giờ yên lặng thì lúc này lại lên tiếng, khuôn mặt của cậu trầm tĩnh mà không hề biểu lộ ra một tia cảm xúc lo sợ nào

- Dạ Anh em bị gì vậy!! Anh không cần đứa bé! Chúng ta không có con cũng được, anh chỉ cần em thôi!!
Dạ Anh đừng có ngốc như vậy được không??

- Thừa Hạo!! Nhân sinh của con người đã được định sẵn, đứa bé là do ông trời mang đến, tức là nó cũng muốn được sống, em không thể ích kỉ như vậy được, nó là máu mủ của em, là con của anh, không thể nói phá là phá, mất là mất

- Vậy em có từng nghĩ cho anh, em có từng nghĩ nếu mất đi em, anh phải sống như thế nào không, con được sinh ra nhưng em lại không mở mắt, vậy ý nghĩa nó nằm ở đâu??

Dạ Anh nở nụ cười, nhưng nước mắt lại rơi, bàn tay nhỏ đặt lên má của anh giọng nghẹn ngào nói

- Thừa Hạo!! Xem như em cầu xin anh được không?? Để em ích kỉ thêm lần này nữa thôi, em đã đặt tên cho con rồi!!nó sẽ là Khúc Dạ Quân. Nếu như anh không chấp nhận được điều này, thì em cũng không còn cách nào khác, đành để em và con trai đi chung thôi

Uy Vũ cũng hét lên

- Dạ Anh ơi Dạ Anh, cậu bị sao vậy?? Cậu không nghĩ đến mọi người xung quanh sao??

- Tôi biết, nhưng còn đứa bé nó không thể sống bất công như vậy được, bây giờ nó cũng đã thành hình người rồi. Mọi người nói như vậy thằng bé sẽ buồn mất!! Thừa Hạo.....

- Không!! Anh không đồng ý, anh không thể mất em được, anh cầu xin em chẳng thà để anh chết đi còn hơn để anh tận mắt nhìn em ra đi mà không làm gì được. Uy Vũ tôi cầu xin cậu, còn cách gì khác không??

Uy Vũ cắn môi nói

- Tôi....tôi đến một nơi này, vài ngày sau sẽ quay lại tìm cách tiếp

Nói rồi hần mở cửa chạy đi, lấy xe phóng như bay ra ngoài

Căn phòng chỉ còn lại hai người, Thừa Hạo ôm Dạ Anh vào lòng, tim đau như cắt nói

- Anh cũng rất thương con, nhưng nếu mất đi em anh sợ....anh sẽ hận thằng bé đến chết mất, nếu em thích con nít chúng ta có thể nhận con nuôi cũng được mà

Cậu lau đi nước mắt, nhẹ nhàng vòng tay ra phía sau vỗ lấy đầu anh

- Thừa Hạo!! Em xin lỗi vì đã ích kỉ cho bản thân mình, nhưng nếu đã có thai thì thằng bé cũng phải được sinh ra. Anh bằng lòng nhìn em đau khổ khi mất con sao?? Em xin anh, nếu như em có ra đi anh cũng phải chăm sóc, yêu thương con hết mực có biết chưa, như vậy em sẽ yên lòng nhắm mắt, cũng sẽ ở trên trời cao phù hộ cho hai người

Anh ôm cậu chặt hơn nữa, từng giọt nước mắt thấm ướt bả vai áo của cậu, anh biết anh đã khóc rồi, anh lắc đầu nói

- Không..Dạ..Anh...Không...được...anh...không...làm...được...em...à!!

Trong căn phòng ngủ rộng lớn, không khí đau buồn bao trùm lấy hai thân ảnh nam nhân đang rơi lệ kia.....

Chap này Cổ không biết nói gì luôn!!!

Tui muốn quà thăm bệnh, quà thăm bệnh của tui là hy vọng các cô đọc xong chap này nhớ để lại cái comment để tui đọc cho đỡ buồn nè, không là tui giận đó

Bonus thêm cái ảnh cho đúng với chap truyện này

Nguồn: Tui lượm mà quên rồi X X

23. Chương 23: Tia Sáng Trong Khoảng Trời Tối

Căn nhà của Dương Dạ Anh rơi vào một bầu không khí mây đen u ám hơn một tuần nay, lúc mẹ Lam và Tuấn Nguy biết tin liền phản đối kịch liệt, bà nói rằng

- Tuy ta rất thương cháu, nhưng nhìn con như vậy ta không đành lòng. Ta vẫn quyết định chọn con dâu hơn!

Tuấn Nguy cũng ra chiều khuyên ngăn

- Anh dâu, mọi người đều muốn anh ở lại, chúng ta vẫn có thể thụ tinh trong ống nghiệm được, anh nghe lời mọi người được không???

Nhưng đổi lại những lời khuyên ngăn đó chỉ là nụ cười bình yên và cũng rất kiên quyết của Dạ Anh, biết cậu rất cứng đầu chắc chắn sẽ không nghe lời mọi người, cho hai người bọn họ chỉ biết trông chờ vào Khúc Thừa Hạo giải quyết

Anh sau đêm rơi lệ hôm đó thì cũng đã bắt đầu thu liễm lại vẻ mặt bình tĩnh như trước, nhưng những người thân thuộc khi nhìn vào đều có thể nhìn ra được anh đang cố gắng che giấu nội tâm như bị cào xé của chính bản thân của mình

Lắm lúc mọi người sẽ thấy trong ánh mắt anh hiện lên nét đau buồn, trong đêm tối anh ôm chặt người vợ đang mang thai của mình như vậy nhưng lại không ngủ, anh luôn ôm cậu mọi lúc mọi nơi như muốn hai người hòa nhập làm một, nhìn anh cả người trầm lặng như vậy ai cũng xót xa vô cùng.

Nhưng trong thâm tâm Thừa Hạo, vẫn chỉ một mình anh biết rõ bản thân đang nghĩ gì, làm sao anh có thể nhìn tâm can bảo bối của mình ra đi, đau buồn một chút cho em ấy tin rằng mình đã chấp nhận sự thật, nhưng đến ngày sinh con anh vẫn âm thầm cứu sống, lựa chọn Dạ Anh, trong lòng thật tâm xin lỗi con trai chưa chào đời của mình, chỉ là vì anh quá yêu nên không thể buông bỏ được nữa rồi

_____****_____

Uy Vũ mất tích được một tuần thì sáng hôm nay lại xuất hiện, cả người chưa thấy đâu thì đã nghe tiếng gào to ở ngoài cửa. Khiến Thừa Hạo đang ôm Dạ Anh trong lòng đứt chao cũng giật mình, mẹ Lam sắc cả nước trà, chỉ có Tuấn Nguy là bật cười, Uy Vũ vừa gào thét vừa nói

- Yaaaaaaa!!! Có cách rồi, có cách rồi!!

Một thân ảnh nhỏ nhắn từ cửa phóng vào ôm hôn Dạ Anh thật thân thiết, Thừa Hạo nhíu mi cản cái đồ hơi đó ra, Uy Vũ thấy vậy cũng không giận, hân cười lớn liền nói

- Tôi có cách cứu hai cha con các người cùng sống rồi!!! Hú hú hú

Mọi người nghe vậy đều lập tức căn cứ người, anh nhìn cậu rồi bật cười, vội vã hỏi

- Mau nói!! Uy Vũ cậu mau nói đi!! Cách gì

- Uầy!! Hôm đó chúng ta chỉ mới nói đến trường hợp sinh thường, đến khi trở dạ thì mới sinh thằng bé ra. Nhưng nếu bây giờ sinh mổ vào ngay lúc này, tuy rằng chưa đủ tháng, khi lấy ra đứa nhóc sẽ yếu ớt một chút, nhưng nếu được nuôi tốt trong lồng kính thì sẽ sống tốt, Dạ Anh cũng không bị gì cả

Cậu đặt câu hỏi

- Nhưng tại sao phải là bây giờ??

- Thằng bé bây giờ cũng đã hoàn toàn phát triển nhưng kích cỡ vẫn còn nhỏ, nếu chúng ta làm phẫu thuật ngay bây giờ thì mọi chuyện vẫn sẽ an toàn, Dạ Anh, Thừa Hạo các người yên tâm đi, sẽ không bỏ ai đâu. Tôi lát nữa sẽ đến phòng khám riêng của mình để chuẩn bị các dụng cụ khác, cùng lồng kính để nuôi cháu. Một tuần sau sẽ tiến hành ca nô

Thừa Hạo nghe vậy mà hạnh phúc vỡ òa, ôm cậu lại hôn hôn vài cái sau đó nói

- Bà xã!! Anh hạnh phúc đến không nói nên lời mất rồi. Cảm ơn ông trời đã không phụ chúng ta, em và con anh sẽ không mất đi ai cả!!

Dạ Anh nhẹ nhàng rúc sau vào ngực anh mà dụi dụi, đoạn nở nụ cười hạnh phúc vô cùng!!! Thật sự may mắn đã mỉm cười với cậu rồi

Mẹ Lam và đám thuộc hạ nghe vậy đều rơi nước mắt

Uy Vũ có thói xấu nếu càng vui thì càng nói bậy. Cậu hôm nay nhìn đám người lai tặc kẻ hoa cũng thật dễ thương đến vô cùng, nhìn đến Tuấn Ngụy đang hướng cậu mỉm cười, Uy Vũ bỗng dưng nói nhảm

- Tuấn Ngụy tôi yêu anh đến chết mất

Sau đó cười lớn bỏ chạy mà không biết rằng chính mình tự đặt bẫy mình

Tuấn Ngụy sau một hồi trầm lặng cũng nở nụ cười mà thì thầm

- Lần này em chết chắc rồi!!

Dạ Anh đã được cứu, tình cảnh đau thương đã kết thúc rồi, mừng rơi cả nước mắt

Chap này hơi ngắn, sang chap sau tui bù, các cô chuẩn bị đón Bánh Đậu đi nào

24. Chương 24: Tiểu Bánh Đậu Sắp Chào Đời

Uy Vũ hì hục chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ để cho việc sinh sản của Dạ Anh cũng mất đến một tuần, nhìn phòng khám bí mật của mình bây giờ chả khác gì phòng khám phụ sản, trong lòng cậu liền có cảm giác thật tự hào, không khỏi tự cổ vũ bản thân

- Không sao!! Sau khi Dạ Anh sinh xong, mình vẫn còn một ca đỡ để cho việc cấy tử cung nhân tạo nữa mà. Chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.....

Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên

- Bác sĩ Uy, những thứ anh bảo em chuẩn bị em đã làm xong cả rồi!! Anh còn điều gì dặn dò nữa không??

- Uầy Tiểu Thiên! Như vậy tốt rồi. Xin lỗi vì đã làm em cực khổ cả tuần nay, hôm nay em về sớm đi, hai ngày nữa sẽ tiến hành ca mổ cho anh Dạ, bây giờ em nghỉ ngơi cho tốt, đến hôm đó lại làm nhờ em giúp đỡ rồi!!

- Không sao mà, anh Vũ chiều cố em nhiều như vậy, còn tin tưởng nói về bí mật của anh Dạ Anh cho em biết nữa, một thực tập sinh như em thực sự rất cảm ơn anh

- Được rồi đừng khách sáo nữa mà!!

Đúng lúc này một chàng trai trẻ tuổi nhưng khuôn mặt lại lạnh lùng, cả người tỏa ra khí suất bá vương tiến đến, cất giọng nói

- Thiên Thiên!! Em đã làm xong việc chưa??

Lục Tiểu Thiên thấy lão công

của mình đã đến, cả người liền vui vẻ đến tột cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại đáng yêu nở nụ cười nhu hòa trả lời anh

- A ông xã!! Em làm xong việc rồi

- Tốt!! Vậy em mau thay đồ, hôm nay chúng ta về nhà chính, mẹ và cha đang rất nhớ em đó

Lục Tiểu Thiên ngoan ngoãn nghe lời đi thay đồ, lúc này chỉ còn lại Mạnh Nghiêm và Uy Vũ, vì cũng đã quen biết nhau, cho nên Mạnh Nghiêm liền lên tiếng chào hỏi trước

- Anh Vũ!! Cảm ơn anh đã quan tâm Thiên Thiên nhà em

- Ấy!! Đừng khách sáo!! Em ấy rất ngoan và nghe lời, tôi cũng thật thích em ấy!! Hai người cười nhau cũng thật sớm nha!! Thiên Thiên mới là sinh viên đại học năm thứ tư cậu đã liền ăm em ấy về nhà rồi, làm tôi lại nhớ đến những năm tháng đau đớn, điên cuồng khi cậu rời xa em ấy nha!!

Nhắc đến người vợ vẫn còn đang trong phòng thay đồ kia, ánh mắt của Mạnh Nghiêm liền nhu hòa đi, anh mỉm cười đáp lại

- Ân!! Dù sao năm sau khi em ấy tốt nghiệp, vẫn là phải nhờ anh cấy ghép tử cung nhân tạo cho em ấy rồi!! Nếu ông nội em không thúc ép, em đây cũng không để vợ mình chịu đau rồi!!

- Cậu và tên Thừa Hạo nhà Dạ Anh đều là lũ thê nô giống nhau cả!! Haha

Hai người nói chuyện được một lúc thì Mạnh Nghiêm đưa Lục Tiểu Thiên đi về, nhìn bóng lưng hai người trẻ tuổi đó vui vẻ tay trong tay với nhau, lại nhớ đến đoạn sóng gió của bọn họ, Uy Vũ cảm thấy thật ngưỡng mộ đoạn tình cảm đó!!

Hai người kia vừa đi thì cả một đoàn người nhà họ Khúc liền kéo nhau đến, Thừa Hạo bế vợ mình trong lòng, theo sau là Tuấn Ngụy đang mang một túi đồ cá nhân lớn cho việc sinh cháu sắp tới, tiếp đến còn có những người lai tặc kè hoa đi theo sau hộ tống, nhìn vào chẳng khác gì đi bảo vệ tổng thống chứ không phải là cuộc sinh sản bình thường chút nào cả, Uy Vũ có chút đau đầu nhìn đến hoạt cảnh này mà tiến lên

- Thừa Hạo anh bế Dạ Anh vào trong phòng trước đi, để tôi kiểm tra lại thân thể cậu ấy một lượt, nếu không có vấn đề gì xảy ra thì hai ngày sau chúng ta sẽ đón tiểu Bánh Đậu

Anh cũng nghiêm túc gật đầu mà ẵm Dạ Anh vào phòng, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, ôn nhu nói

- Bảo bối, phải để em chịu đau khi sinh con rồi, chỉ một lần duy nhất này thôi, nhất định lần sau anh sẽ không để em chịu loại đau đớn này nữa!!

Dạ Anh sắc mặt hồng hào nhìn người đàn ông vẽ mặt xốt xa trước mắt thì không khỏi bật cười, nhẹ nhàng hôn lên miệng anh, cậu nói

- Được rồi!! Em không sao, anh nhìn đi chẳng phải vẫn còn tốt hơn là bắt anh phải chọn một trong hai người hay sao?? Em không sao hết, chỉ cần có anh, mọi thứ đối với em đều tốt

- Vợ!! Anh thương em đến chết mất

- E hèm!! Hai người ngưng ân ái, để tôi kiểm tra thân thể cho cậu ấy một chút đã nào!!

Uy Vũ vừa bước vào liền tốt bụng nhắc nhở hai con người này, sau đó lại nói tiếp

- Dạ Anh tớ vì muốn an toàn cho cậu nên phải nói trước luôn, nhìn mặt của Thừa Hạo là biết tên này tính lực tràn đầy rồi, cho nên sau khi sinh đứa bé này ra tớ sẽ cắt bỏ luôn tử cung của cậu có được không?? để đảm bảo tính những trường hợp sau này ấy mà

Thừa Hạo nghe vậy đồng ý ngay lập tức

- Được chứ, tôi không muốn em ấy chịu đau nữa, nhìn em ấy vậy, tôi hận không thể chịu thay loại cảm giác khổ cực này

Dạ Anh một tay nắm lấy tay chồng mình, một tay xoa bụng tròn tròn nói

- Vậy cũng được, một đứa cũng đủ rồi!! Một nhà ba người đối với tớ vậy là hạnh phúc lắm!!

Uy Vũ nghe vậy mà trong lòng nhẹ hơn, đoạn tiến lên kiểm tra sơ lược cho Dạ Anh, qua 30p sau hần gật đầu tỏ vẻ hài lòng đáp

- Quả nhiên Thừa Hạo nuôi cậu rất tốt, thai nhi và cậu khí sắc đều ổn cả, tôi đi chuẩn bị mọi việc cho cháu tôi đây, hai người cứ tiếp tục đi

Đợi hần vừa đi ra, Thừa Hạo liền nhào qua hôn hôn Dạ Anh một chút, ân cần nói

- Vợ!! Khi nào tiểu tử chào đời anh sẽ cho em một đám cưới thật hoành tráng luôn! Có được không??

- Được!!! Chỉ cần là anh, mọi thứ em đều thấy thật tuyệt

Thừa Hạo vì câu nói của cậu mà ấm áp vô cùng, hai người nhẹ nhàng hôn nhau thật nồng thắm, sau đó lại nhìn nhau mỉm cười, chờ đợi đứa con đầu lòng chào đời

Tại một khung cảnh khác ở phòng khám, Uy Vũ liền gào thét

- Tuấn Nguy, anh dám cường ép rồi còn hôn tôi, con mẹ nó nụ hôn đầu đời của tôi!!

Tuấn Nguy vẻ mặt cười tà nói

- Tôi rất vui vì là người đầu tiên hôn em đó, nếu là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng làm thịt em tôi càng thấy thích hơn. Thậm chí nếu em không ngại có thể mặc đồ bác sĩ để tôi đâm xuyên vào cơ thể em, tôi càng sung sướng hơn nữa nha

- Anh....anh tên biến thái này, mau cút đi

Nói rồi cậu ôm hông chạy mất, chỉ để lại một Tuấn Nguy đang cười biến thái nhìn theo bóng lưng cậu nói

- Trước sau gì em cũng phải thành vợ tôi thôi!! Sự thật không thể chối cãi được

_____****_____

Chúng ta gặp người quen bà con ơi:v

Nếu ai không biết cặp Mạnh Nghiêm và Tiểu Thiên thì có thể tìm truyện Những Tháng Năm Bình Yên để theo dõi chuyện tình riêng của hai người này nè! À mà bộ đó tui vẫn còn đang viết đó:v

Hai chap nữa chúng ta vẫn sẽ gặp lại người quen nữa nè! Đồ bà con biết chính ta sẽ gặp ai:v

25. Chương 25: Xin Chào Con Trai!!!

Chương này sẽ không nêu rõ quá trình sinh mổ của Dạ Anh, cho nên mọi người thông cảm, tui không phải bác sĩ:v nếu có gì sai sót mong mọi người bỏ qua

_____*****_____

Dạ Anh hai hôm trước được Uy Vũ kiểm tra toàn thân thể, phát hiện không có điểm nào bất ổn, hoàn toàn khỏe mạnh, cho nên hôm nay liền bắt đầu tiến hành sinh mổ cho cậu

Lúc cậu được Thừa Hạo đỡ đến bàn phẫu thuật, ở bên ngoài đã có không biết bao nhiêu người chờ đợi, mẹ Lam, Tuấn Nguy cho đến đám thuộc hạ đầy màu sắc cũng không thiếu một ai. Thậm chí họ còn khoa

trương đến nỗi làm cả bằng rôn màu đỏ chót in dòng chữ ” Chào Mừng Cậu Chủ Nhỏ” mà cầm phẩy từ trái qua phải. Uy Vũ nhìn đán người nhốn nháo này mà khóe miệng giật liên hồi

Cũng may đây là phòng khám của riêng cậu cho nên không có một ai, chứ nếu là bệnh viện công, không chừng những người này đều đã bị đá bay ra khỏi nơi này tám thước rồi chứ đừng đùa

Thừa Hạo nhìn vợ mình trên bàn mổ, cứ nghĩ đến khoảnh khắc con dao lạnh ngắt đó rạch lên cái bụng trắng của cậu mà không khỏi xót xa, anh nắm tay cậu nói

- Dạ Anh!! Lại phải để em chịu đau rồi, cùng nhau cố gắng đón nhóc con ra đời nhé!!

Dạ Anh cảm nhận được sức lực từ bàn tay kia siết chặt lấy tay mình, biết rằng trong lòng anh đang lo lắng liên trấn an

- Được rồi!! Em không sao mà, chỉ là sinh con thôi, chứ có phải phẫu thuật bệnh nan y gì đâu mà lo lắng, anh ra ngoài chờ đợi một chút, một khắc là xong ngay mà!!

Lúc này Lục Tiểu Thiên là người trợ giúp cũng đã chuẩn bị xong tất cả mọi việc,Uy Vũ đeo bao tay vào, lấy một ống thuốc gây mê đến chỗ Dạ Anh, đoạn nói

- Thừa Hạo, tôi nghĩ anh đi ra trước đi, đến giờ phải sinh rồi, một lát nữa lại được gặp cậu ấy

Thừa Hạo nhìn Dạ Anh chăm chú, sau đó mới đành lòng gật đầu mà bước ra

Uy Vũ nói với Dạ Anh

- Thường thì sinh mổ rất nhanh, tớ tiêm cho cậu một mũi thuốc gây mê khoảng nhiều giờ, vì còn phải tiếng hành cất bỏ tử cung cho cậu, nên hơi lâu một chút!!!

- Được!! Cậu cứ yên tâm, tớ chịu được, mau tiến hành đi, xem đám người ngoài kia háo hức đón cháu trai đến thế nào rồi!!!

- Haha!! Lục Tiểu Thiên! Em cũng chú ý đến ca mổ này nhé!! Vì sau này em cũng phải sinh con theo trường hợp này, học hỏi chút vẫn tốt hơn

- Vâng....!!

Uy Vũ tiêm mũi gây mê cho Dạ Anh thì chưa đầy 15p sau cậu đã dần mơ màng đi vào giấc ngủ sâu

Uy Vũ cùng Tiểu Thiên đều cẩn thận trong việc mang tiểu Bánh Đậu đến với thế giới bên ngoài

Hơn nửa giờ trôi qua, Thừa Hạo ngồi ở băng ghế chờ đợi đang lo lắng thì bị tiếng khóc yếu ớt của con trai làm cho hồn phách đều trở về

Mẹ Lam, Tuấn Nghi lần thuộc hạ đều mừng rỡ âm thầm lau nước mắt đang chảy dài của mình

- Bảo bối của mọi người đều chào đời rồi

Tiểu Thiên sau khi tẩy rửa sạch sẽ cho thằng bé thì liền vội vàng, bao bọc nhóc con lại, đem Bánh Đậu sang lồng kính để nuôi

Cả một đoàn người khi thấy khóc con nhỏ xúm lại liền phấn khích vô cùng, liền nối thành cái đuôi kéo nhau đến buồng nuôi cậu chủ nhỏ

Tại hàng ghế ngồi chờ của phòng phẫu thuật vẫn còn Thừa Hạo, Mẹ Lam, và Tuấn Nghi ngồi chờ Dạ Anh, tuy rằng họ cũng rất thương cháu, nhưng con dâu vẫn là quan trọng hơn

Phải mất một tiếng đồng hồ sau nữa ánh đèn phẫu thuật mới tắt đi, Uy Vũ vừa bước ra liền bị anh tóm lấy mà hỏi

- Dạ Anh..Dạ Anh!! Em ấy sao rồi??

- Vẫn tốt, chỉ là cắt tử cung thôi mà, không có gì nghiêm trọng đâu, một lát nữa sẽ được đưa về phòng bệnh, có lẽ thuốc mê cũng sẽ hết tác dụng nhanh thôi nên anh đừng quá lo lắng

Nghe đến vợ mình không sao, tim anh nhẹ hẫng đi, vội vội vàng vàng chạy vào trong nhìn vợ mình một lúc

Dạ Anh yên bình nằm ngủ trên bàn mổ, cũng không có gì gọi là khó chịu, anh bước đến khẽ hôn lên trán cậu mà cười cười

- Anh bây giờ sẽ không nhìn con trai đâu, anh đợi em tỉnh dậy rồi hai ta cùng nhau chào đón con trai luôn, như vậy mới ý nghĩa!!! Bánh Đậu chắc chắn sẽ vui lắm đó!!!

Không hiểu sao Thừa Hạo ngày thường rất ít cười, nhưng hôm nay nhìn vợ mình lại nghĩ đến con trai vừa chào đời kia thì miệng không thể ngậm lại được, chỉ cười mãi thôi

_____****_____

Buổi chiều Tiểu Thiên đang trong phòng chăm sóc bé thì Uy Vũ cùng Tuấn Ngụy liền đến thăm

Nhìn cháu trai mình cả người đỏ đỏ, mặt thì nhăn nhúm như khỉ con. Lại còn nhỏ xíu xiu anh liền nhủu mày hỏi

- Kì lạ nha, anh tự hỏi anh trai anh cũng rất đẹp trai, chị dâu cũng thật dễ thương cơ sao Bánh Đậu lại xấu như vậy nhỉ?

Uy Vũ tặng cho hắn ánh mắt khinh thường, nhưng vẫn có lòng tốt giải thích

- Con nít mới sinh đứa nào không giống nhau, đợi vài tháng nữa nó sẽ lần lần thay đổi, đến lúc đó sẽ rất dễ thương có biết chưa tên đàn

- Ồ thì ra là vậy!!

Bỗng nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, nhìn đến thì thấy là Khang Mạnh Nghiêm, Lục tiểu Thiên liền mừng rỡ chạy ra, Uy Vũ cũng thuận thể đi đến nói chuyện

- Chào Mạnh Nghiêm, lại đến đón vợ nữa có phải không??

Mạnh Nghiêm mỉm cười gật đầu. Sau đó hỏi vợ mình

- Hôm nay em làm việc có tốt không??

Tiểu Thiên vui vẻ trả lời..

- Có!! Em bé dễ tương cực kỳ luôn đó anh

- Tốt! Nếu em muốn chúng ta cũng có thể có một đứa

Đoạn Mạnh Nghiêm quay qua hỏi Uy Vũ

- Anh Vũ, sau này nhờ anh kiểm tra lại thân thể em ấy một chút, em sợ rằng sau vụ tại nạn năm đó thân thể em ấy vẫn chưa khỏe hẳn

- Được chứ, anh sẽ kiểm tra thật tốt cho em ấy, Tiểu Thiên mau về đi, mọi chuyện còn lại để anh lo là được

Lục Tiểu Thiên ngoan ngoãn gật đầu chào Uy Vũ cùng Tuấn Nghi ra về, đoạn nắm tay Mạnh Nghiêm đi về

phòng làm việc của mình lấy đồ, vừa đi vừa kể về Bánh Đậu không ngừng, anh im lặng nghe cậu kể mà đôi mắt chứa đầy yêu thương, thầm cảm ơn ông trời năm đó đã không cướp tính mạng của cậu khỏi tay mình

Tuấn Ngụy nhìn hai người kia ra về liền thì thầm vào tai Uy Vũ

- Hay em cũng sinh cho anh một nhóc đi

Uy Vũ trừng mắt hắn nói

- Cút ngay cho ông

Nhưng mà dù sao cũng chào mừng Bánh Đậu đã ra đời

_____*****_____

Truyện gần hoàn rồi mọi người ơi!!!!

26. Chương 26: Chăm Sóc

Đợi Dạ Anh tỉnh lại cũng đã là chín giờ tối ngày hôm đó, bởi vì vẫn còn tác dụng phụ của thuốc mê mà khi mở mắt ra, cậu vẫn còn rất mơ màng, mọi vật mọi thứ xung quanh đều được một tầng nước trong mắt bao phủ

Phải đợi thêm năm phút nữa thì cậu mới coi như hoàn toàn mở mắt ra được. Nhìn đến cái bụng đã bằng phẳng của mình, lại nhớ đến khi sáng mình vừa sinh con trai ra, cậu liền vô thức gọi tên

- Bánh Đậu!!!

Thừa Hạo đang loay hoay đặt giường ngủ bên cạnh lại bỗng nhiên nghe tiếng cậu mà mừng rỡ, vớt luôn cả chiếc giường xếp kia qua một bên, vội vàng đi đến nắm lấy tay cậu nói

- Dạ Anh!! Em cảm thấy thế nào rồi?? Có chỗ nào không khỏe hay không?? Vết thương ra sao, đau không, anh gọi Uy Vũ vài kiểm tra cho em nhé??

Nghe được tiếng của Thừa Hạo cất lên, lại cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay kia thoát ra khiến cậu an lòng hơn, giọng nói mang theo chút mệt mỏi trả lời

- Em không sao, vẫn ổn!!! Con trai đâu rồi anh!!!

Hôn nhẹ lên trán của cậu một chút, anh tràn đầy yêu thương trả lời

- Con trai được đưa vào lồng kính nuôi rồi!! Anh nghe Uy Vũ nói con trai tuy không đủ tháng nhưng vẫn rất khỏe mạnh!! Em đừng có lo

- Vậy cũng tốt!! Anh đã nhìn con chưa??

- Hửm!! Chuyện này thì chưa, anh đợi em vết thương mổ đã lành thì mới đưa em đi gặp con luôn. Hai chúng ta đều lần đầu cùng nhau nhìn thấy mặt con sẽ ý nghĩa hơn rất nhiều. Bánh Đậu nếu thấy cả hai người cha mình cùng đến chắc chắn cũng sẽ vui hơn, cho nên anh vẫn luôn nhin đó!!

- Vậy cũng tốt!! Đợi em khỏe mạnh chúng ta đều đến thăm con

Anh nhìn cậu, khuôn miệng dịu dàng kéo giãn ra, xoa xoa bàn tay cậu tiếp tục hỏi

- Ngủ cả một ngày rồi chắc em rất đói, cũng may ban nãy mẹ anh có mang ít cháo lỏng cùng với vài quả trứng gà đến để em ăn, em đợi anh một chút, anh đi chuẩn bị cho em

Anh nói đến việc ăn uống thì bụng cậu cũng đã đánh trống kêu vang, cậu trả lời

- Cũng thật sự rất đói rồi, em muốn ăn bây giờ

Thừa Hạo đi đến bên đầu giường, nhấn nút tự động để giường được nâng lên với mức độ phù hợp, sau đó đến chiếc bàn nhỏ ở bên kia, bóc vỏ hai quả trứng gà rồi lại lúi húi xách bình giữ nhiệt đến chỗ cậu, từ từ đút cậu ăn từng muỗng cháo, từng quả trứng gà béo ngậy!!

Lúc Uy Vũ vào kiểm tra thân thể một lượt nữa cho Dạ Anh liền nói

- Tớ nói thật, không ngờ kì tích có thể xảy ra nha, ban đầu cứ nghĩ sẽ mất đi một trong hai người, nào ngờ đâu đã không mất ai mà nhóc con và cậu ai nấy tình trạng cũng đều tốt hết cả. Thật nể phục

Dạ Anh hiện giờ vẫn còn rất yếu nên chỉ nhìn hẩn mỉm cười xem như thay lời tán thành, Thừa Hạo thì đứng lên nói lời cảm ơn không ngừng

Lúc hẩn đi ra, hai người liền tâm sự với nhau một lát!!

- Đợi em khỏe hẩn chúng ta liền kết hôn đi, anh không thể đợi được nữa rồi!!

Cậu nói với hấn

- Anh đó!! Lo gì, em không có chạy mất đâu con cũng sinh cho anh rồi mà!!. Hay chúng ta đợi Bánh Đậu được một tuổi rồi tổ chức luôn

Anh hôn tay cậu nói

- Được! Em nói gì anh cũng nghe hết!!! Được rồi, em còn yếu lắm mau ngủ đi nào

Bỗng nhiên điện thoại Thừa Hạo vang lên, nhìn đến cuộc gọi thì biết là thuộc hạ trong nhà gọi đến, anh vén lại góc chăn cho cậu, sau đó mới đi ra ngoài bắt máy. Bên kia liền truyền đến giọng nói

- Ông chủ!! Hai mẹ con của nhà họ Dương lại đến đây quậy phá nữa rồi, phu nhân đang cật lực giấu giếm chuyện ngài Dạ sinh cậu chủ nhỏ, hai người kia không thấy ngài Dạ thì làm ầm lên đòi gặp cho bằng được

Từ điện thoại vang đến một giọng nói chanh chua

- Mau để tôi gặp Dạ Anh, nó đừng có nghĩ rằng có người chống lưng thì tôi không làm gì được, nếu nó không giao công ty cho tôi và Dạ Nguyệt tôi liền nói với mọi người nó là kẻ dị tật, nam không ra nam, nữ không ra nữ!!

Mẹ Lam bên này cũng lên tiếng

- Bà thật sự là mẹ của Dạ Anh sao?? Còn ác độc hơn cả mẹ kế nữa đó

- Thì sao hả?? Tôi chẳng cần đứa con mở chân cho trai thượng, lại cần không cần kẻ song tính đáng ghét, nó là kẻ dị tật như cha nó, nếu như không phải vì tên kia giàu, tôi đây sẽ cưới lấy hấn sao??, bây giờ hấn chết rồi, tôi mang người yêu và con gái tôi đến đòi lại những năm tháng thiệt thòi của tôi thì có gì là sai hả?? Mau gọi nó bàn giao lại công ty cho tôi

- Ồ đàn bà khốn nạn này!! Tôi phải đánh bà giúp Dạ Anh và vui trên trời kia hả giận mới được!!

Những lời của bà ta đều được Thừa Hạo nghe rõ tất cả. Anh dằn dò

- Tạm thời cứ để mẹ tôi giải quyết đi, sau đó thì cứ tiễn khách, ba ngày nữa sẽ có người đến tính sổ một nhà ba người kia!!

- Vâng thưa ông chủ

Điện thoại vừa tắt đi, anh liền gọi đi một cuộc gọi khác, rất nhanh bên kia liền bắt máy

- Uy!! Là ai??

- Tỉnh Ứng Mạnh!! Là anh đây, Khúc Thừa Hạo!!

Đầu dây bên kia nghe đến tên anh trong giọng nói liền vui mừng khôn siết

- Đại ca!Anh mất tích lâu quá đó!!!

Hơ hơ Ứng Mạnh lại tái xuất rồi bà con ơi, chuẩn bị tới phần tui thích nhất, đó là màn tra tấn sống không bằng chết nè, nếu ai cảm thấy cắt lưỡi vắt chanh chưa đủ thấm thì xin hãy chuẩn bị đến màn tra tấn lần này, màn tra tấn quái dị do tui nghĩ ra, mà chắc không ghê lắm đâu!!!! hí hí

Tui thiệt sự không hiểu mụ kia thật sự là mẹ Dạ Anh à??

27. Chương 27: Đêm Khuya Tại Phòng Khám Đặc Biệt

Hội Tín Phong năm xưa là do Khúc Thừa Hạo thành lập, mục đích là để làm một căn cứ cố định ở Châu Á này, giúp anh dễ dàng thực hiện mọi việc của mình hơn. Tỉnh Ứng Mạnh, Nghiêm Phong và hai người kia đều là anh em vào sinh ra tử của anh lúc đó. Phải nói rằng tình cảm huynh đệ tốt đến vô cùng

Nhưng không lâu sau đó, Lão Đại của họ chính là Thừa Hạo liền mất tích không một dấu vết, đến cả một sợi tóc cũng không để lại. Cho nên Tỉnh Ứng Mạnh thay anh đứng lên làm người cầm đầu của Tín Phong, họ Tỉnh này năng lực cũng không hề kém cạnh anh, vừa đi lên không bao lâu thì đưa bang hội vươn xa hơn, tạo một địa vị hùng mạnh nhất cho Tín Phong ở giới hắc đạo

Nhưng cho dù anh có mất tích lâu bao nhiêu, trong lòng của Ứng Mạnh và ba người còn lại, anh vẫn là vị anh già đáng kính nhất của bọn họ, cho nên khi vừa thấy anh gọi điện cho mình, họ Tỉnh của chúng ta không kìm khỏi vui vẻ

Thừa Hạo bên giọng nói này cũng sáng khoái không kém mà bắt đầu cuộc nói chuyện

- Lâu bao nhiêu thì anh vẫn gọi cho chú đây thôi. Ứng Mạnh, anh hiện đang ở Bắc Kinh đây

- Thì ra anh vẫn ở gần chỗ của bọn em như vậy, hại em và bọn Nghiêm Phong đào bới cả mọi góc ngách

vẫn không thể kiếm ra anh đó anh già

- Haha! Các cậu không kiếm ra anh cũng phải, anh bây giờ không muốn dính líu gì đến hắc đạo nữa đâu. Mà đúng rồi. Ứng Mạnh anh đây đã có vợ và con rồi đấy

Tĩnh Ứng Mạnh nghe đến đây thì giật mình, lời nói mang ba phần trêu chọc bảy phần chúc mừng

- Haha! Em cứ tưởng đâu anh bị bất lực hoàn toàn chứ, bấy lâu trước thấy anh có đưa ai lên giường đâu, hôm nay gọi điện đến thì liền cho chúng em đây nhiều bất ngờ thật. Lão ca, chúng mừng. Anh hiện đang ở đâu, để em và Nghiêm Phong đến chào chị dâu và thăm cháu

- Lát nữa anh sẽ gọi tin nhắn địa chỉ cho cậu, còn một chuyện nữa anh muốn nhờ cậu giúp

- Được, anh đã lên tiếng thì em cũng sẵn lòng giúp, vậy thì có gì anh em chúng ta gặp mặt rồi nói

- Còn nữa, nói trước cho các cậu biết luôn, bà xã của anh là nam, còn có khả năng sinh sản nữ

Tĩnh Ứng Mạnh không tỏ vẻ gì ngạc nhiên đáp

- Thì có làm sao? Vợ em đây cũng là nam, bọn em cũng cấy tử cung nhân tạo để sinh con nữa mà, không sao không sao. Vậy sáng mai anh em chúng ta liền gặp nhau, em cúp máy đây, con trai em lại thức giấc rồi, nhóc ấy mà khóc thì vợ em cũng mất ngủ mất

- Ân

_____*****_____

Khi Thừa Hạo vừa bước vào thì thấy Dạ Anh đang cố gắng nhướn người lên, anh vội vàng đi nhanh đến đỡ cậu, đoạn hỏi

- Em muốn làm gì, sao không gọi anh vào làm giúp em

Cậu được anh ôm vào lòng liền cảm thấy buồn cười, dụi đầu vào ngực anh cậu nói

- Em chỉ là muốn đi vệ sinh thôi mà, thấy anh đang gọi điện thoại nên không muốn làm phiền anh đâu

Thừa Hạo bế cậu vào lòng mà hướng nhà vệ sinh đi đến, vừa đi vừa trách mắng cậu

- Em vẫn là quan trọng hơn,sau này muốn làm gì cũng phải nói cho anh biết. Em mới vừa sinh xong, nếu không may đụng chạm đến vết thương vừa mới khâu xong thì biết làm thế nào, tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nằm yên có biết chưa?

- Tốt! Em sẽ ghi nhớ điều này được chưa

- Ngoan.. Bà xã anh dịu hiền thế này thì chắc chắn con trai của chúng ta sau này cũng sẽ rất hiền lành cho xem

Nhưng đời đâu phải như mơ, những lời Thừa Hạo nói hôm nay, đều đảo ngược với tương lai sau này. Thành nhóc thối đó sau này hại Dạ Anh ngày nào cũng phải đến tận trường tận lớp mà xin lỗi thầy cô, cùng phụ huynh khác đến nỗi giáo viên đều thuộc cả mặt

Giúp Dạ Anh vệ sinh xong, hai người an an ổn ổn mà chìm vào giấc ngủ

_____*****_____

Tại phòng làm việc của Uy Vũ lại vang lên tiếng rên rĩ

- A..ha..đau..quá

Phía sau cậu, Tuấn Nghi đang đưa đẩy người anh em của mình vào cốc hoa nhỏ bé của cậu, đoạn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- Nói!Sau này còn dám ôm người con trai khác tước mặt anh nữa không?

Uy Vũ cũng không vừa mà gồng mình lại trả lời

- Mẹ...khiếp..dám..cường hiếp ông.. Nhẹ..một..chút....aa....ông ôm ai là chuyện của ông...aa..ha....nhẹ thôi..

- Được em gan lắm, tôi sẽ làm cho đến khi nào em ngoan ngoãn mới thôi

Tuấn Nghi nói được là làm được, phía dưới liền dùng sức ra vào không ngừng khiến Uy Vũ chỉ biết khóc thét mà nhận lỗi

- A....Ha...chậm thôi...hu..hu...tên...đó..là bạn lâu ngày không..gặp..của tôi, chúng tôi chỉ ôm nhau xã giao thôi...A...sướng quá..sau này không dám nữa đâu mà...anh đâm..vào..chỗ đó...a ha...từ từ thôi

Anh vờ như không nghe thấy cậu nói gì,vẫn tà ác thúc mạnh vào người cậu nói

- Vậy có chịu cưới tôi không??

- Hức...A...ha...cưới mà, sẽ cưới... Nhẹ thôi

Anh lúc này mới thả chậm tốc độ lại, nhẹ nhàng hôn lên tấm lưng cậu nói

- Em đó...sau này không được ôm ai hay va chạm với ai ngoài anh có biết chưa?? Anh biết hôm nay người ôm em là bạn của em, nhưng anh vẫn tức giận, sau này ngoan ngoãn nghe lời làm vợ hiền của anh nghe chưa?

- A...được...được..đều...nghe..anh...tôi bắn đây...hừ..ừm

Anh cũng đã tới giới hạn cho nên sau khi đâm ra rút vào vài cái nữa thì cũng liền bắn vào bên trong cậu

Cậu vì lần đầu tiên đạt được khoái cảm sung sướng mà trực tiếp ngất đi, Tuấn Ngụy mặc kệ thân thể hai người có chút không sạch sẽ mà trực tiếp ôm Uy Vũ đến phòng nghỉ mà cùng nhau chìm vào giấc ngủ

Dù sao cũng xin chúc mừng bác sĩ, vì lần đầu tiên bị cưỡng hiếp mà có một tấm chồng, vì lần đầu tiên mất đi danh hiệu trai tân mà sắp lên xe hoa (*- -*) chúc mừng, thật sự chúc mừng anh = =

_____*****_____

Hế!! Chap sau hội cái bang....á nhầm hội anh em lại gặp nhau, sẽ có cuộc nói chuyện của những anh công và cuộc nói chuyện của những người vợ nè!!! Hí hí... Sau đó sẽ là màn tra tấn (nghĩ đến đây mà sướng nổi da gà)

Mong bà con ủng hộ và vote cho tui nè, à còn nữa nhớ ủng hộ bộ " Đoàn Văn Đàm Mỹ" của tui luôn nha

28. Chương 28: Anh Em Hội Tự

Sáng hôm, trong lúc Dạ Anh đang được Thừa Hại bón cho từng thìa súp thì cửa phòng bệnh mở ra, theo sau đó là bốn người xuất hiện, Nghiêm Phong thấy người anh đã lâu ngày không gặp liền vui mừng khôn siết, một tay bế con trai mập mập mười một tháng tuổi, một tay nắm tay của Tống Bạch kéo đến gần anh

- Lão đại à!! Anh thấy không,năm xưa anh luôn nói chắc như đinh đóng cột rằng sau này em sẽ là cầu độc thân cả đời vì tính trăng hoa, nhưng bây giờ anh nhìn đi em có vợ đẹp có con ngoan, anh còn dám chê em nữa không!!

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đầu đầu đầy hắc tuyến vì câu nói của cái con người này. Anh em lâu ngày không gặp, nó không hỏi thăm thì thôi đi, lần này chưa kịp mở lời chào hỏi thì hắn đã bắt đầu khoe mẽ rồi. Thật đúng là hết thuốc chữa mà

Tổng Bạch cảm thấy đau đầu vì hành động ngu xuẩn của chồng mình, liền dùng tay đập lên ót hắn nói

- Mau nghiêm túc lại cho em, trong phòng bệnh đừng nháo loạn

- Vâng!! vâng tuân lệnh bà xã

Tổng Bạch vừa nói hai câu thì Nghiêm Phong đã thu lại phép tắc, lúc này Tính Ứng Mạnh mới dắt vợ và ẵm con trai đến gần, vẫn là Tình Mặc ngoan ngoãn chào hỏi trước

- Chào anh Khúc, chào anh dâu ạ. Em là Tình Mặc

- Lão Đại!! Rốt cuộc cũng gặp lại cái bản mặt già của anh rồi!! Chào anh dâu.... Ấy!! Sao lại là cậu Dương thế này??

Ứng Mạnh định chào hỏi vị trên giường kia, nhưng không ngờ hóa ra lại là người quen, không!!nói chính xác hơn là người đang làm vợ của anh già chính là đối tác của công ty mình!! Dương Dạ Anh

Cậu cũng dường như nhìn ra Ứng Mạnh, sau một hồi giật mình liền lấy lại phong độ chào hỏi

- Cậu Tính đúng là trái đất tròn thật nha!!

Anh khách khí nói lại

- Haha!! Quả đúng như vậy

Thừa Hạo lên tiếng hỏi

- Hai người quen biết nhau từ trước??

Cậu gật đầu trả lời

- Đúng vậy!! Công ty em hợp tác với công ty cậu ấy, cho nên có quen biết!

Tổng Bạch nghe đến đây liền xen vào một câu

- Gần một năm trước nghe nói ngài Dạ muốn ở ẩn khiến tôi làm việc với những tên tai to bụng phệ rất mệt nha!! Không ngờ ngài ngài ở ẩn đều có nguyên do!!

- Ủ!! Cũng chỉ vì con trai mình nên tôi mới rút lui về sau một chút thôi đó mà!!

Nhìn chung tổng thể thì hầu như mọi người đều quen biết nhau, nhưng chỉ có Tình Mặc là Dạ Anh và Thừa Hạo đều lạ mặt, nhìn Tĩnh Ứng Mạnh từ nãy đến giờ vẫn nắm tay chàng trai có khuôn mặt non đến búng ra sữa kia. Anh kì lòng không được mà hỏi

- Mạnh!! Sao khẩu vị cậu nặng vậy!! Đến đứa nhóc chưa đủ tuổi vị thành niên mà cũng ăn nữa là sao. Còn dụ dỗ người ta có con của mình, không sợ cảnh sát bắt mất à??

Phụt!!! Hahahahaha

Nghiêm Phong nghe lão đại mình nói vậy liền bật cười không ngừng, Tống Bạch là người luôn giữ điềm tĩnh cũng nhịn không được mà quay mặt lại đối diện với chồng mình, giả vờ sửa áo cho con trai mà cười khúc khích

Ứng Mạnh nghiêng răng nghiêng lợi nói

-Anh già!! Em không có biến thái như anh nghĩ đâu. Vợ em cũng đã hai mươi ba tuổi rồi đó, vị thành niên ở đâu ra??

- Hả?? Sao mặt non như con nít vậy!! Tôi nhìn cứ tưởng là trẻ con thôi đó

Tình Mặc biết lão công mình tức giận nên liền ngốc ngốc vuốt lưng cho anh trấn an

- Anh đừng giận!! Anh vẫn đang ẵm con đó !! Ứng Mạnh nói đúng đó, em cũng đã hai mươi ba tuổi thật rồi mà!! Không phải con nít đâu

- Anh không sao!! Vợ em đừng đứng đó nữa, lại sofa ngồi đi, anh có bỏ sẵn trong túi áo em vài thanh socola đó!! Con trai cứ để anh giữ

Thừa Hạo nhìn thấy một màn gia đình nhỏ của nhà họ Tĩnh này mà cảm thấy buồn cười, sau đó lại quay người qua đút súp cho Dạ Anh ăn, đoạn nói

- Mọi người đợi anh lo cho vợ mình một chút đã, sau đó chúng ta tìm chỗ nói chuyện

Dạ Anh khó hiểu đặt câu hỏi

- Hạo!! Có chuyện gì vậy??

- Không có gì cả!! Chỉ là một số chuyện riêng của anh thôi!! Em ăn xong ngồi chơi với bà xã của hai người này nhé!! Uy Vũ nói sức khỏe em đã tốt rồi!! Mai anh liền ẵm em đi nhìn có được không??

Nghe đến mình sắp được gặp con trai, cậu kích động không thôi, không quản mọi người đang ở đây liền nắm tay anh mà hôn hôn, anh ôn nhu nhìn hành động của cậu mà yêu thương không thôi

Cho cậu ăn xong, anh lại bắt ép cậu uống một ly sữa nóng, sau đó lại dùng khăn ướt lau mặt cậu, lúc này mới yên tâm nói

-Anh đi một chút liền quay lại sớm thôi, em khó chịu chỗ nào thì cứ gọi anh nhé!!

Dạ Anh ngoan ngoãn nói

- Em biết rồi!! Ở đây còn Tống Bạch và Tình Mặc mà!! Em không sao đâu

Anh nghe vậy mới buông lỏng người, dù sao en ấy thân thể đặc biệt, lại vừa phải dễ mồi cho nên anh luôn lo lắng cho cậu, nhìn đi nhìn lại thì thấy trong phòng vẫn còn hai người, Uy Vũ hiện tại cũng đang ở phòng khám bên cạnh, cho nên anh bây giờ mới ra hiệu cho Ứng Mạnh và Nghiêm Phong đi với mình, hai người kia liền đưa con trai cho bà xã mình giữ, sau đó ba người liền đóng cửa ra ngoài!!

_____*****_____

Chuẩn bị sẽ đến cảnh một nhà ba người hạnh phúc rồi bà con ơi!!

Tui nói sắp hoàn rồi mà thấy vẫn phải chi tiết một chút nên kéo dài thêm một chút nữa vậy!

Tối nay tui sẽ cho ra truyện mới, mong các tình yêu tối đến ủng hộ nha

29. Chương 29: Vấn Đề Chính

Ba người kia vừa đi ra, trong phòng bệnh liền được trả lại một mảng yên tĩnh vốn có của nó

Tống Bạch liền ẵm con trai đặt đến chỗ ghế sofa nơi mà Tình Mặc đang bế nhóc Tinh Hi nghịch ngợm tự ăn ngón tay của mình. Nhóc con tên Nghiêm Khiết vừa đặt cạnh Tiểu Hi thì liền theo bản năng với tay mũm mĩm sang nắm lấy tay của nhóc kia, khiến Tình Mặc nhìn mà không khỏi buồn cười!!

Dạ Anh nhìn sang hai người đang sắp xếp chỗ ngồi cho hai quý tử nhà mình, liền hỏi Tống Bạch

- A Bạch, tôi tưởng người người nghiêm túc như cậu sẽ khó có ai lọt vào tầm ngắm chứ. Không ngờ chồng của cậu tính cách lại bù đắp cho cậu nha!!

Tống Bạch sau khi đặt hai đứa bé cạnh nhau xong liền quay đầu lại trả lời

- Tình cảm là một cái nợ từ trước, tuy thật sự nhìn A Phong cà lơ phất phơ vậy thôi nhưng anh ấy lại rất biết quan tâm, chăm sóc người khác đó!!

Rồi lại quay sang Tình Mặc dặn dò

- Tiểu Mặc!! Coi chừng móng tay hai nhóc lại cào vào mặt đấy. Mặt em mà bị gì đại Boss lại sẽ làm ầm lên cho xem

Tình Mặc lúc vội vàng đưa mặt ra xa, cười ngô nghê đáp

- Ân!! Em biết rồi, sẽ cẩn thận hơn mà!! A!! Đúng rồi anh Dạ, em có mang trái cây đến đây nè, anh có muốn ăn không?? Em liền đi gọt cho anh vài quả??

Dưng Dạ Anh bị ấn tượng với cậu trai gốc nghiệt này từ cái nhìn đầu tiên, thấy cậu vừa hiền lại vừa ngoan ngoãn, liền không kiềm lòng được khen ngợi

- Chà!! Tình Mặc thật lễ phép nha!! H

Bảo sao cái vị tổng tài mặt than nổi tiếng nào giờ lại say em như điều đổ, anh thấy Ung Mạnh giống như bị cuồng vợ luôn vậy!!

Tống Bạch nhắc đến tổng tài nhà mình thì như được bắt trúng đài, liền mở miệng tán gẫu

- Anh Dạ, anh biết không, Tình Ung Mạnh thật sự rất cuồng Tình Mặc đó, lúc cậu ấy sinh con, ngài ấy nghe tiếng vợ mình rên la trong phòng thì chân đứng không nổi, lúc cậu ấy gào thét anh ấy cũng khóc luôn. Nhắc đến cảnh ấy mà em vẫn còn dựng cả lông tơ lên luôn đấy!!

- Haha!! Nếu để nhân viên công ty hẳn thấy được mặt này của chủ tịch nhà bọn họ, chắc chắn mọi người sẽ chết đứng luôn cho mà xem

Lâm Tình Mặc nghe hai người nói chuyện thì cũng không xen vào, chỉ im lặng gọt vài quả táo rồi sắp ra đĩa đưa đến cho cậu

- Anh Dương!! Người đàn ông của anh cũng thê nô không kém gì lão công của bọn em đâu, nhìn cách anh ấy lo cho anh từng chút cũng đủ hiểu anh ở vị trí quan trọng như thế nào rồi!!

Dạ Anh khi nhắc đến Thừa Hạo thì trong lòng cậu cũng được tràn đầy một cổ vui vẻ không thôi, nhìn người đàn ông cao to một mình tự tay chăm sóc cậu, khiến trái tim cậu như sắp tan chảy ra. Vui vẻ nở ra một cười như ánh mặt trời buổi sáng sớm, cậu nghiêng đầu nhìn hai người họ, sau đó thốt ra một câu

- Ba huynh đệ nhà này đều thê nô hết cả rồi

Câu nói đùa của Dạ Anh khiến không khí tràn ngập tiếng cười

Tại một phòng khác của phòng khách, ba người đàn ông quay lại một bộ mặt thật vốn có của bọn họ, bầu không khí trong phòng đề tràn ngập nghiêm túc, Thừa Hạo sau khi kể rõ sự tình về vụ việc của mẹ Dạ Anh, Nghiêm Phong kích động mắng

- Là bà ta tham lam trước, nếu không yêu thì thôi hà cớ gì phải cưới ba của Dạ Anh trong khi biết rõ ông ấy là người khác biệt chứ?? Bây giờ còn quay sang đổ tội rằng vì ông ấy mà thua thiệt đủ điều. Á đàn bà này là ác quỷ đội lốt người à?? Đến con trai mình sinh ra còn nổi điên uy hiếp. Ta thảo!!

Tĩnh Ung Mạnh khác với Nghiêm Phong, sau một hồi im lặng, anh lúc này mới lên tiếng

- Vậy chuyện anh muốn nhờ em là xử lí à ta??

Thừa Hạo gật đầu

- Anh dù sao cũng đã gác kiếm, nếu bây giờ lại xuất đầu lộ diện dù ở một góc nhỏ thôi cũng đủ khiến các bang khác náo loạn một phen. Vả lại, anh biết em có nhiều cách tra tấn khác người, không giống ai, nhưng lại kinh dị hơn gấp trăm ngàn lần, anh muốn bà ta vừa bị tra tấn, vừa toàn tâm toàn ý từ bỏ tham vọng của mình, nói đúng hơn là sống không bằng chết. Một nhà ba người đã hại nhà họ Dương ra nông nỗi điều tàn, anh cũng muốn những người này lãnh hậu quả. Em giúp anh được chứ??

Ung Mạnh vỗ vai anh, nói

- Ca!! Một chút chuyện nhỏ này cứ giao cho em, anh trở về là tốt rồi. Bọn em chờ thiếp dưới và thiếp đây tháng con anh đó!!

- Haha lần này chắc chắn sẽ đưa thiếp đòi nợ các cậu!!

Ba huynh đệ nhìn nhau mà cười lớn, sau đó quay lại với phòng bệnh của cậu

Lại ngồi chơi với nhau thêm một tiếng đồng hồ nữa thì hai vợ chồng nhà họ Tịch cũng họ Nghiêm cũng chào tạm biệt bé con trai cưng ra về, trả lại phòng bệnh nhỏ cho Thừa Hạo và Dạ Anh, anh nhìn cậu, rồi lại ôn nhu nắm tay cậu mà hôn hôn, trong giọng nói đầy yêu thương

- Thật may vì em luôn ở bên anh, nếu em có mệnh hệ gì chắc anh cũng theo em luôn!!

Cậu đáp lại.

- Đừng nói vậy nữa, mọi chuyện đều qua rồi. Vả lại, anh đã hứa mai đưa em đi gặp Bánh Đậu rồi đó!! Bánh Đậu chắc sẽ vui lắm

- Ủm!! Anh hứa mà!! Anh cũng muốn gặp con lắm rồi, ngày mai chúng ta đều cùng chào đón tiểu bảo bối có được không??

Dạ Anh mỉm cười gật đầu, sau đó hai người tại ánh mặt trời đang chiếu qua cửa sổ phòng bệnh trao nhau nụ hôn

_____****_____

Phòng bác sĩ Uy Vũ

- A...đúng rồi, chỗ đó, nhẹ thôi phải từ từ nhẹ thôi...ừ đúng rồi, là như vậy..ôi trời ơi..sướng chết tôi rồi

Tuấn Ngụy nhìn con người dưới thân mà buồn cười, bóp bóp eo cậu nói

- Chỉ là massage eo cho em thôi mà, đâu cần phải kêu dâm dăng như vậy hả cục cưng. Để dành sức tối rên sẽ tốt hơn

Cậu quay sang, trừng mắt mắng anh

- Im miệng, ai tối qua làm tôi cả đêm. Bây giờ phải nhiệt tình đền bù cho tôi, mong tôi hôm qua phục vụ cho anh nhiệt tình lắm rồi. Mau xoa bóp đi

Bóp!! Bóp!! Bóp

Tuấn Ngụy không lưu tình đánh vào mông cậu, giọng trách mắng

- Ở đâu ra cách nói chuyện với chồng em như vậy, không đánh là không được mà

Cậu bị anh đánh liên hồi liên vào mông, khiến cơn đau đêm qua từ cúc hoa lại trào lên, Uy Vũ nức nở xin tha

- A....baba..đau..em là em sai rồi, baba đừng đánh em nữa

_____*****_____

Chap này hơi tệ, mọi người thông cảm, đừng ném đá tui, trái chim tui nhỏ bé lắm nha

Vote đi chứ các tình yêu

30. Chương 30: Lãnh Hậu Quả

Tĩnh Ưng Mạnh không hổ danh là người cầm đầu Tín Phong, Thừa Hạo vừa mới nói lời nhờ vả anh cách đây ba ngày thì bây giờ anh đã bắt đầu hành động

Sáng nay khi vừa thấy chiếc xe ô tô của nhà ba người kia đi ra từ biệt thự, Chu Nghĩa cũng đàn em liền chặn ngay tại cửa xe mà uy hiếp bọn họ, trong lúc tình thế vẫn còn đang gọi là hỗn loạn thì nhóm người của Tĩnh Ưng Mạnh liền dùng khăn trắng có tẩm thuốc mê bịt miệng ba người lại, khiến tình nhân, Dạ Nguyệt cùng bà ta đều ngủ say như chết

Lúc bọn họ tỉnh lại nhờ xô nước lạnh ngắt của đám đàn em tạt vào mặt thì liền thấy mình đã ở một nơi khác, phu nhân họ Dương của chúng ta hai tay cũng hai chân bị trói như hình chữ thập ở dưới chân bị trói chặt cũng được đặt vào một bể kính trong suốt, tình nhân của ả ta là Hạ Xuyên được đặt ngay bên cạnh mình, hoàn cảnh bị trói cũng không hề khác mình là mấy

Chỉ có Dạ Nguyệt là vị trí trói buộc khác với hai người này, cô ta bị trói đối diện với Dương Phu nhân, ánh mắt vẫn còn mơ màng vì thuốc mê mà từ từ tỉnh lại

Bỗng nhiên giọng nói của Ưng Mạnh từ ngoài cửa vang lên, anh khi bước vào liền mang trong mình sát khí nồng nặc mà chào hỏi

- Dương Phu Nhân!! À không bây giờ phải gọi là Châu Huyền Trân chứ nhỉ!! Bà có vui không khi tôi đã bắt thì cũng bắt luôn một nhà ba người hạnh phúc của bà!!

Huyền Trân con mắt xéch nhếch lên nhìn anh, đoạn dùng giọng cứng rắn nói

- Mày có thù oán gì với tui tao, một gã đàn ông mà lại đi trói một hai người phụ nữ và người đàn ông trung niên như thế này không cảm thấy nhục nhã à??

(Cỏ: Tui cũng tên Nhã viết đến đoạn này là thấy nhột nhột:v)

Anh bình tĩnh đáp

- Ồ!! Vậy bà dựa vào thân phận phụ nữ mà đến uy hiếp cậu Dương Dạ Anh thì nên dùng từ gì nhỉ?? Khốn nạn, hay là Mặt Dày mới hợp đây??

Bán Nguyệt giọng nói căm ghét gầm gừ

- Thì ra là người của tên quái vật ấy!! Đều là bọn tiểu nhân như nhau

Chu Nghĩa nhin không được liền chặn miệng cô ta

- Cô em!! Bây giờ đừng nói giữ sức để lát nữa còn gào thét chứ!!

Tĩnh Ứng Mạnh ghét nhất nói chuyện với loại người có óc mà đem vào gỏi ở tiệm trưng bày này, trực tiếp nói vài câu nữa

- Bà Trân!! Tôi thật sự không hiểu rằng bà là ác quỷ từ phương nào tới, từ tình nhân đến lẫn con gái không biết tích đức chút nào hết. Cho hỏi bà đã đi đến chỗ nào mà đập cả tấn bê tông lên mặt thế?? Làm con sâu thối ở nhà họ Dương ngậm tiền chưa đủ thì bây giờ lại trở mặt la oái rằng mình thiệt thòi! Còn muốn lật đổ chính con trai mình để người đàn ông Hạ Xuyên này lên nắm công ty!! Thật buồn cười nhỉ

- Nó là quái vật!! Cả dòng nó là quái vật, tao ngủ với quái vật bao năm nay, một cái công ty xem như chút tiền an ủi cho bản thân tao đòi lại, thì có gì là sai chứ

Dạ Nguyệt là một cô gái chưa hiểu sự đời, nghe mẹ mình mạnh miệng cũng hòa theo

- Đúng rồi!! Mẹ tôi chịu oan ức như vậy, các người thì biết gì??

Ứng Mạnh phát tay, nói với đàn em

-Được rồi!!Chu Nghĩa đến chỗ bà ta rạch 26 vết dao thật sâu vào chân đi, còn các cậu đem thùng gà chết đến đây!!

Chu Nghĩa nghe theo lệnh mà làm, tiến đến chỗ bà ta dùng con dao sắc bén rạch đủ 26 vết dao vào chân,

con dao sắc ấy vừa chạm vào da thịt bà ta đã bắt đầu gào thét điên cuồng rồi

Bọn đàn em kéo một thùng nhựa lớn trong đấy chứa đầy máu và gà đã có chết với dòi đang nổi lồm bộp lên bề mặt máu thâm đen kia, cảnh tượng những con dòi béo mập vẫn còn đang lúc nhúc bu bán trên xác gà cùng bộ lông càng làm người nhìn kinh dị hơn. Cũng may người trong hội Tín Phong đều là người có máu lạnh cho nên không phản ứng gì, mùi máu tanh hôi khiến ba người kia khiếp sợ

Tĩnh Ứng Mạnh truyền lệnh

- Đổ hết tất cả các xác gà chết vào chậu kính dưới chân ả đàn bà này!!! Tên kia thì cứ hành hạ như tôi đã từng làm với Ân Linh

Bọn họ kéo cái thùng to bự đến đổ vào hết trong lòng kính đó!! Thông thường miệng vết thương càng sâu mà lại gặp vi khuẩn sẽ nhanh bị thối nát, lại gặp thêm xác và dòi đang chen chúc nhau, những miếng thịt hôi thối cứ va chạm vào chân bà ta, cả trăm con dòi bắt đầu bơi lúc nhúc sang kí sinh chân của Huyền Trân, bà ta bị vậy liền sợ hãi gào to

- Làm ơn!! Đổ ra đi!! Aaaa

Hạ Xuyên bên này đã bắt đầu bị đàn em đánh đập dã man, chân còn bị ngâm trong bể nước sôi, bên cạnh là cả một thùng chanh tươi nguyên chất

Dạ Nguyệt thấy vậy liền hoảng sợ kêu lên

- Ba!! Mẹ cứu con với!!

Tĩnh Ứng Mạnh nghe những tiếng gào thét mà buồn cười kinh khủng, lại dặn Chu Nghĩa

- Bà ta cho dù có là đàn bà nhưng vì quá mức ác độc nên không cần nương tay đâu!! Cứ cách năm phút lại chích điện bà ta một lần

- Rồi

Rồi lại bước đến bên chỗ của Dạ Nguyệt, từ trong túi áo lấy ra một viên heroin với thành phần nguyên chất đến 90%

- Em gái!! Em ở trước mặt anh trai mình dụ dỗ chồng anh ấy khiến anh em suýt nữa thì ngắt đi, anh đây cho em một chút niềm vui của việc lần gái nhé!!

Ứng Mạnh bỏ viên ma túy đó vào miệng cô, chưa đến 10 phút sau cô ta đã bị viên ma túy nguyên chất này

gây mê, khuôn miệng cười điên loạn không ngừng

- Bà Huyền!! Cách bộc lộ cái đau khổ nhất của bậc làm cha làm mẹ chính là nhìn con mình nghiền ngậm nhưng không biết làm gì để giúp con. Nói cho bà biết luôn, vì đây là ma túy nguyên chất, chỉ cần một viên thôi cũng đủ đim chết cô ta rồi, cho nên mong bà hài lòng với sự đón tiếp của tôi. Hơn nữa đàn em tôi rất ghét tiếng ồn, vậy có cách để bà giữ im lặng đây

Từ đâu xuất hiện thêm một nhóm đàn em kéo vào một chiếc lồng chứa đựng cả trăm con chuột cống chết thối cũng đã phân hủy, Ứng Mạnh vừa gập đầu thì một kẻ đeo bao tay vào bóc từng con chuột chết đang nổi dòi nhét thẳng vào miệng bà Trân, bị hấn dứt sâu vào cuống họng khiến bà không thể nhổ ra được, máu tanh hôi cứ thế chảy xuống miệng ả ta, lông của con chuột kia còn cạ sát quanh miệng quanh miệng nữa chứ, cái đuôi dài thì chọc chọc ngay cổ khiến cảnh tượng quá sức kinh dị

Dạ Nguyệt cũng bị nhét chuột chết y hệt như mẹ mình, nhưng cô ta còn phê thuốc thì có biết gì nữa đâu chứ!! Xem ra ngồi bị tra tấn nhẹ nhàng nhất vẫn là người đàn ông tên Xuyên này, hẳn bị đánh đến nỗi ngu luôn rồi

Tĩnh Ứng Mạnh dặn dò

- Anh Dạ năm nay 26 tuổi, hành hạ đúng 26 ngày thả thì thả ra, cứ chích điện cho bà ta, bà ta đau quá thì sẽ tự động cắn đứt đầu con chuột thôi, cứ mỗi con chuột bị bà ta cắn nát thì nhét con khác vào, cô ta cũng vậy, vì là ma túy nguyên chất nên chỉ cần cho uống hai viên là đủ, cô ta cắn nát đầu chuột thì cũng thay bằng con khác cho tôi!! Còn máu gà chết ở phía dưới khi hòa lẫn với vết thương của bà ta thì dòi sẽ tự ăn mục chân của bà ta thôi, không cần lo lắng nhiều đến chân

Chu Nghĩa gập đầu đáp

- Em hiểu rồi thưa đại ca

Anh lúc này mới hài lòng đi ra cửa, lột xác thành người chồng ôn nhu thương con yêu vợ của năm

_____****_____

Chap sau vẫn còn một màn tra tấn nữa nhé, sau đó chúng ta sẽ đến với màn ảnh chào đón con trai của Thừa Hạo và Dạ Anh nè!! Rồi chúng ta sẽ quay lại với cặp chính luôn, dự là ba chương nữa thì chính thức hoàn!!!!

Tra tấn vậy được chưa nhỉ!! Hay còn nhẹ quá

Các cô vote vì sự siêng năng của tui đi nà

31. Chương 31: Đường Sống Cuối Cùng

Đường như mới vừa đến ngày tra tấn thứ mười bốn thôi nhưng mà ba người kia đã chịu không thấu loại cực hình này nữa!!

Tình nhân của bà ta là Hạ Xuyên bị đám đàn em đánh cho mất hết ý thức, chỗ nào trên người ông ta có miếng vết thương mở miệng, họ liền làm theo lệnh của ông chủ mà tước chanh tươi lên đó, lắm lúc bọn họ còn kéo lưỡi người đàn ông này ra rạch lên đó vài nhát, vẫn là dùng chanh tươi súc miệng đi những vết máu trên lưỡi, nhìn tổng thể da thịt ông ta đã bị chất axit nhẹ bắt đầu ăn mòn

Cô gái tên Dạ Nguyệt cũng không kém gì cha mình, con người một khi đã chạm đến ma túy, nhưng nếu không có thuốc cung cấp thường xuyên sẽ bắt đầu lên cơn, Dạ Nguyệt còn thâm hơn những người đó nữa. Một viên ma túy nguyên chất đậm đặc khiến cô ta chìm đắm trong mê chốc lát, sau đó lại khiến cô ta đau khổ như rơi xuống từng tầng địa ngục không ngừng, những con chuột chết bị nhét vào mồm cô gái này cũng bị cô ta dùng răng cắn nát đầu chúng, vì sự hành hạ của cơn nghiện dâng trào, cô ta mặt kệ trong miệng mình vẫn còn máu thối từ xác động vật chết, kêu gào thảm thiết

- Thuốc!!!!...Aaa cho tôi thêm thuốc đi.. Làm ơn

Ma túy vốn đã rất đắt rồi, huống hồ gì lần này lại là lại nguyên chất nữa khiến nó càng cao giá hơn, ông chủ đã dặn 26 ngày tra tấn chỉ được dùng 2 viên, bây giờ vẫn chưa phải là lúc cho cô ta uống thêm đâu, Chu Nghĩa phát tay ra lệnh cho cấp dưới

Một tên quân cô ta gật đầu, tiếp tục nhét thêm chuột chết vào miệng cô ta. Chưa đến 10 phút sau con chuột ấy lại bị cô ta cắn đến như là chả viên chiên ngoài chợ, xác chuột bị cắn nát rơi vãi quanh sàn, có nhiều miếng thịt còn bị ruồi bu bám, thịt xanh nổi hẳn cả lên. Cứ như vậy, cô ta cắn nát con này thì lại đến con khác bị nhét vào miệng. Nhìn đến buồn nôn vô cùng!!

Nhưng mà người chịu nhiều đau đớn nhất vẫn không ai khác chính là Huyền Trân, hai mươi sáu vết rạch ở chân đã không được sát trùng cẩn thận, đằng này lại còn bị máu từ xác chết cùng dòi bọ ăn mòn đến tận xương tủy, khiến đôi chân của bà ta cũng lở loét mà hoại tử, cả xác thịt phần chân dưới bây giờ cũng không khác gì đám gà chết bị ngâm dưới chân này là mấy. Ở trên người còn có biết bao vết chích điện thâm đen cùng dãi mẫn, những con chuột chết cũng bị bà ta vì đau đớn mà cắn nát loài cả ngũ tạng nhớp nháy. Lắm lúc miệng không có thứ gì, bà ta liền thều thào

- Làm ơn!! Hãy buông tha cho chúng tôi đi mà

Tĩnh Ưng Mạnh quay lại cũng đã là ngày thứ mười tám của cuộc tra tấn kinh dị này, mang trên người bộ vest đen tuyền tỏa ra sát khí, khuôn miệng nở ra nụ cười nguy hiểm mà nói

- Tôi nghĩ cái mồm thối như bà không biết cầu xin ai chứ?? Sao!!thấy mùi vị của xác thối cùng miệng của bà cái nào hơn cái nào??

Dạ Nguyễn vừa thấy anh đến liền khóc nức nở cầu xin

- Thuốc.. Tôi lại thêm thuốc rồi..cho tôi đi....Aaaaa

Ứng Mạnh của chúng ta lộ ra vẻ chán ghét đến vô cực, đôi mày nhăn lại vì độ hôi thối của căn phòng, nhưng anh vẫn giữ tốt thần thái mà nói

- Đại ca vừa gọi cho tôi, nói rằng niệm tình bà là người đã mang anh Dạ Anh đến với anh ấy, cho nên sẽ cho bà hai lựa chọn. Một là ba phát súng vào đầu ba người, xem như là tiễn các người ra đi thanh thản hơn. Cái thứ hai, nếu bà đồng ý biến mất trước mặt con trai của bà, dùng lời nói hối hận để cắt đứt quan hệ mẹ con với anh ấy, chúng tôi sẽ ân xá cho ba mạng chó của các người, đưa ba người sang mỹ tự sinh tự lập, xem như không liên quan gì đến Dương gia nữa, tôi nghĩ bà đủ thông minh để biết mình nên chọn cái nào nhỉ??

Huyền Trân nhìn đến người đàn ông bà ta yêu thương nhất cả người đang bê bết máu, lại nhìn sang đứa con gái mình cưng chiều bao lâu này đang bị hành hạ, nhắm mắt thốt ra một câu

- Tôi sẽ chọn cái thứ hai!!

_____*****_____

Dạ Anh đang ngồi trên giường bệnh, được Thừa Hạo cưng chiều mà chải cho cái đầu tóc rối bời của mình, lúc cậu lại nghịch nghịch cắn lên vết hằn của anh cho thỏa thích

Thừa Hạo vỗ vỗ mông cậu nói

- Xem ra sau khi sinh xong em béo lên nha!! Thật thật nhiều, mông bốp cũng đã tay lắm

Cậu nhéo tai anh nói

- Biến thái!!

Điện thoại reo lên, cậu nghiêng người qua thì thấy số của người mẹ mình bấy lâu nay chưa từng xuất hiện. Nhấc di động lên, lại nhìn qua anh. Khi thấy người kia ôm cậu vào lòng, Dạ Anh mới có can đảm nhấc máy

- Mẹ!!!

Đầu dây bên kia bà Trân nhìn lại con gái mình bị người ta kẹp cổ, một mũi tiêm thuốc piện đang nằm gần kề ngay cổ cô, rồi bên cạnh là Hạ Xuyên đang bị đám người này dùng kèm kéo lưỡi ra, tay kẻ kéo lưỡi hẳn còn cầm theo con dao đặt gần kề giữa lưỡi, bà ta hít một hơi thật sâu nói

- Ta không có nhiều lời muốn nói với người, chỉ mong người nghe rõ những lời ta sắp nói đây

Dạ Anh siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay Thừa Hạo nói

- Được.. Mẹ cứ nói đi

- Ta suy nghĩ cũng đã thật nhiều ngày rồi, dù sao Dương gia cũng đã chu cấp cho ta một cuộc đời tốt, bây giờ ta không muốn tranh quyền hay gì nữa. Sẽ quyết định cùng người ta yêu và em gái người đi nơi khác sống. Nhưng ta vẫn chưa hề bao giờ yêu thương người, thậm chí là rất chán ghét cha con dị tật các người. Cho nên nguyện vọng của ta cũng chỉ muốn cắt đứt hết quan hệ với người. Xem như không ai nợ ai, Dạ Anh người hiểu ta nói gì chứ??

Từ miệng người mẹ mình nói ra lời này, cậu cảm thấy đau đớn lắm, nếu như không có anh thì thẳm bên tai cậu lời nói

- Không sợ! Đừng đau, em còn anh và con, còn bạn bè nữa. Đừng vì một người không nghĩ cho em mà đau khổ

Thì cậu mới dần dần bình phục lại, dù gì gia sản của Dương gia cũng không rơi vào tay người khác, tâm huyết của cha cậu vẫn giữ được, mình cũng chưa nhận được tình yêu thương từ mẹ. Buông bỏ vẫn là cách tốt nhất, Dạ Anh đáp

- Được xem như từ nay tôi và bà không ai liên can gì tới nhau nữa

- Tốt!!!

Chỉ với một từ cuộc điện thoại cũng kết thúc, ba người được thả ra, nhưng không ai có thể nhúc nhích nổi, Tĩnh Ung Mạnh cười lạnh ra lệnh đáp

- Đưa ba kẻ này đi vệ sinh sạch sẽ, sau đó bọn họ ném lên phi cơ đưa đến chỗ anh Hạo đã sắp xếp

Chu Nghĩa đáp

- Rõ rồi thưa ông chủ!!

Cứ như vậy, mọi chuyện cũng được Thừa Hạo sắp xếp ổn thỏa

Chúng tachap sau cùng đến với một nhà ba người nè. Nhanh thật mới đó mà truyện gần hoàn rồi, cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ tui nè

Ủa tui tra tấn tệ lắm sao mà không thấy ai bình luận gì vại:v

Ai đọc gần hết rồi mà chưa vote thì hãy tranh thủ vote đi chứ:v yêu mọi người lắm luôn nè

Hự!! Bây giờ lại lái sang viết tiếp chương tiếp theo của truyện bên kia

32. Chương 32: Gia Hạnh Phúc (hoàn Văn)

Dạ Anh hôm nay dậy cực kì sớm, tâm trạng cậu vui vẻ không thôi, Thừa Hạo giúp cậu thay áo mới, rửa mặt cho cậu, rồi lại hí hoáy dứt cháo cho Dạ Anh ăn

Lúc cậu ăn được nửa tô cháo, liền nắm tay anh hỏi

- Anh!! Nhìn em có ổn không, con trai có khen em không??

Anh sủng nịch thối đi hơi nóng từ muống cháo, sau đó lại cười nhìn cậu

- Ngốc!! Con trai chưa được một tháng tuổi nữa, lấy gì nhận xét em hay không. Nhưng mà em yên tâm đi, em là mỹ nhân đó, cho nên không sợ xấu đâu

Dạ Anh nghe vậy liền an tâm không thôi, cậu như đứa con nít ba tuổi được người lớn cho kẹo mà nháo lên không ngừng

Hóa ra, hôm nay cậu được đi gặp con trai nha (=^.^=) nằm tại giường cũng phải hơn hai tuần rồi, cậu vừa chán vừa muốn gặp con trai đến chết luôn ấy, bây giờ có thể đi nhìn con trai mình một chút, cảm giác thật sự sướng đến tê dại cả người!!

Lúc Dạ Anh bước xuống giường, Thừa Hạo liền muốn bế cậu lên như mọi khi. Nhưng cậu nhất quyết không chịu

- Em nói rồi!! Vết thương đã lành mà, cứ để em..hihi con trai của em kìa, nhóc ấy đang chờ đó, anh đi nhanh lên nào!! Con trai, ba tới với con đây...

Thừa Hạo lắc đầu hết nói, cả một quãng đường đi đều phải nhắc con người này cước chậm lại, nếu không may miệng vết thương lại rách nữa thì lại khổ lắm

Hai người đứng tại phòng nuôi trẻ mà lòng hồi hộp không thôi, cảm giác lúc gặp con trai phải nói còn vui hơn cả làm một công ty mình ghét phá sản nữa ấy chứ đừng đùa. Thừa Hạo thì tâm tính trầm lặng hơn Dạ Anh, phần khích thì anh đây có thừa, nhưng cùng lắm chỉ là kéo giãn co miệng không ngừng mà thôi, chứ không phải như cậu mà hết vui đến quay sang trái rồi quay sang phải đâu

Mùi hương của thuốc sát trùng từ phòng nuôi trẻ tỏa ra, hai người tuyệt nhiên không thấy chịu chút nào, lúc tiến đến lồng kính đã thấy Tiểu Thiên cho nhóc con kia đang chuẩn bú bình sữa nhỏ xíu xíu

Lục Tiểu Thiên vừa thấy hai người vào, liền phối hợp mang nhóc con đã cứng cáp hơn một chút ra ngoài, hai tay nhẹ nhàng ôm Bánh Đậu đến gần cho Dạ Anh ôm

Nước mắt hạnh phúc từ từ rơi xuống, thấm ướt cả chăn bọc của con trai, Dạ Anh miệng mếu máo nhìn Thừa Hạo đang ở bên cạnh cũng vui vẻ không kém mình mà nói

- Anh!! Đây là Bánh Đậu nè. Là từ bụng em đi ra đó, là con trai của hai chúng mình kết hợp tạo thành đó...

Thừa Hạo đưa một ngón tay to lớn của mình vào bàn tay con, tưởng rằng nhóc thối này sẽ không để ý đến mình, nào ngờ đâu vừa cảm nhận được độ ấm từ tay anh, tên nhóc này liền nắm chặt không buông, Thừa Hạo hết nhìn Dạ Anh rồi nhìn con trai, một lúc lâu mới trả lời

- Ủ!! Con trai biết chúng ta đến nơi nó cực cực nè. Vợ ơi!! Anh vui đến nỗi không nói lên lời luôn rồi!!

Dạ Anh vừa khóc vừa gật đầu đồng ý với câu nói của anh

Lục Tiểu Thiên kéo ghế đến cho hai người, sau đó đưa bình sữa nhỏ cho Dạ Anh mà chỉ dẫn

- Tiểu Bánh Đậu rất ít khi tỉnh, hầu như chỉ khi đói mới mở mắt thôi, nhưng nếu có mở thì cũng chỉ mở tí xíu à, nhưng có lẽ vì biết hai người cha của mình đã tới, nhóc ấy liền mở mắt to đó. A.. Anh Dạ, sữa đây, anh chỉ cần đút vào nhẹ nhàng là nhóc ấy tự uống à!!

Sau đó Lục Tiểu Thiên len lén đi ra khỏi phòng, nhường không gian lại cho một nhà ba người này

Dạ Anh nghe vậy liền làm theo, đưa núm vú cao su giả đến miệng Bánh Đậu, nhóc ấy liền phần khích nắm chặt ngon tay Thừa Hạo hơn, khuôn miệng be bé phát ra tiếng kêu

- Ai nha.. À..bu..bu..

Sau đó ngoạm một phát, núm vú giả liền chui tót vào miệng nhóc con lấu cá này, Dạ Anh nhìn Thừa Hạo, cả hai trao ánh mắt nhìn con trai, đồng thời nói

- Thật xin lỗi vì đã đến thăm con trẻ, nhưng mà chào mừng tân can bảo bối của chúng ta đến với thế giới này nhé

Nhóc con tuy chưa đủ tháng nhưng cũng rất khỏe nha, vừa nghe hai người cha mình nói vậy, liền nhả núm vú ra, hai tay đưa lên cao mà phản kích lại

- À...chá... Ai...nha nha

Khiến cậu và anh bật cười không thôi

Thừa Hạo nhìn vợ mình đang ôn nhu chăm sóc con trai. Lại hoài niệm về những năm tháng trước kia của mình, cả một đời chỉ toàn là chém với giết, rồi lại lập ra công ty mà san bằng những kẻ đáng ghét, chưa một ngày nào nghỉ ngơi, cả một đầu chỉ rập tâm hại người khác, thế mà vừa rửa tay gác kiếm không bao lâu thì gặp được một con người đặc biệt này, khiến anh tìm lại được cảm giác yêu thương, sự yên bình khó kiếm. Người này lại còn vì mình mà sống chết muốn giữ lại giọt máu của mình. Anh cảm thấy hạnh phúc không phải ở đâu xa, mà ngay tại bên cạnh mình đây chứ đâu

Hôn lên má đầu Dạ Anh một cái, rồi lại ôm cả hai người quan trọng vào lòng, anh nói

- Vợ, con trai. Anh yêu hai người!!

————- End ———

CHÍNH THỨC HOÀN VẤN

14/7/2018

Hoàn rồi các cô ơi ~T__T~ cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ tui nè!!!

33. Chương 33: Phiên Ngoại : Mỗi Người Một Kết Cục

Một năm sau

Thân thể của Dạ Anh sau mười hai tháng nuôi dưỡng thì đã chính thức trở lại bình thường, thậm chí còn có dấu hiệu béo mập ra. Nhìn hai má vợ mình bây giờ đã phúng phính, Thừa Hạo liền kiểm lòng không được vờn tay đến nhéo nhéo

Cậu bị anh vẹo má đến cười vui vẻ, ôm con trai ngồi trên khoang máy bay tư nhân của nhà mình, Dạ Anh

nói

- Mới đó mà nhóc này được một tuổi rồi, thời gian trôi qua cũng nhanh quá anh nhỉ??

Khúc Thừa Hạo đưa ngón tay đến cho thằng nhóc thổi nhà mình gặm cắn, hôn lên mái đầu nhỏ của cậu đang ẵm con mà đồng ý lời nói

- Ủ!! Anh với em hai ngày nữa cũng chính thức thành vợ chồng rồi!!!

Máy bay tư nhân của nhà họ Khúc cất cánh mà mang theo đoàn người sang Hà Lan để dự đám cưới của Dạ Anh và Thừa Hạo

Hai ngày sau, vợ chồng của nhà họ Tĩnh và nhà Nghiêm cũng có mặt tại lễ đường lớn, cặp vợ chồng nhỏ tuổi nhất là Mạnh Nghiêm và Lục Tiểu Thiên ngay sát giờ cũng vừa kịp đặt chân đến!!

Toàn cảnh đám cưới bao trùm lấy cả một khu phố nhỏ, như lời hứa lúc trước, cậu nói muốn có một lễ kết hôn thật lớn thật long trọng, anh bây giờ liền khoa trương mà chiều theo ý cậu, thuê cả một khu phố nhỏ của Hà Lan, treo đầy ngoài đường phố những quả bong bóng lớn gắn tên cậu và anh, một đường từ khách sạn đến chỗ nhà thờ đều được rải hoa hồng đỏ thắm. Lúc hai người vừa trao nhẫn cưới cho nhau, toàn bộ bong bay của thành phố đều được thả lên trời cao, tất cả các tivi trên đường đều chiếu cận cảnh lễ cưới

Khúc Chính Quân được bà nội bế trên tay, nhìn thấy hai người cha của mình đang hôn nhau, bé liền vừa nhai ngón tay vừa cười khặc khặc đến không ngừng, lắm lúc còn hướng hai người trên kia mà phát ra tiếng bu bu ngộ nghĩnh

Những người đi dự hầu như đều là nhân viên, đối tác của hai bên công ty. Nếu nói khoa trương hơn chút nữa còn có cả những băng đảng xã hội đen, từng là anh em tốt của Thừa Hạo ở trên khắp thế giới đều tụ họp về mà chúc mừng. Cả một khu phố nhỏ đều bị đám cưới to lớn này làm náo loạn một phen

Tuấn Ngụy và Uy Vũ nhìn hai người ở trên mà không khỏi cảm thấy nhẹ lòng, anh nắm tay Vũ vào tay mình, ở hai bàn tay của hai người tự nhiên cũng xuất hiện ra một cặp nhẫn cưới màu bạc đơn giản vô cùng

Nhắc đến Ngụy cùng Vũ không ai không đỡ khóc đỡ cười chuyện tình cảm của hai người này

Ban đầu là Tuấn Ngụy xách cổ Uy Vũ về nhà cha mẹ vợ thừa chuyện, cậu cứ tưởng ra cha mình sẽ phản đối kịch liệt, sẽ kiên quyết bảo vệ mình khỏi ma trảo này chứ. Nào ngờ bà Lam Oanh vừa xuất hiện, Uy Nhan liền vui vẻ mà gả con đi cho người ta, còn sợ con mình làm dâu không tốt, liền bắt Uy Vũ đi học một khóa nội trợ về để lo cho Tuấn Ngụy, khiến cậu khóc cả dòng sông

Nửa năm trước, Vũ bị bắt ép mà lên xe hoa với Ngụy, ban đầu thật sự cậu rất không tình nguyện chuyện tình cảm này. Nhưng không ngờ người con trai tên Khúc Tuấn Ngụy vừa bá đạo, vừa yêu thương mà bao dung, cưng chiều cậu. Thậm chí là chiều hư cậu đến tận cả trái tim sắt đá này, khiến Uy Vũ cậu đây bây

giờ ngủ không thể không có Tuần Ngụy ôm, ăn phải để anh nấu, đi làm phải là anh đưa đón. Bây giờ cậu chính thức trở thành một người vợ ngoan hiền của người ta nha!!

Cũng tại nửa năm trước, công ty Dương Thị cùng tập đoàn Sát Phong liên sát nhập thành một, những tên tai to, đầu hói, bụng béo đang muốn lật đổ Dạ Anh, sau khi hay tin Thừa Hạo là chồng của cậu, liền không nói nhiều lời, tự động nộp đơn xin từ chức ngay tức khắc, anh em nhà họ Khúc một tay xây dựng lại tập đoàn, khiến không biết bao người vừa sợ lại vừa nể phục. Cũng từ đó Dạ Anh liền sống trong thanh nhàn, một lòng chỉ chăm sóc cho con và chồng.

Nhìn tổng quát thì mọi người đều yên ổn vô cùng

Gia đình ba người của bà Huyền Trân sau khi qua Mỹ liền sống ở một tiểu khu nhỏ, bà ta hai chân bị hoại tử đến kinh dị, tình thế ép buộc nếu muốn giữ lại mạng sống thì phải cắt bỏ luôn hai chân, ban đầu mất đi hai chân bà ta còn gào thét đến điên loạn không thôi, nhưng rồi sự thật vẫn là sự thật, đành phải chấp nhận thôi!! cô gái Dạ Nguyệt cũng không kém gì mẹ mình, cơn nghiện tàn ác phá nát cơ thể cô ta, khiến một nữ nhân sinh đẹp trở nên thân tàn ma dại, nhiều lần còn tự dùng miệng xé thịt ở bàn tay mình đến nát bấy, hồng mong muốn tỉnh táo lại. Nhưng hai người này cũng thật may mắn, tuy hai người bây giờ một kẻ tật nguyền, một kẻ hóa điên nhưng vẫn được Hạ Xuyên chăm lo cho từng chút, những tưởng ông ta khi qua Mỹ sẽ bỏ lại hai người, nhưng không hề, Hạ Xuyên đặt hết nửa đời còn lại vào hai con người này, chăm chỉ làm việc để nuôi sống vợ và con gái đáng thương. Nhìn chung hai mẹ con nhà này tuy có tạo nghiệp, nhưng thật may vẫn còn chút may mắn khi ở quãng đời còn lại vẫn có một người yêu thương họ thật lòng

Mỗi người mỗi cuộc sống, mỗi kết thúc khác nhau, tuy vào tâm niệm, việc thiện mình đã làm mà hưởng phước

Bây giờ một nhà ba người của Thừa Hạo lại vui vẻ nắm tay nhau đi trên bãi biển, dưới ánh hoàng hôn đẹp trời mà hưởng thụ cuộc sống của chính mình.

Dạ Anh quả không sai, chỉ cần là anh!! Chỉ cần là Thừa Hạo, thì chắc chắn sẽ đem cho cậu hạnh phúc mãi mãi từ nay cho đến về sau

_____*****_____

Chính Thức Khép Lại Câu Chuyện

Tác giả: Mộc Nhi (Kiều Nhã)

Bút Danh: Cỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-la-anh>